Povestiri cu
Sookie Stackhouse

ATINGEREA MORȚII

CHARLAINE HARRIS

New York Times Bestseller

LEDA

M-am amuzat scriind aceste povestiri. Unele sunt foarte vesele și altele mai serioase, dar toate pun în lumină o bucățică din viața lui Sookie și perioade care nu au fost amintite în cărți. Sper că o să vă facă la fel de multă plăcere să le citiți pe cât mi-a făcut mie să le scriu.

Să înceapă distracția!

CHARLAINE HARRIS

Atingerea morții adună într-un singur volum toate povestirile cu Sookie Stackhouse. O ocazie minunată de a întâlni multe dintre personajele preferate ale seriei *Vampirii Sudului*. Apar aici Sam, Terry, Bill, Eric, Pam, Claude și Claudine, Bubba și mulți alții. Alături de ei, cea mai amuzantă, sexy, romantică și impulsivă blondă: Sookie!

Acțiunea povestirilor se petrece în orășelul Bon Temps, unde locuiește și eroina noastră, cândva un loc liniștit, dar care devine foarte animat de când vampirii, vârcolacii, teriantropii și zânele dau târcoale și provoacă tot felul de incidente. Totul se petrece, așa cum ne-am obișnuit, într-un ritm amețitor. Nu lipsesc umorul, senzualitatea, fantezia și suspansul.

„Dacă nu ați citit seria cu Sookie Stackhouse a lui Charlaine Harris, atunci ați pierdut șansa de a savura cea mai provocatoare serie cu vampiri pentru adulți apărută vreodată."
– The New York Times Book Review

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-267-3

www.edituracorint.ro

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

CHARLAINE HARRIS

ATINGEREA MORȚII

POVESTIRI CU SOOKIE STACKHOUSE

Traducere din limba engleză de
ANA-MARIA NICA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Antonia Kacsó
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Charlaine Harris, *A Touch of Dead*

ISBN 978-973-102-267-3
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARRIS, CHARLAINE
Povestiri cu Sookie Stackhouse: Atingerea morții /
Charlaine Harris; trad. Ana-Maria Nica. –
Bucureşti: Leda, 2010
ISBN 978-973-102-267-3

Pentru toți acei cititori care vor să profite de Sookie până la ultima picătură.

INTRODUCERE

Prima dată când mi s-a cerut să scriu o povestire despre Sookie Stackhouse, nu am fost sigură că avea să-mi iasă. Viața şi povestea lui Sookie sunt atât de complexe, încât nu ştiam dacă puteam crea o poveste coerentă care să o reprezinte.

Încă nu sunt sigură că mi-a ieşit, dar m-am simțit bine încercând să o fac. O parte dintre eforturile mele au fost reuşite, altele nu. A fost dificil să includ poveştile în ansamblul amplei istorii personale a lui Sookie, fără să pară nimic forțat. Uneori mi-a ieşit, alteori nu. În această ediție, am încercat să aranjez povestea a cărei scriere m-a amuzat cel mai mult, dar care nu se potrivea în locul ei cronologic oricât aş fi încercat („Noaptea lui Dracula").

În ordinea în care ele se întâmplă în viața lui Sookie, poveştile sunt: „Praf de zâne" (din *Powers of Detection*[1]), „Noaptea lui Dracula" (din *Many Bloody Returns*), „Un răspuns simplu" (din *Bite*), „Norocul" (din *Unusual Suspects*) şi „Cadoul" (din *Wolfsbane and Mistletoe*).

„Praf de zâne" este despre tripleții-zâne Claude, Claudine şi Claudette. După uciderea lui Claudette, Claude şi Claudine îi cer ajutorul lui Sookie pentru a descoperi vinovatul. Claude obține un câştig prețios în această poveste. Acțiunea din „Praf de zâne" are loc după *Moartă pentru toți (Dead of the World)*.

În „Noaptea lui Dracula", Eric o invită pe Sookie la Fangtasia pentru ziua de naştere a lui Dracula, un eveniment anual care îl face pe Eric să fie deosebit de agitat, deoarece Dracula este eroul său. Din nefericire, acel „Dracula" care li se arată poate sau nu să fie cel adevărat. Eric sărbătoreşte Noaptea lui Dracula înainte de *Mort de-a binelea (Dead as a*

---

1 Titlurile din paranteze reprezintă antologii colective.

Doornail).

După *Mort de-a binelea*, Sookie află de moartea verişoarei ei, Hadley, în „Un răspuns simplu”. Sookie este informată despre dispariția lui Hadley de către avocatul semi-demon Cataliades, care are un şofer dezgustător şi un pasager neaşteptat în maşina sa.

„Norocul” este o poveste veselă care se desfăşoară în Bon Temps în perioada de după *Morți cu toții (All Together Dead)*. Vrăjitoarea Amelia Broadway şi Sookie au pornit la vânătoare pentru a descoperi cine îi sabotează pe agenții de asigurări din oraş.

În ajunul Crăciunului, Sookie primeşte un vizitator neaşteptat în „Cadoul”. Este singură şi îşi cam plânge de milă atunci când un vârcolac rănit îi oferă un cadou pe deplin satisfăcător. Mă bucur că a avut parte de aşa nişte sărbători plăcute înainte de evenimentele triste din *Mort şi-ngropat (Dead and Gone)*.

M-am amuzat scriind aceste poveşti. Unele sunt foarte vesele şi altele mai serioase, dar toate pun în lumină o bucățică din viața lui Sookie şi perioade care nu au fost amintite în cărți. Sper că o să vă facă la fel de multă plăcere să le citiți pe cât mi-a făcut mie să le scriu.

Să înceapă distracția!

CHARLAINE HARRIS

PRAF DE ZÂNE

NU-MI PLACE CÂND ZÂNELE VIN LA BAR. Nu lasă nici o para bacşiş - nu pentru că ar fi zgârcite, ci pentru că, pur şi simplu, uită. Spre exemplu Claudine, zâna care intră pe uşă. Un metru optzeci şi trei înălțime, păr lung şi negru, superbă; Claudine nu părea să ducă lipsă de bani sau haine (iar bărbații erau atraşi de ea ca muştele de miere). Dar Claudine nu-şi amintea aproape niciodată să lase măcar un dolar. Şi dacă venea la ora prânzului, trebuia să iei farfuria cu felii de lămâie de pe masă. Zânele sunt alergice la lămâi şi limete, exact cum vampirii sunt alergici la argint şi usturoi.

În acea noapte de primăvară, când Claudine a intrat în bar, eram deja prost-dispusă. Eram furioasă pe fostul meu iubit, Bill Compton, zis şi Vampirul Bill; fratele meu, Jason, amânase din nou să mă ajute să mut un dulap şi primisem prin poştă înştiințarea pentru plata impozitului pe casă.

Aşadar, atunci când Claudine s-a aşezat la una din mesele mele, m-am îndreptat spre ea nu foarte bucuroasă.

— Nu-s vampiri pe-aproape? m-a întrebat numaidecât. Nici măcar Bill?

Vampirilor le plac zânele la fel cum câinilor le plac oasele: sunt jucării grozave şi o mâncare gustoasă.

— În seara asta nu, am zis. Bill e la New Orleans. Eu îi iau scrisorile. Poți să spui că-s o fraieră.

Claudine se relaxa.

— Scumpa mea Sookie, zise.

— Ce doreşti?

— Oh, una dintre berile alea nasoale, cred, zise ea strâmbându-se.

Lui Claudine nu prea-i plăcea să bea, deşi îi plăceau barurile. Ca şi majoritatea zânelor, aprecia atenția şi admirația celor din jur: şeful meu, Sam, spunea că asta e o caracteristică a zânelor. I-am adus berea.

— Ai un minut? mă întrebă.
M-am încruntat. Claudine nu părea la fel de veselă ca de obicei.
— Doar un minut.
Cei de la masa de lângă uşă îmi făceau semne şi strigau după mine.
— Am o treabă pentru tine.
Deşi asta presupunea să am de-a face cu Claudine, care-mi plăcea, dar care nu-mi inspira încredere, eram interesată. Aveam mare nevoie de bani.
— Ce trebuie să fac?
— Am nevoie să vii să asculți nişte oameni.
— Oamenii acceptă?
Claudine îmi aruncă o privire inocentă.
— Ce vrei să spui, drăguță? Detestam această învârteală în jurul cozii.
— Vor să fie… ascultați?
— Sunt oaspeții fratelui meu, Claude.
Nu ştiam că avea un frate. Nu ştiam prea multe nici despre zâne; Claudine era singura pe care o întâlnisem. Dacă ea reprezenta un exemplar tipic, nu-mi dădeam seama cum de rasa nu dispăruse. Oricum, nu aş fi crezut că Louisiana de Nord era prea ospitalieră cu ființele de felul zânelor. Această parte a statului este mai ales rurală, foarte habotnică. Micul oraş în care locuiam, Bon Temps, abia dacă era suficient de mare ca să aibă propriul său magazin Wal-Mart, nu văzuse nici un vampir decât la doi ani după ce-şi anunțaseră existența şi intenția de a trăi paşnic printre noi. Poate această întârziere fusese bună, din moment ce localnicii avuseseră timp să se obişnuiască cu ideea până când apăruse Bill.
Dar aveam impresia că toată această toleranță şi neutralitate avea să dispară dacă localnicii ar fi aflat despre vârcolaci şi teriantropi şi zâne. Şi naiba mai ştie ce.
— Bine, Claudine. Când?

De la masa gălăgioasă se auzeau strigăte:

— Sookie nebuna! Sookie nebuna! Oamenii făceau asta doar atunci când beau prea mult. Eram obişnuită cu aşa ceva, dar tot mă mai deranja.

— Când termini în seara asta? mă întrebă Claudine.

Am stabilit ca ea să vină să mă ia de acasă la un sfert de oră după ce-mi terminam treaba. A plecat fără să-şi termine berea. Sau să-mi lase bacşiş.

Şeful meu, Sam Merlotte, făcu un semn cu capul spre uşa pe care ea tocmai ieşise.

— Ce a vrut zâna?

Sam este el însuşi un teriantrop.

— Are nevoie de mine să-i rezolv o treabă.

— Unde?

— Acolo unde stă, bănuiesc. Ştiai că are un frate?

— Vrei să vin cu tine?

Sam îmi este prieten, genul de prieten la care uneori visezi cu ochii deschişi şi îţi inspiră diverse fantezii.

Deloc cuminţi.

— Mulţumesc, dar cred că mă descurc cu Claudine.

— Nu îl cunoşti pe frate.

— O să mă descurc.

Sunt obişnuită să stau trează noaptea nu numai pentru că sunt chelneriţă, ci şi pentru că am ieşit cu Bill o lungă perioadă. Când Claudine a ajuns la bătrâna mea casă din pădure, avusesem timp să-mi schimb uniforma pe care o purtam la Merlotte's cu nişte jeanşi negri şi un twinset vernil (de la reduceri la JCPenney), deoarece noaptea era răcoroasă. Mi-am desfăcut părul din coada în care-l ţineam prins.

— Ar trebui să porţi albastru în loc de verde, zise Claudine, ţi-ar scoate ochii în evidenţă.

— Mulţumesc pentru sfat.

— Cu plăcere.

Claudine părea fericită să-mi împărtăşească ideile ei despre modă. Dar zâmbetul ei, de obicei strălucitor, părea

trist.

— Ce vrei să aflu de la aceşti oameni? am întrebat.

— O să discutăm despre asta atunci când vom ajunge acolo, zise, iar apoi tăcu tot timpul cât merserăm spre est.

De obicei, Claudine vorbeşte întruna. Începeam să cred că nu fusese prea inteligent din partea mea că acceptasem această combinație.

Claudine şi fratele ei trăiau într-o casă mare, stil fermă, la periferia oraşului Monroe, un oraş care nu numai că avea un Wal-Mart, ci şi un veritabil mall. Bătu la uşă într-un anume fel. După un minut, uşa se deschise. Am rămas cu ochii holbați. Claudine nu pomenise că fratele ei îi este geamăn.

Dacă şi-ar fi pus hainele surorii sale, Claude ar fi putut trece drept ea; foarte ciudat. Părul îi era ceva mai scurt, dar nu cu mult; îl strânsese la ceafă, dar urechile îi erau acoperite. Avea umerii mai lați, dar nu am putut zări nici o urmă de barbă, nici chiar la ora aceea înaintată. Poate zânele de sex masculin nu au păr pe corp? Claude arăta ca un model ce prezintă lenjerie Calvin Klein; de fapt, dacă designerul ar fi fost acolo, ar fi semnat pe loc un contract cu cei doi şi i-ar fi lăsat gura apă peste contract.

Claude ne făcu loc să intrăm.

— Ea e? o întrebă pe Claudine.

Aceasta dădu din cap în semn de aprobare:

— Sookie, el este fratele meu, Claude.

— Încântată, am spus.

I-am întins mâna. Oarecum surprins, mi-o apucă şi o scutură. Îşi privi sora.

— E cam încrezătoare.

— Ăştia-s oamenii, zise Claudine şi ridică din umeri.

Claude mă conduse printr-un living foarte clasic, pe un hol lambrisat spre o cameră de zi.

Un bărbat stătea pe un scaun pentru că nu avea de ales. Era legat de el cu ceea ce părea a fi o sfoară de nailon. Era

un bărbat mărunt, blond, cu ochi căprui. Părea de vârsta mea, cam de douăzeci şi şase de ani.

— Hei, am zis, nemulțumită de scâncetul din vocea mea, de ce e legat omul acesta?

— Altfel ar fugi, răspunse Claude, surprins. Pentru o clipă, mi-am acoperit fața cu palmele.

— Ascultați-mă amândoi, nu mă deranjează să mă ocup de acest tip dacă a greşit cu ceva, sau dacă vreți să-l eliminați ca suspect din vreo infracțiune comisă împotriva voastră. Dar dacă vreți să aflați doar dacă vă iubeşte, sau vreo altă prostie ca asta... Care e scopul vostru?

— Cred că a ucis-o pe sora noastră geamănă, Claudette.

Aproape că am exclamat „Ați fost trei?”, apoi am realizat că nu aceasta era cea mai importantă parte a propoziției.

— Credeți că v-a omorât sora. Claudine şi Claude încuviințară la unison:

— În seara aceasta, zise Claude.

— În regulă, am mormăit, şi m-am aplecat spre blond. Îi scot căluşul.

Părură nefericiți, dar am lăsat eşarfa-căluş să-i alunece pe gât. Bărbatul zise:

— Nu am făcut-o eu.

— Bine. Ştii ce sunt eu?

— Nu. Nu eşti de-a lor, nu-i aşa?

Nu ştiam ce credea el despre Claude şi Claudine, ce atribut al lumii lor îi arătaseră. Mi-am ridicat părul ca să-i arăt că urechile mele sunt rotunde, nu ascuțite, dar tot nu păru mulțumit.

— Nici vampir? întrebă el.

I-am arătat dinții. Caninii se lungesc doar atunci când vampirii sunt stârniți de sânge, luptă sau sex, dar sunt vizibil mai ascuțiți chiar şi atunci când sunt retractați. Caninii mei sunt destul de normali.

— Sunt doar o ființă umană obişnuită, am zis. Mă rog, ăsta nu-i chiar întregul adevăr. Îți pot citi gândurile.

Păru îngrozit.

— De ce ți-e frică? Dacă nu ai omorât pe nimeni, nu ai de ce să te temi.

Mi-am luat un ton catifelat, ca o bucată de unt ce se topea la soare.

— Ce-mi vor face? Dar dacă tu greşeşti şi le spui că eu am făcut-o? Ce au să-mi facă?

Bună întrebare. M-am uitat spre cei doi frați.

— O să-l omoram şi o să-l mâncăm, zise Claudine cu un zâmbet fermecător.

Când bărbatul cel blond îşi mută privirea de la ea la Claude, cu ochii ieşiți din orbite de groază, Claudine îmi făcu cu ochiul.

Din câte ştiam, Claudine putea vorbi serios. Nu-mi puteam aminti dacă o văzusem vreodată mâncând. Păşeam pe un teren periculos. Încerc să-i sprijin pe cei de-o rasă cu mine de câte ori pot. Sau, cel puțin, să îi păstrez în viață. Ar fi trebuit să accept oferta lui Sam.

— Acest bărbat este singurul suspect? i-am întrebat pe gemeni. (M-am întrebat dacă era în regulă să le spun gemeni? Era mai corect să mă gândesc la ei ca la două treimi din tripleți. Na! Prea complicat.)

— Nu, mai avem un bărbat în bucătărie, răspunse Claude.

— Şi o femeie în cămară. În altă situație, aş fi zâmbit.

— De ce sunteți siguri că sora voastră, Claudette, e moartă?

— A venit la noi sub formă de spirit şi ne-a spus asta. Claude păru surprins de întrebarea mea. Acesta este un ritual al morții pentru rasa noastră.

M-am relaxat, încercând să mă gândesc la o întrebare inteligentă.

— Când se întâmplă asta, spiritul vă comunică şi anumite circumstanțe ale morții?

— Nu, zise Claudine, clătinând din cap cu putere, iar

părul lung şi negru îi flutură. E mai mult ca un rămas-bun.

— Aţi găsit corpul? Părură dezgustaţi.

— Noi ne dezintegrăm, îmi explică plin de importanţă Claude.

Cam atât despre examinarea cadavrului.

— Îmi poţi spune unde era Claudette când s-a... ăăă... dezintegrat? am întrebat. Cu cât ştiu mai multe, cu atât pot pune întrebări mai bune.

Să citeşti gândurile nu e chiar atât de simplu. Să pui întrebarea corectă este cheia către gândul potrivit. Gura poate spune orice. Gândurile nu mint niciodată. Dar, dacă nu pui întrebarea corectă, gândul potrivit nu o să apară.

— Claudette şi Claude sunt dansatori exotici la Hooligans, zise Claudine mândră, ca şi cum mi-ar fi spus că sunt în echipa olimpică.

Nu mai întâlnisem până atunci stripperi, nici femei, nici bărbaţi. Am descoperit că eram destul de interesată să-l văd pe Claude dezbrăcându-se, dar m-am străduit să mă concentrez asupra decedatei Claudette.

— Aşadar, Claudette a lucrat noaptea trecută?

— Era programată să încaseze banii la intrare. Era seara doamnelor.

— Oh. Bine. Aşadar tu... ăăă... aveai spectacol, i-am zis lui Claude.

— Da. Avem două spectacole în seara doamnelor. Eu am fost piratul.

Am încercat să găsesc acea imagine mentală.

— Şi individul acesta? am clătinat din cap spre blondul care se stăpânea foarte bine să nu se umilească.

— Şi eu sunt stripper, zise el. Eu am fost poliţistul.

Bine. Pune imaginile astea într-o cutie şi n-o lăsa să se deschidă.

— Cum te cheamă?

— Barry Barber e numele meu de scenă. Numele meu adevărat e Ben Simpson.

— Barry Bărbierul? Eram uimită.

— Îmi place să bărbieresc oameni.

Am avut un moment de derută, apoi am simțit cum un val de roşeață îmi acoperă obrajii, când mi-am dat seama că nu se referă la barbă. În orice caz, nu la acei obraji.

— Şi ceilalți doi oameni cine sunt? i-am întrebat pe gemeni.

— Femeia din cămară este Rita Child. Este proprietara localului, răspunse Claudine. Iar bărbatul din bucătărie este Jeff Puckett. Paznicul.

— De ce i-ați ales pe ei trei dintre angajații de la Hooligans?

— Pentru că ei s-au certat cu Claudette. Ea era o femeie dinamică, completă cu seriozitate Claude.

— Dinamică, pe naiba, interveni Barry Bărbierul, demonstrând că diplomația nu e o calitate necesară unui stripper. Femeia aceea era infernală.

— Caracterul ei nu este important în stabilirea persoanei care a ucis-o, am intervenit, ceea ce i-a închis gura imediat. Doar ne dă motivul. Te rog, continuă, i-am zis lui Claude. Unde erați voi trei? Şi unde se aflau oamenii pe care i-ați luat prizonieri acum?

— Claudine era aici, pregătindu-ne cina. Ea lucrează la Dillard's, la relații cu clienții.

Era grozavă la asta; buna ei dispoziție neobosită ar fi putut calma pe oricine.

— Cum am spus, Claudette era programată să ia în primire postul de la uşă, continuă Claude. Barry şi cu mine făceam parte din ambele spectacole. Rita pune întotdeauna încasările de la primul spectacol în seif, astfel încât Claudette să nu stea acolo cu o mulțime de bani. Am fost jefuiți de vreo două ori. Jeff stă în majoritatea timpului în spatele lui Claudette, într-o nişă chiar lângă intrarea principală.

— Când a dispărut Claudette?

— Curând după începutul celui de-al doilea spectacol.

Rita spune că a luat încasările pentru prima reprezentație de la Claudette şi le-a pus în seif, şi că aceasta era încă acolo când a plecat ea. Dar Rita o urăşte pe Claudette, pentru că ea se pregătea să plece de la Hooligans la Foxes, iar eu mergeam cu ea.

— Foxes e un alt club? am întrebat.

Claude încuviință.

— De ce plecați?

— Mai mulți bani, cabine mai mari.

— Bine, ăsta ar fi motivul Ritei. Care ar fi al lui Jeff?

— Eu şi Jeff am avut o relație, zise Claude (vasul meu cu pirați la care visam se duse la fund). Claudette mi-a spus că trebuia să mă despart de el, că meritam mai mult.

— Şi tu i-ai ascultat sfaturile legate de viața ta amoroasă?

— Era sora noastră cea mai mare, cu câteva minute..., zise el simplu. Dar eu îl... sunt foarte atras de Jeff.

— Şi tu, Barry?

— Mi-a distrus prestația, spuse amar Barry.

— Cum a făcut asta?

— A strigat: păcat că scula ta nu e mai mare! Chiar când eram la final.

Se pare că zâna Claudette fusese hotărâtă să moară.

— Bine, am zis, punându-mi la punct planul de acțiune.

Am îngenuncheat în fața lui Barry. Mi-am pus mâna pe brațul său, iar el s-a crispat.

— Câți ani ai?

— Douăzeci şi cinci, zise el, dar mintea sa îmi oferi un alt răspuns.

— Asta nu-i adevărat, nu-i aşa? am întrebat cu voce blândă.

Avea un bronz minunat, aproape la fel de grozav ca şi al meu, dar deveni palid.

— Nu, zise el cu voce pierdută. Am treizeci.

— Habar nu aveam, zise Claude, iar Claudine îi spuse să tacă.

— Şi de ce nu-ţi plăcea Claudette?

— M-a insultat în public, zise, ţi-am spus. Imaginea din mintea lui era destul de diferită.

— În particular? Ţi-a spus ceva în particular? În fond, să citeşti gânduri nu e ca şi cum te-ai uita la televizor. Oamenii nu povestesc lucrurile în mintea lor la fel cum ar face-o dacă ar spune respectiva poveste cuiva.

Barry păru jenat şi chiar furios.

— Da, în particular. Am făcut sex o perioadă, şi apoi, într-o zi, nu am mai interesat-o.

— Ţi-a spus de ce?

— Mi-a spus că eram... nepotrivit.

Nu asta fusese expresia pe care o folosise. Mi-a părut rău pentru el când am auzit în mintea lui adevăratele cuvinte.

— Ce ai făcut în seara asta între spectacole, Barry?

— Am avut o oră pauză. Aşa că am programat două şedinţe de bărbierit.

— Eşti plătit pentru asta?

— Oh, da.

Zâmbi larg, dar nu ca şi cum ar fi fost ceva amuzant.

— Crezi că aş bărbieri zona inghinală a unor străini dacă nu aş fi plătit pentru asta? Dar eu fac din toată treaba un adevărat ritual; mă prefac că mă excită. Iau o sută de dolari pe unul.

— Când ai văzut-o pe Claudette?

— Când am mers la prima şedinţă, exact la sfârşitul primului spectacol. Ea şi iubitul ei stăteau lângă ghişeu. Le-am spus lor că acolo i-am văzut.

— Ai vorbit cu Claudette?

— Nu, doar m-am uitat la ea. Părea trist. Continuă:

— Am văzut-o pe Rita, se îndrepta spre ghişeu cu borseta pentru bani şi l-am văzut pe Jeff, era pe scaunul din spatele ghişeului, unde stă el de obicei.

— Şi apoi te-ai dus să te ocupi de bărbierit? A încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Cât îţi ia?
— De obicei, o jumătate de oră, patruzeci de minute. Aşa că să programez două persoane era oarecum riscant, dar m-am descurcat. O fac în vestiar, iar ceilalţi băieţi sunt amabili şi stau afară.
Se relaxase, gândurile i se liniştiseră şi curgeau mai uşor. Prima persoană de care se ocupase în acea seară fusese o femeie atât de slabă, încât se întrebase dacă nu avea să moară în timp ce el o bărbierea. Ea se credea frumoasă şi era evident că îi făcea plăcere să-i arate corpul. Prietenul ei fusese excitat de toată treaba.
O puteam auzi pe Claudine mormăind în fundal, dar am ţinut ochii închişi şi mâinile pe Barry, ca să văd cel de-al doilea „client”, un bărbat, şi apoi i-am văzut faţa. Oh, Doamne! Era cineva cunoscut, un vampir numit Maxwell Lee.
— A fost un vampir în bar, am zis, cu voce tare, fără să deschid ochii. Barry, ce a făcut după ce l-ai bărbierit?
— A plecat, zise Barry. L-am urmărit cum ieşea pe uşa din spate. Am întotdeauna grijă să mă asigur că nu rămân clienţi în culise. Doar aşa mă lasă Rita să-i bărbieresc la club.
Bineînţeles, Barry nu ştia despre problemele pe care le au zânele şi vampirii. Când vine vorba de zâne, unii dintre vampiri se controlează mai mult, alţii mai puţin. Zânele sunt puternice, mai puternice decât oamenii, dar vampirii sunt mai puternici decât orice altceva de pe pământ.
— Şi te-ai întors din nou la ghişeu ca să stai de vorbă cu Claudette?
— Nu am mai văzut-o apoi.
— Spune adevărul, le-am zis celor doi, lui Claudine şi Claude. Atât cât ştie din el.
Întotdeauna puteam pune mai multe întrebări, dar la prima „ascultare” Barry nu ştia nimic despre dispariţia lui Claudette.
Claude mă conduse în cămară, unde aştepta Rita Child.

Era o cămară mare, foarte ordonată, dar nu era concepută ca să încapă în ea două persoane, dintre care una lipită cu bandă adezivă de un scaun de birou. Rita Child era şi o femeie impozantă. Arăta exact aşa cum mă aşteptam să arate proprietara unui club de striptease — machiată puternic, vopsită brunet, ambalată într-o rochie provocatoare cu lenjerie specială care o strângea şi o împingea astfel încât să aibă curbe provocatoare.

Era şi furioasă foc. A dat să mă lovească, iar tocul ei cui mi-ar fi scos ochiul dacă nu aş fi sărit înapoi chiar când eram pe jumătate îngenuncheată în fața ei. Am căzut în fund cu o mişcare deloc grațioasă.

— Fără figuri din astea, Rita, zise calm Claude. Aici nu eşti şeful. Aici e casa noastră.

Mă ajută să mă ridic şi îmi scutură posteriorul într-o manieră impersonală.

— Vrem doar să ştim ce s-a întâmplat cu sora noastră, zise Claudine.

Rita scoase nişte sunete prin banda adezivă care-i fusese lipită peste gură pe post de căluş, sunete care nu păreau deloc împăciuitoare. Aveam impresia că nu dădea doi bani pe motivul pentru care gemenii o răpiseră şi o legaseră în cămara lor. Fiindcă, după cum am spus, îi lipiseră bandă adezivă peste gură în loc să folosească un căluş de pânză, şi, după incidentul cu lovitura, aproape că m-am bucurat să i-o smulg.

Rita mă făcu în fel şi chip cu referire la moştenirea mea şi la caracterul meu.

— Cred că vezi paiul din ochiul vecinului, i-am spus când a luat o pauză ca să respire. Acum, ascultă-mă! Nu accept să-mi vorbeşti aşa şi vreau să taci din gură şi să-mi răspunzi la întrebări. Se pare că nu-ți dai prea bine seama în ce situație eşti.

Proprietara clubului se calmă oarecum după asta. Încă îmi mai arunca priviri furioase cu ochii ei căprui, mici şi încă

mai trăgea de legături, dar părea să îşi dea mai bine seama de circumstanțe.

— O să te ating, am anunțat-o.

Mă temeam că ar fi putut să mă muşte dacă îi atingeam umărul gol, aşa că mi-am pus mâna pe antebrațul ei, chiar deasupra locului unde încheieturile îi erau legate de brațele scaunului.

Mintea ei era un labirint al furiei. Nu gândea prea limpede din cauză că era atât de furioasă şi toată energia ei mentală era folosită pentru a-i blestema pe gemeni, iar acum şi pe mine. Bănuia că sunt un fel de asasin supranatural, iar eu am ajuns la concluzia că nu avea ce rău să-i facă dacă se temea de mine o perioadă.

— Când ai văzut-o pe Claudette în seara asta? am întrebat.

— Când m-am dus să iau banii de la primul spectacol, mârâi ea, şi foarte clar am văzut mâna Ritei întinzându-se, o mână lungă şi albă întinzând o borsetă din plastic, cu fermoar. Am stat în biroul meu în timpul primului spectacol. Dar adun banii între spectacole, astfel încât, dacă suntem jefuiți, să nu pierdem prea mult.

— Ți-a dat banii şi ai plecat?

— Da. M-am dus să pun banii în seif până când era gata al doilea spectacol. Nu am mai văzut-o apoi.

Şi asta mi se părea că e adevărat. Nu mai puteam vedea nici o imagine a lui Claudette în mintea Ritei. Dar am văzut multă încântare că aceasta e moartă şi o hotărâre feroce să-l păstreze pe Claude în clubul ei.

— O să mai pleci la Foxes acum că a murit Claudette? l-am întrebat ca să-l fac să îmi dea un răspuns care să scoată ceva de la Rita.

Claude privi în jos către mine, surprins şi dezgustat.

— Nu am avut timp să mă gândesc la asta, îmi aruncă el. Tocmai mi-am pierdut sora.

Mintea Ritei era plină de încântare. Era topită rău după

Claude. Şi, din punct de vedere practic, era un mare câştig pentru Hooligans, pentru că şi într-o seară fără spectacol putea face ceva magie ca să convingă mulţimea să cheltuiască mult. Claudette nu fusese la fel de doritoare să-şi folosească puterile pentru profitul Ritei, dar Claude nu se gândise de două ori. Să-şi folosească puterile înnăscute de zână ca să atragă oamenii să-l admire era o chestiune de orgoliu şi avea prea puţin de-a face cu raţiuni economice.

Toate astea le-am aflat de la Rita într-o secundă.

— Bine, am zis, ridicându-mă. Am terminat cu ea.

Era fericită.

Am ieşit din cămară în bucătărie, unde ne aştepta ultimul candidat la titulatura de asasin. Fusese împins sub masă şi avea în faţa lui un pahar, cu un pai înăuntru, astfel încât să se poată apleca să bea. Faptul că era un fost iubit se dovedise oarecum benefic pentru Jeff Puckett. Nici măcar nu avea căluş la gură.

Am privit la Claude, apoi la Jeff, încercând să-mi dau seama cum stăm. Jeff avea o mustaţă şaten-deschis, care cerea să fie tunsă, şi o barbă de două zile. Ochii îi erau apropiaţi şi de culoarea alunei. Din câte îmi puteam da seama, părea să fie într-o formă mai bună decât unii dintre paznicii de cluburi pe care-i ştiam, şi era chiar mai înalt decât Claude. Dar nu eram impresionată şi m-am gândit, probabil pentru a mia oară, că dragostea e oarbă.

Claude a devenit rigid când a ajuns faţă-n faţă cu fostul său iubit.

— Sunt aici să aflu ce ştii despre moartea lui Claudette, am zis, pentru că nu fusese de faţă când o interogasem pe Rita. Sunt telepată şi o să te ating câtă vreme îţi pun nişte întrebări.

Jeff încuviinţă. Era foarte crispat. Îl privi pe Claude. M-am aşezat în spatele lui pentru că era împins sub masă, şi mi-am pus mâinile pe umerii săi puternici. I-am tras tricoul într-o parte, doar puţin, astfel încât degetul meu să-i poată

atinge gâtul.

— Jeff, povesteşte-mi ce ai văzut în seara asta, i-am cerut.

— Claudette a venit să ia banii pentru prima reprezentație, zise.

Vocea îi era mai subțire decât mă aşteptasem, şi nu era localnic. M-am gândit că era din Florida.

— N-o puteam suporta pentru că se amesteca în viața mea, iar eu nu voiam să fiu cu ea. Dar asta mi-a spus Rita să fac, aşa că asta am făcut. M-am aşezat pe un scaun şi am urmărit-o cum încasa banii şi cum îi punea în borsetă. A păstrat nişte bani în sertar ca să aibă de unde da restul.

— A avut probleme cu vreun client?

— Nu, era seara doamnelor, iar femeile nu fac necazuri când vin. Au fost probleme la a doua reprezentație. A trebuit să dau jos de pe scenă o gagică, era prea entuziasmată de stripperul nostru, dar în majoritatea timpului am stat pe scaun şi m-am uitat.

— Când a dispărut Claudette?

— Când m-am întors după ce am dus-o pe gagică înapoi la masă, Claudette nu mai era. M-am uitat după ea, m-am dus şi am întrebat-o pe Rita dacă i-a spus Claudette cum că-şi lua o pauză. Am căutat-o chiar şi la toaleta femeilor. Abia când m-am întors la ghişeu, am văzut praful strălucitor.

— Ce praf strălucitor?

— Ceea ce lăsăm în urmă atunci când dispărem, murmură Claude. Praf de zâne.

L-au măturat şi l-au strâns? Ar fi fost probabil o greşeală să întreb.

— Şi apoi, a doua reprezentație s-a terminat şi clubul se închidea, iar eu căutam în culise şi peste tot vreo urmă de-a lui Claudette şi apoi am ajuns aici cu Claude şi Claudine.

Nu părea prea furios.

— Ştii ceva despre moartea lui Claudette?

— Nu. Aş vrea să fi ştiut. Îmi dau seama că este dificil

pentru Claude.

Îl privea pe Claude, iar Claude îl privea pe el.

— Ea ne-a despărțit, dar acum nu mai e printre noi.

— Trebuie să ştiu, zise Claude printre dinți. Pentru prima dată m-am întrebat ce ar putea face gemenii dacă nu voi reuşi să descopăr vinovatul. Şi acest gând înspăimântător îmi puse şi mai mult mintea pe jar.

— Claudine! am strigat.

Claudine intră, ținând în mână un măr. Îi era foame şi părea obosită. Nu m-a surprins. Probabil muncise toată ziua, şi iat-o acum, fără să doarmă în noaptea asta, şi suferind, pe deasupra.

— Poți să o aduci aici pe Rita? am întrebat. Claude, tu poți să-l aduci pe Barry?

Când toată lumea se adună în bucătărie, am vorbit:

— Din tot ce am auzit şi am văzut, se pare că Claudette a dispărut în timpul celui de-al doilea spectacol.

După un moment de gândire, încuviințară cu toții. Barry şi Rita aveau din nou căluşurile puse şi m-am gândit că ăsta era un lucru bun.

— În timpul primului spectacol, am spus, explicând încet pentru a fi sigură că nu greşeam, Claudette a luat banii. Claude era pe scenă. Barry era pe scenă. Chiar şi când Barry nu a fost pe scenă, el nu a venit la ghişeu. Rita se afla în biroul ei.

Cu toții încuviințară din nou.

— În timpul pauzei dintre spectacole, clubul s-a golit.

— Da, zise Jeff. Barry s-a întâlnit cu clienții săi, iar eu am verificat că toată lumea plecase.

— Aşadar, ai fost departe de ghişeu o perioadă.

— Oh, da, cred. Procedez aşa deseori, aşa că nici nu mă mai gândesc la asta.

— Şi, de asemenea, în timpul reprezentației, Rita a venit să ia borseta cu bani de la Claudette.

Rita încuviință cu o mişcare a capului.

— Aşadar, la sfârşitul pauzei, clienţii lui Barry plecaseră. Barry mă aprobă. Claude, tu ce făceai?

— În pauză am plecat să iau ceva de mâncare. Nu pot să mănânc înainte să dansez, dar trebuia să gust ceva. M-am întors, iar Barry era singur, pregătindu-se pentru ce-a de-a doua reprezentaţie. M-am pregătit şi eu.

— Iar eu m-am întors la scaunul meu, zise Jeff. Claudette revenise la ghişeu. Era pregătită, cu bani în casă şi cu ştampila la îndemână. Tot nu vorbea cu mine.

— Dar eşti sigur că era Claudette? am întrebat brusc.

— Nu era Claudine, dacă asta vrei să spui, răspunse el.

— Claudine e tot atât de dulce pe cât era Claudette de acră, şi chiar când stau pe scaun o fac într-un mod diferit.

Claudine păru încântată şi aruncă rămăşiţele mărului în coşul de gunoi. Îmi zâmbea; deja mă iertase că puneam întrebări despre ea.

Mărul.

Claude începu să vorbească, cu un aer nerăbdător. Am ridicat mâna. Se opri.

— O să o rog pe Claudine să vă scoată căluşurile, i-am informat pe Rita şi pe Barry. Dar nu vreau să vorbiţi decât dacă vă spun eu, bine?

Amândoi fură de acord.

Claudine le scoase căluşurile, în timp ce Claude se uita la mine.

Gândurile îmi galopau prin cap într-un rodeo mental.

— Ce a făcut Rita cu borseta cu bani?

— După primul spectacol? păru uimit Jeff. Oh, păi... ce să-ţi spun, a luat-o cu ea.

În mintea mea se trase un semnal de alarmă. Acum ştiam că eram pe pista corectă.

— Ai spus că, atunci când ai văzut-o pe Claudette aşteptând să încaseze banii pentru al doilea spectacol, avea totul pregătit.

— Da. Şi? Avea ştampila la îndemână, avea bani în sertar

şi avea borseta, zise Jeff.

— Exact. Trebuia să aibă o a doua borsetă pentru cel de-al doilea spectacol. Aşadar, când Rita a venit să ia încasările de la prima reprezentație, avea cea de-a doua borsetă în mână, corect?

Jeff încercă să-şi amintească.

— Mm... cred că da.

— Ce spui de asta, Rita? am întrebat. Ai adus cea de-a doua borsetă?

— Nu, zise ea. Erau două la ghişeu la începutul serii. Am luat-o pe cea pe care o folosise, apoi ei i-a rămas una goală să o folosească pentru încasările de la cea de-a doua reprezentație.

— Barry, ai văzut-o pe Rita îndreptându-se spre ghişeu?

Stripperul cel blond se gândi intens. Puteam simți fiecare idee pulsând în mintea mea.

— Avea ceva în mână, zise el, în cele din urmă. Sunt sigur de asta.

— Nu! țipă Rita.

— În fond, de ce e atât de importantă această borsetă? întrebă Jeff. E doar o borsetă din plastic, cu un fermoar, aşa cum ți se dau de la bancă. Cum i-ar putea face asta rău lui Claudette?

— Dar dacă în interior ar fi fost dată cu zeamă de lămâie?

Amândouă zânele tresăriră. Pe față li se citea groaza.

— Asta ar fi omorât-o pe Claudette? le-am întrebat.

Claude zise:

— Oh, da. Mai ales ea era sensibilă. Chiar şi mirosul de lămâie o făcea să vomite. Când spălam rufe, erau momente îngrozitoare pentru ea, până când am descoperit că rufele miroseau a lămâie. Claudine era cea care trebuia să meargă la cumpărături pentru că sunt atât de multe lucruri care miros aşa.

Rita începu să țipe, un sunet ascuțit ca o alarmă de maşină, care nu se mai oprea.

— Jur că nu am făcut-o eu! zise ea. Nu eu! Nu eu!

Dar mintea ei zicea: M-au prins, m-au prins, m-au prins!

— Ba da, tu ai făcut-o! am spus.

Fratele şi sora, cei doi supravieţuitori, se aşezară în faţa scaunului:

— Donează-ne barul, zise Claude.

— Poftim?

— Dă-ne barul. O să ţi-l cumpărăm pe un dolar.

— De ce aş face asta? Nu aveţi nici o dovadă! Nu puteţi merge la poliţie! Ce-o să le spuneţi? „Sunt o zână. Sunt alergică la lămâi?" Râse. Cine o să vă creadă?

Barry rosti încet:

— Zânele?

Jeff nu spuse nimic. El nu ştiuse că tripleţii erau alergici la lămâi. Nu-şi dăduse seama că iubitul lui era o zână. Îmi fac griji pentru rasa umană.

— Barry ar trebui să plece, am sugerat. Claude păru să se adune. O privea pe Rita în felul în care o pisică se uită la un canar.

— La revedere, Barry, zise el politicos, dezlegându-l imediat pe stripper. Ne vedem la club mâine-noapte. E rândul nostru să strângem banii.

— Oh, da, zise Barry, ridicându-se în picioare. Gura lui Claudine se mişcase întruna, iar faţa lui Barry îşi pierdu orice expresie şi se relaxa.

— Ne vedem mai târziu, onorată adunare, zise el, absolut genial.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, Barry, am spus.

— Vino odată să-mi vezi spectacolul.

Îmi făcu semn cu mâna şi ieşi din casă, cu Claudine pe urmele lui, conducându-l la uşă. Zâna se întoarse într-o clipită.

Claude îl eliberă pe Jeff. Îl sărută şi îi zise:

— Te sun curând, apoi îl împinse cu blândeţe spre uşa din spate. Claudine făcu aceeaşi vrajă, iar faţa lui Jeff îşi

pierdu expresia crispată.

— Pa, zise paznicul, închizând uşa în urma lui.

— O să mă vrăjiți şi pe mine? am întrebat cu voce pierdută.

— Aici sunt banii tăi, zise Claudine. Îmi luă mâna. Mulțumesc, Sookie. Cred că tu îți poți aminti asta, nu-i aşa, Claude? A fost grozavă!

M-am simțit ca un cățeluş care-şi amintise că nu trebuie să facă pipi în casă.

Claude se uită la mine un minut, apoi încuviință, îşi îndreptă din nou atenția spre Rita, care profitase de timp ca să intre în panică.

Claude făcu să apară din neant un contract.

— Semnează, îi spuse Ritei, şi-i întinse un pix pe care-l luase de pe masă, de lângă telefon.

— Îmi iei barul la schimb pentru viața surorii tale, zise ea exprimându-şi îndoielile în ceea ce eu consideram un moment foarte prost.

— Desigur.

Le aruncă celor două zâne o privire dispretuitoare. Cu o sclipire a inelelor luă pixul şi semnă contractul. Se ridică în picioare, îşi netezi fusta pe şolduri şi clătină din cap.

— Acum plec, zise ea. Mai am un local în Baton Rouge. O să stau acolo.

— Ia-o la fugă, zise Claude.

— Poftim?

— Ar fi mai bine să o iei la fugă. Ne datorezi bani şi o vânătoare pentru moartea surorii noastre. Avem banii, sau cel puțin mijloacele de a face rost de ei. Făcu un semn spre contract. Acum avem nevoie de vânătoare.

— Nu e corect.

Asta mă dezgusta chiar şi pe mine.

— Corect nu e echivalent cu justificat. Claudine arăta formidabil: nici prea blândă, nici nebună.

— Dacă nu te prindem în decurs de un an, poți să-ți vezi

de viață.

— Un an!

Rita își dădea seama că situația în care se afla era reală. Începea să i se vadă disperarea.

— Începând de... acum.

Claude își ridică privirea de pe ceas.

— Mai bine pleci. O să-ți dăm un avans de patru ore.

— Pentru amuzament, zise Claudine.

— Şi... Rita? zise Claude, în timp ce Rita se îndrepta spre ușă.

Aceasta se opri şi privi spre el. Claude îi zâmbi.

— Noi n-o să folosim lămâi.

NOAPTEA LUI DRACULA

— AM GĂSIT INVITAȚIA în cutia poştală de la capătul aleii. A trebuit să mă întind pe geamul maşinii ca să deschid cutia de scrisori, pentru că m-am oprit în drum spre serviciu, după ce mi-am amintit că n-o verificasem de vreo două zile. Scrisorile pe care le primeam nu erau niciodată interesante. Primesc poate fluturaşi de la Dollar General sau Wal-Mart, sau una din acele scrisori pe care le trimit tuturor despre necesitatea de a-ți cumpăra loc de veci din timp.

Astăzi, după ce am oftat la vederea facturilor de la Entergy şi de la cablu, am avut o surpriză plăcută: un plic maro, frumos, greu, care era evident că ascunde o invitație. Fusese scris de cineva care nu numai că luase cursuri de caligrafie, ci le şi absolvise cu brio.

Am scos un briceag din torpedou şi am deschis plicul cu grija pe care o merita. Nu prea primesc des invitații, iar atunci când se întâmplă, sunt mai degrabă de duzină decât personalizate. Asta trebuia savurată. Cu atenție, am scos hârtia tare, împăturită şi am deschis-o. Ceva ateriza în poala mea: o bucată de material. Fără să fiu atentă la cuvintele care ieşiseră la iveală, mi-am trecut degetul peste relieful lor. Uau!

Am prelungit pregătirile cât am putut. În cele din urmă, chiar m-am decis să citesc scrisul italic.

Eric Northman
şi angajații de la Fangtasia

Se vor simți onorați să fiți prezentă la petrecerea anuală ținută la Fangtasia cu ocazia zilei de naştere a Lordului întunericului

Prinţul Dracula

Petrecerea va avea loc pe 13 ianuarie, la ora 22.
Muzica este asigurată de Duke of Death.
Ţinută de seară obligatorie

RSVP[1]

Am citit-o de două ori. Apoi am mai citit-o o dată. Am condus spre muncă atât de preocupată, încât am fost fericită că nu era trafic pe Hummingbird Road. Am făcut stânga să ajung la bar, dar apoi aproape că am trecut de parcare. În ultimul moment, am frânat şi am intrat în zona de parcare rezervată angajaţilor în spatele localului.

Sam Merlotte, şeful meu, stătea în spatele biroului său când mi-am pus geanta în sertarul pe care ne lăsa să-l folosim. Îşi trecu mâna prin păr, pentru că încâlcita sa coamă roşcat-aurie era şi mai ciufulită decât de obicei. Scoase nasul din registre şi-mi zâmbi.

— Sookie, zise, ce mai faci?

— Bine. E sezonul impozitelor, nu? M-am asigurat că aveam tricoul băgat bine în pantaloni, astfel încât sigla MERLOTTE'S de pe sânul meu stâng să fie dreaptă. Am adunat de pe pantalonii mei negri unul dintre firele blonde de păr. Întotdeauna mă aplec în faţă să mă pieptăn, astfel încât coafura mea, o simplă coadă de cal, să fie bine adunată.

— Anul ăsta nu le duci la CPA[2]?

— Cred că, dacă m-am apucat de ele, le pot face eu.

Asta spunea în fiecare an, şi tot în fiecare an sfârşea prin

---

1 RSVP - *Répondez s'il vous plait* - prescurtare prin care se solicită răspunsul la o invitaţie.

2 *Certified Public Accountant.*

a-şi face o programare la CPA, care mereu trebuia să depună o cerere de amânare.

— Auzi, tu ai primit aşa ceva? l-am întrebat, întinzându-i invitația.

Lăsă uşurat pixul din mână şi luă foaia pe care i-o întindeam. După ce o citi, îmi răspunse:

— Nu, nu invită oricum prea mulți teriantropi. Poate pe şeful haitei locale, sau vreun supra care le-a făcut vreun serviciu important... aşa ca tine.

— Eu nu sunt o ființă supranaturală, am spus surprinsă. Eu doar am... o problemă.

— Telepatia e mai mult decât o problemă, zise Sam. Acneea e o problemă. Timiditatea e o problemă. Să citeşti gândurile celorlalți este un dar.

— Sau un blestem, am zis.

Am ocolit biroul ca să-mi îndes poşeta în sertar. Sam se ridică. Eu am în jur de un metru şaptezeci, iar Sam are cu vreo şapte centimetri mai mult. Nu este ceea ce se cheamă un tip înalt, dar e mult mai puternic decât un simplu om de înălțimea lui, din moment ce Sam e teriantrop.

— Te duci? mă întrebă. Halloweenul şi ziua lui Dracula sunt singurele sărbători pe care le țin vampirii şi am înțeles că dau nişte petreceri super.

— Încă nu m-am hotărât, am zis. Când o să am o pauză, mai târziu, poate o să o sun pe Pam.

Pam, adjuncta lui Eric, era ceea ce aş fi putut numi prieten printre vampiri.

Am dat de ea la Fangtasia, imediat după ce a apus soarele.

— Chiar a existat un conte Dracula? Am crezut că e doar o invenție, i-am spus, după ce i-am explicat că primisem invitația.

— Chiar a existat, zise Pam. Vlad Țepeş. A fost un domnitor valah, care avea reşedința la Târgovişte, cred.

Pam era destul de sigură de existența unei creaturi pe

care o credeam plăsmuirea comună a lui Bram Stoker şi a Hollywoodului.

— Vlad al III-lea era mai feroce şi mai însetat de sânge decât orice vampir şi asta pe când era încă om. Îi plăcea să execute oamenii trăgându-i în ţepe mari de lemn. Puteau muri după ore întregi de chinuri.

M-am cutremurat. Câh.

— Chiar şi oamenii săi îl priveau cu teamă, bineînţeles. Dar vampirii locali îl admirau pe Vlad atât de mult, încât l-au transformat când era pe moarte, iar asta ne-a adus într-o nouă eră a vampirilor. După ce călugării l-au îngropat pe o insulă numită Snagov, în cea de-a treia noapte s-a ridicat pentru a deveni primul vampir modern. Până atunci vampirii erau... să spunem... dezgustători. Existenţa lor era secretă. Zdrenţăroşi, murdari, trăind în gropi prin cimitire, ca animalele. Dar Vlad Dracul a fost un conducător, iar el nu avea să se îmbrace în zdrenţe şi să trăiască în gropi sub nici un motiv.

Pam părea foarte mândră când îmi explica toate acestea.

Am încercat să mi-l imaginez pe Eric purtând zdrenţe şi trăind într-o groapă, dar mi-a fost aproape imposibil.

— Aşadar, Stoker nu şi-a imaginat totul bazându-se pe legende populare?

— Doar anumite părţi. Evident, nu ştia prea multe despre ceea ce Dracula, aşa cum îi spunea el, putea sau nu să facă, dar era atât de fericit să îl întâlnească pe prinţ, încât a inventat o mulţime de detalii, despre care credea că vor da o notă interesantă poveştii. A fost un fel de Anne Rice întâlnindu-l pe Louis: un înaintaş al *Interviului cu un vampir*. Dracula nu a fost prea fericit că Bram Stoker l-a prins într-un moment de slăbiciune, dar s-a bucurat să-i fie cunoscut numele.

— Dar el nu va fi cu adevărat aici, nu-i aşa? Adică, vreau să spun că vampirii îl sărbătoresc în toată lumea.

Pam zise foarte precaută:

— Unii cred că în fiecare an apare undeva, un fel de surpriză. O astfel de şansă este atât de puţin probabilă, încât să apară la petrecerea noastră ar fi ca şi cum ai câştiga la loterie. Deşi unii cred că s-ar putea întâmpla.

L-am auzit pe Eric în fundal spunând:

— Pam, cu cine vorbeşti?

— OK, zise aceasta, cuvântul sunând foarte american, pronunţat cu uşorul său accent britanic. Sookie, trebuie să plec. Ne vedem la petrecere.

Când puneam în furcă receptorul telefonului din birou, Sam zise:

— Sookie, dacă te duci la petrecere, te rog să fii atentă şi precautã. Uneori vampirii se lasă duşi de val în Noaptea lui Dracula.

— Mulţumesc, Sam, i-am spus. Cu siguranţă, voi fi atentă.

Indiferent pe câţi vampiri îi puteai numi prieteni, trebuia să fii atent. Cu câţiva ani în urmă, un japonez inventase sângele artificial, care satisfăcea necesităţile nutriţionale ale vampirilor, şi care le permisese să iasă la lumină şi să-şi ocupe locul în societatea americană. Şi vampirii englezi se descurcaseră destul de bine, şi majoritatea vampirilor din Europa de Vest o duceau bine după Marea Revelaţie (ziua în care-şi anunţaseră existenţa, prin reprezentanţi aleşi cu grijă). Însă, mulţi vampiri sud-americani regretau că ieşiseră la iveală, iar dintre sugătorii de sânge din ţările musulmane mai rămăseseră doar câţiva. Vampirii din zonele inospitaliere ale lumii făceau eforturi să emigreze în ţări care-i acceptau, iar rezultatul era că în Congres se luau în calcul diverse legi care să limiteze posibilitatea cetăţenilor nevii de a cere azil politic. În consecinţă, ne confruntam cu un aflux de vampiri cu tot felul de accente care încercau să intre ilegal în Statele Unite. Mulţi intrau prin Louisiana, din moment ce era un stat extrem de prietenos cu „Cei Reci”, cum îi numise *Fangbanger Xtreme*.

Era mult mai amuzant să mă gândesc la vampiri decât să ascult gândurile concetățenilor mei. Bineînțeles că, în timp ce mă deplasam de la o masă la alta, îmi făceam treaba cu un zâmbet larg, pentru că-mi plac bacşişurile bune, dar nu am putut să fiu prea cu tragere de inimă în seara asta. Fusese o zi călduroasă pentru luna ianuarie, peste zece grade, iar gândurile oamenilor se îndreptau spre primăvară.

Încerc să nu ascult, dar sunt ca un radio care recepționează o mulțime de semnale. În unele zile, îmi pot controla recepția mult mai bine decât în altele. Astăzi, am tot prins frânturi. Hoyt Fortenberry, cel mai bun prieten al fratelui meu, se gândea la planul pe care şi-l făcuse mama lui să-l pună să planteze zece noi tufe de trandafiri în grădina ei deja foarte mare. Nefericit, dar ascultător, încerca să-şi imagineze cât îi va lua această sarcină. Arlene, care-mi era prietenă veche şi era şi ea tot chelneriță, se întreba dacă putea să-l facă pe ultimul ei prieten să o ceară de nevastă, dar ăsta era un gând obişnuit pentru Arlene. Ca şi trandafirii, înflorea în fiecare sezon.

În timp ce ştergeam mesele şi mă grăbeam să servesc porții cu bucățele de pui (mulțimea adunată pentru cină era numeroasă), gândurile mele erau concentrate asupra posibilității de a face rost de o rochie potrivită pentru petrecere. Deşi aveam o rochie veche de la balul de absolvire, făcută de mătuşa mea Linda, era îngrozitor de demodată. Am douăzeci şi şase de ani, dar nu am nici o rochie de domnişoară de onoare pe care să o pot folosi. Nici una dintre prietenele mele nu se măritase, cu excepția lui Arlene, care fusese mireasă de atâtea ori încât nici măcar nu se mai gândea la domnişoare de onoare. Puținele haine pe care mi le luasem pentru diverse evenimente ale vampirilor păreau întotdeauna destinate să fie distruse... unele dintre ele într-un mod neplăcut.

De obicei îmi fac cumpărăturile la magazinul prietenei mele, Tara, dar acesta nu era deschis după şase. Aşa că,

după ce am plecat de la muncă, am mers în Monroe, la Pecanland Mall. La magazinul Dillard's am avut noroc. Am găsit ce-mi doream, îmi plăcea o rochie atât de mult, încât probabil că aş fi cumpărat-o şi dacă nu era la reduceri, dar ajunsese la douăzeci şi cinci de dolari de la o sută cincizeci, cu siguranță era o achiziție cu care mă puteam lăuda. Era trandafirie, având partea de sus cu paiete, iar cea de jos din şifon. O să-mi las părul desfăcut şi o să port cerceii cu perle ai bunicii mele şi nişte pantofi argintii, cu toc, tot de la reducere.

Odată ce am rezolvat lucrurile importante, am scris o confirmare politicoasă şi am pus-o la poştă. Eram gata de petrecere.

Trei nopți mai târziu, băteam la uşa din spate a barului Fangtasia, cu husa mea cu haine în mână.

— Nu ai o ținută prea elegantă, zise Pam în timp ce mă lăsa să intru.

— Nu am vrut să şifonez rochia.

Am intrat, asigurându-mă că nu târâi rochia pe jos, şi m-am îndreptat spre baie.

Uşa nu avea încuietoare, aşa că Pam a rămas afară ca să nu fiu deranjată, iar adjuncta lui Eric a zâmbit când am ieşit, cu hainele mele obişnuite strânse ghem la subraț.

— Arăți bine, Sookie, declară ea.

Pam însăşi alesese să poarte un smoching din lamé argintiu. Apariția ei făcea întotdeauna senzație. Părul meu este uşor ondulat, dar al lui Pam este foarte drept şi de un blond mai deschis. Amândouă avem ochi albaştri, dar ai ei sunt mai deschişi şi mai rotunzi, şi ea nu prea clipeşte.

— Eric va fi foarte încântat.

M-am înroşit. Eric şi cu mine avem un Trecut. Dar, din moment ce trecea printr-o stare de amnezie atunci când am creat acel Trecut, nu şi-l amintea. Pam, da.

— Ca şi cum mi-ar păsa ce crede, am zis. Pam îmi zâmbi strâmb.

— Sigur, zise. Nu-ți pasă deloc. Şi nici lui. Am încercat să par că iau spusele ei în sensul propriu şi că nu sesizez sarcasmul. Spre surprinderea mea, Pam mă sărută uşor pe obraz.

— Mulțumesc că ai venit, zise. Poate-l mai înveseleşti. A fost cam dificil să lucrezi cu el zilele astea.

— De ce? am întrebat, deşi nu eram foarte sigură că vreau să ştiu.

— Ai văzut vreodată *It's the Great Pumpkin, Charlie Browm* [1]?

M-am oprit brusc.

— Desigur, am zis. *Tu* l-ai văzut?

— Oh, da, zise Pam calmă. De multe ori. M-a lăsat un minut să diger asta.

— Exact aşa se poartă Eric în Noaptea lui Dracula. În fiecare an, crede că de această dată Dracula va alege să-şi facă apariția la petrecerea *lui*. Eric se agită şi îşi face planuri; înnebuneşte şi fierbe. A trimis de două ori invitațiile înapoi la tipografie, aşa că au fost expediate cu întârziere. Acum, când a venit acea noapte, e într-o stare de agitație teribilă.

— Aşadar, ăsta este un caz de adulare care a luat-o razna?

— Ai un fel nemaipomenit de-a spune lucrurile, zise Pam cu admirație.

Ajunsesem amândouă la uşa biroului lui Eric şi-l puteam auzi agitându-se înăuntru.

— Nu e mulțumit de noul barman. Crede că nu sunt suficiente sticle din sângele pe care a declarat contele că-l preferă într-un interviu din *Vampirul American*.

Am încercat să mi-l imaginez pe Vlad Țepeş, cel care-i trăsese în țeapă pe atât de mulți conaționali ai săi, stând la poveşti cu un reporter.

---

1 Film de animație produs în 1966 în SUA.

Cu siguranță nu voiam să fiu cea care ținea carnețelul și creionul.

— Și care ar fi această marcă? m-am străduit să reiau conversația.

— Se spune că Prințul Întunericului ar prefera Royalty.

— Câh.

De ce nu eram surprinsă?

Royalty era un sânge îmbuteliat foarte, foarte rar. Până acum am crezut că existența mărcii era doar un zvon. Royalty era făcut dintr-o parte de sânge sintetic și o parte sânge adevărat - ați ghicit, al oamenilor cu titluri nobiliare. Înainte să vă gândiți că vampirii întreprinzători îl prind la înghesuială pe acel drăguț Prinț William, dați-mi voie să vă liniștesc. E plină Europa de membri mai puțin importanți ai Caselor regale care sunt bucuroși să doneze sânge pentru o sumă astronomică.

— După o lună de telefoane, am reușit să punem mâna pe două sticle. Nu am știut niciodată că cel care m-a creat poate fi și altfel decât înțelept atunci când vine vorba de afaceri, dar anul acesta se pare că Eric a exagerat. Royalty nu rezistă prea mult, știi, cu tot sângele ăla adevărat în el... și acum el e îngrijorat că două sticle s-ar putea să nu fie de ajuns. Există atât de multe legende legate de Dracula, cine poate spune care e adevărată? El a auzit că Dracula n-ar bea decât Royalty sau... adevărat.

— Sânge adevărat? Dar asta e ilegal, cu excepția cazurilor când ai un donator benevol.

Orice vampir care se hrănea cu sânge de om - împotriva voinței omului — era pasibil de execuție prin înfigerea unui țăruș în inimă sau prin expunerea la lumina solară, în funcție de alegerea sa. Execuția era de obicei realizată de un alt vampir, ținut în rezervă de către stat. Eu credeam că orice vampir care sugea sângele unui om care nu-și dorea asta merita să fie executat, pentru că existau o mulțime de fani ai colților care se arătau mai mult decât dispuși să doneze.

— Şi nici unui vampir nu îi este permis să-l omoare pe Dracula sau să-l lovească, spuse Pam, explicându-mi exact chestiile la care mă gândeam. Nu că am vrea să ne atace prinţul, bineînţeles, adăugă ea grăbită.

Sigur, m-am gândit.

— Este atât de respectat, încât orice vampir care-l atacă trebuie să aibă parte de întâlnirea cea din urmă cu soarele. Şi trebuie să-i oferim prinţului nostru ajutor financiar.

M-am întrebat dacă vampirii trebuiau să-l şteargă şi la fund.

Uşa de la biroul lui Eric se deschise brusc, dar se închise imediat la loc. Apoi se deschise din nou, mult mai încet de data aceasta, şi Eric ieşi.

A trebuit să înghit în sec. Categoric, arăta delicios. Eric e foarte înalt, foarte lat în umeri, foarte blond, iar în seara asta se îmbrăcase într-un smoching care nu văzuse vreun magazin. Fusese făcut special pentru Eric şi arăta în el la fel de bine ca orice James Bond. Material negru, impecabil, o cămaşă albă ca zăpada şi o cravată la gât, cu părul său minunat lăsat liber pe spate...

— James Blond, am bombănit.

Ochii lui Eric străluceau de la atâta agitaţie. Fără nici un cuvânt, m-a tras lângă el, de parcă ne-am fi pregătit să dansăm, şi mi-a oferit un super-sărut: buze, limbă, tot tacâmul. Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne! Când eram gata să mă prăbuşesc, m-a sprijinit delicat. Zâmbetul său strălucitor îi scoase la iveală colţii. Lui Eric îi făcuse plăcere.

— Bună şi ţie, i-am spus caustică, imediat ce am fost sigură că puteam respira din nou.

— Delicioasa mea prietenă, zise Eric şi se înclină.

Nu eram sigură că puteam fi numită prietenă şi trebuia să-l cred pe cuvânt că eram delicioasă.

— Ce program avem în seara asta? am întrebat, sperând că gazda mea se va linişti curând.

— O să dansăm, o să ascultăm muzică, o să bem sânge, o

să urmărim programul şi o să-l aşteptăm pe conte să apară, zise Eric. Mă bucur că eşti aici în seara asta. Avem o mulțime de oaspeți deosebiți, dar tu eşti singurul telepat.

— Bine, am rostit pierdută.

— În seara asta arăți minunat, zise Lyle.

Stătea chiar în spatele lui Eric, iar eu nici măcar nu-l observasem. Slab şi cu o față îngustă, cu părul grizonant, Lyle nu avea aerul pe care Eric îl căpătase într-o mie de ani de viață. Lyle era un vampir venit în vizită din Alexandria, care făcea practică la plinul de succes bar Fangtasia, pentru că voia să-şi deschidă şi el propriul bar pentru vampiri. Lyle căra o mică geantă frigorifică, având mare grijă să nu o zdruncine.

— Royalty, explică Pam cu un ton neutru.

— Pot să văd? am întrebat.

Eric ridică capacul şi-mi arătă conținutul: două sticle albastre (pentru sânge albastru, am bănuit), cu etichete pe care era o coroană şi un singur cuvânt „Royalty" scris cu litere gotice.

— Foarte drăguț, am spus, deloc copleşită.

— O să fie atât de încântat, zise Eric, mai fericit decât îl auzisem vreodată.

— Pari ciudat de sigur că... Dracula va veni, am zis.

Holul era aglomerat şi ne îndreptam spre partea din club deschisă publicului.

— Am reuşit să obțin o întâlnire de afaceri cu administratorul Stăpânului, zise. Am avut ocazia să-i spun cât de onorat aş fi dacă Stăpânul m-ar onora cu prezența, pe mine şi localul meu.

Pam îşi dădu ochii peste cap.

— L-ai mituit, am tradus.

De unde şi surplusul de agitație din acest an, şi achiziția Royalty.

Nu aş fi bănuit niciodată că Eric ascundea această adorație profundă pentru nimeni altcineva, cu excepția sa.

Nu aş fi crezut niciodată nici că va cheltui o mulțime de bani din acest motiv. Eric era fermecător şi întreprinzător, şi avea mare grijă de angajații săi; dar prima persoană pe lista celor ce trebuiau admirate era Eric, iar binele propriu reprezenta prioritatea sa absolută.

— Dragă Sookie, nu prea arăți încântată, zise Pam rânjind spre mine.

Lui Pam îi plăcea să provoace necazuri, iar în seara asta avea un teren propice. Eric îşi întoarse brusc capul să se uite la mine, iar chipul lui Pam îşi reluă obişnuita expresie calmă.

— Sookie, nu crezi că se va întâmpla? întrebă el.

Din spatele său, Lyle îşi dădu ochii peste cap. Clar că era sătul de fanteziile lui Eric.

Eu dorisem doar să vin la o petrecere îmbrăcată cu o rochie drăguță şi să mă distrez, şi iată-mă într-un impas de comunicare.

— O să vedem, nu-i aşa? am spus zâmbitoare, iar Eric păru mulțumit. Clubul arată minunat.

În mod normal, Fangtasia era cel mai banal loc pe care ți-l puteai imagina, în afară de combinația de gri cu roşu şi mult neon. Podelele erau din beton, mesele şi scaunele erau piese simple din metal, special făcute pentru restaurante, şi nici rafturile nu arătau mai bine. Nu-mi venea să cred că Fangtasia suferise o asemenea transformare. Afişe atârnau de tavanul clubului. Toate erau albe şi aveau un fel de urs roşu: un gen de urs stilizat, aşezat pe picioarele din spate şi cu o labă ridicată să lovească.

— Este o copie după blazonul Stăpânului, zise Pam ca răspuns la degetul meu îndreptat spre steaguri. Eric a plătit un istoric de la LSU[1] ca să facă cercetări.

Expresia de pe chipul ei îmi spunea că ea credea că Eric fusese fraierit în stil mare.

---

1 Louisiana State University.

În mijlocul micului ring de dans de la Fangtasia, se afla un tron adevărat, urcat pe un piedestal. Pe măsură ce mă apropiam de el, mă gândeam că Eric îl închiriase de la vreun teatru. Arăta bine de la câțiva metri, dar de aproape... nu prea. Oricum, fusese înnobilat cu o pernă roşie pufoasă pentru posteriorul Prințului Întunericului, iar piedestalul era pus chiar în mijlocul unui covor pătrat roşu-închis. Toate mesele fuseseră acoperite cu fețe de masă albe sau roşu-închis, iar în mijlocul fiecărei mese se găseau aranjamente florale complicate. Mi-a venit să râd când am studiat unul dintre aranjamente: în explozia de garoafe roşii şi verdeață, zăreai coşciuge în miniatură şi țepe în mărime naturală. Eric scosese, în sfârşit, la iveală simțul umorului.

În loc de WDED, postul de radio al vampirilor, sistemul de sunet răspândea o muzică de vioară foarte emoționantă, care era în acelaşi timp enervantă şi plină de ritm.

— Muzică din Transilvania, mă lămuri Lyle, având grijă să nu i se citească nimic pe chip. Mai târziu, DJ Ducele Morții ne va conduce într-o călătorie muzicală.

Lyle arăta ca şi cum mai degrabă ar fi mâncat melci.

Lipit de un perete, lângă bar, am zărit un bufet pentru cei care consumă mâncare şi o uriaşă fântână cu sânge pentru cei care nu fac asta. Fântâna roşie, care curgea liniştită peste mai multe vase din sticlă lăptoasă, era înconjurată de pahare din cristal. Era puțin cam mult.

— Mamă, am zis în şoaptă, în timp ce Eric şi Lyle se îndreptau spre bar.

Pam clătină supărată din cap:

— Câți bani am cheltuit, zise ea.

Fapt deloc surprinzător, încăperea era plină de vampiri. Am recunoscut câțiva dintre sugătorii de sânge prezenți: Indira, Thalia, Clancy, Maxwell Lee şi Bill Compton, fostul meu iubit. Erau cel puțin încă douăzeci pe care-i văzusem o dată sau de două ori, vampiri care trăiau în Districtul 5 sub autoritatea lui Eric. Erau câțiva sugători de sânge pe care

nu-i ştiam deloc, inclusiv tipul din spatele barului care era probabil noul barman. Fangtasia înlocuia rapid barmanii.

În bar se mai aflau şi nişte creaturi care nu erau nici vampiri şi nici oameni, membri ai comunităţii fiinţelor supranaturale din Louisiana. Liderul haitei de vârcolaci din Shreveport, colonelul Flood, stătea la masă cu Calvin Norris, liderul unei mici comunităţi de vârcolaci-panteră, care trăiau în Hot Shot, în afara orăşelului Bon Temps. Colonelul Flood, acum trecut la pensie de către forţele aeriene, stătea drept şi ţeapăn într-un costum de calitate, în timp ce Calvin purta ceea ce credea el a fi o ţinută potrivită pentru o petrecere — o cămaşă în carouri, blugi noi, ciocate şi o pălărie neagră de cowboy. Îşi duse degetele la pălărie atunci când îmi prinse privirea, şi înclină capul ca să-şi exprime admiraţia. Salutul colonelului Flood se dovedi mai puţin personal, dar totuşi prietenos.

Eric invitase şi un bărbat mărunt, dar puternic, care-mi amintea de un goblin pe care-l cunoscusem odată. Eram sigură că bărbatul face parte din aceeaşi specie. Goblinii sunt iritabili şi teribil de puternici, iar când sunt furioşi, atingerea lor poate arde, aşa că m-am decis să menţin o distanţă respectabilă de acesta. Stătea la poveşti cu o femeie foarte slabă, cu privire ameninţătoare. Aceasta purta o îmbrăcăminte ciudată din frunze şi ramuri. Nu aveam de gând să pun întrebări.

Bineînţeles că nu erau zâne. Zânele sunt atât de tentante pentru vampiri pe cât este apa cu zahăr pentru păsările colibri.

În spatele barului, se afla cel mai nou membru al personalului de la Fangtasia, un bărbat scund, viguros, cu păr negru lung şi ondulat. Avea un nas mare şi ochii la fel, şi părea amuzat în timp ce se agita să pregătească băuturile.

— Cine e ăsta? am întrebat, făcând un semn cu capul spre bar. Şi cine sunt vampirii ciudaţi? Eric se extinde?

Pam zise:

— Dacă te afli pe drum în Noaptea lui Dracula, protocolul presupune să te opreşti la cartierul general al celui mai apropiat şerif şi să te bucuri de petrecerea de acolo. De asta sunt aici vampiri pe care nu i-ai mai întâlnit până acum. Noul barman este Milos Griesniki, un proaspăt imigrant, venit din Țările Vechi. Este dezgustător.

M-am holbat la Pam.

— Cum aşa? am întrebat.

— Un spion, îşi bagă nasul peste tot.

Nu o mai auzisem niciodată pe Pam exprimând o astfel de opinie, aşa că l-am cercetat curioasă pe vampir.

— Încearcă să afle câți bani are Eric, cât aduce barul şi cu cât sunt plătite barmanițele noastre umane.

— Că tot vorbeam de ele, unde sunt?

Chelnerițele şi restul personalului obişnuit, toți iubitorii de vampiri (cunoscuți în anumite cercuri drept fani ai colților) ieşeau de obicei în evidență, fiind îmbrăcați în negru şi machiați astfel încât să arate aproape la fel de palizi ca vampirii adevărați.

— E prea periculos pentru ei în noaptea asta, mă lămuri simplu Pam. O să vezi că Indira şi Clancy servesc oaspeții.

Indira purta un minunat sari; de obicei, purta blugi şi tricouri, aşa că ştiam că făcuse un efort ca să se îmbrace potrivit ocaziei. Clancy, care avea părul roşu şi zbârlit şi ochii verzi, purta costum. Şi asta constituia o premieră. În locul cravatei obişnuite purta o eşarfă înnodată într-o fundă lejeră, şi când i-am prins privirea a făcut un gest cu mâna, care-mi indica să-l admir din cap până-n picioare. Am zâmbit şi am încuviințat deşi, ca să spun adevărul, îl preferam pe Clancy în hainele sale de tip dur şi cu bocanci.

Eric se plimba de la o masă la alta. Îmbrățişa, se înclina şi vorbea ca o maşinărie nebună, şi nu ştiam dacă să-l privesc cu simpatie sau alarmată. Am decis că şi una şi alta. Cu siguranță descoperisem punctul slab al lui Eric.

Am stat de vorbă câteva minute cu colonelul Flood şi cu

Calvin. Colonelul Flood era politicos şi distant, aşa cum fusese întotdeauna; nu-i păsa prea mult de cei care nu erau vârcolaci, iar acum, de când ieşise la pensie, nu avea de-a face cu oameni obişnuiţi decât atunci când era neapărată nevoie. Calvin îmi povesti că îşi pusese singur un nou acoperiş la casă şi mă invită să merg la pescuit cu el când se mai încălzea vremea. Am zâmbit, dar nu am promis nimic. Bunicii mele îi plăcuse să pescuiască, dar eu nu aveam răbdare decât vreo două ore, apoi eram gata pentru altceva. Am urmărit-o pe Pam achitându-se de atribuţiile de adjunct, asigurându-se că toţi vampirii aflaţi în vizită erau mulţumiţi, certându-l tăios pe noul barman când acesta făcu o greşeală cu o comandă. Milos Griesniki îi aruncă o căutătură urâtă atunci când aceasta se întoarse cu spatele, de mă făcu să mă cutremur. Dar dacă exista cineva care putea să-şi poarte singură de grijă, aceea era Pam.

Clancy, care administra clubul de luni bune, verifica fiecare masă să se asigure dacă sunt scrumiere curate (unii dintre vampiri fumau) şi că toate paharele murdare şi alte obiecte aruncate erau îndepărtate imediat. Când DJ Ducele Morţii prelua controlul, muzica deveni mult mai ritmată. Unii dintre vampiri se îndreptară spre ringul de dans, mişcându-se cu acel abandon pe care doar neviii îl pot arăta.

Calvin şi cu mine am dansat de câteva ori, dar nu ne comparam cu vampirii. Eric m-a invitat la un slow, şi, deşi era distras de gândurile legate de ceea ce i-ar fi putut rezerva noaptea cu privire la Dracula, m-a făcut să mă înfior până în vârful degetelor.

— Într-o noapte, şopti el, n-o să mai fie nimeni în afară de noi doi.

Când melodia s-a sfârşit, a trebuit să mă întorc la masă şi să beau ceva rece. Cu multă gheaţă.

Când se apropie de miezul nopţii, vampirii se adunară în jurul fântânii cu sânge şi-şi umplură vasele de cristal. Şi cei care nu erau vampiri se ridicară în picioare. Eu mă aflam

lângă masa unde stătusem de vorbă cu Calvin şi colonelul Flood, când Eric scoase un gong şi începu să-l lovească. Dacă ar fi fost om, ar fi fost roşu în obraji de agitaţie; aşa, doar îi străluceau ochii. Eric părea deopotrivă frumos şi înspăimântător, pentru că trăia atât de intens momentul.

Când ultima bătaie se stinse în tăcere, Eric îşi ridică paharul şi zise:

— În această cea mai memorabilă dintre zile, cu toţii stăm plini de veneraţie şi sperăm că Lordul Întunericului ne va onora cu prezenţa sa. O, Prinţe, arată-te nouă!

Cu toţii stăteam în tăcere, aşteptându-l pe Marele Dovleac — oh, stai puţin, pe Prinţul Întunericului. Chiar când chipul lui Eric începu să îşi piardă entuziasmul, o voce aspră rupse tensiunea:

— Fiul meu loial, trebuie să mă arăt!

Milos Griesniki sări din spatele barului, dându-şi jos smochingul şi pantalonii şi cămaşa ca să dea la iveală... o salopetă incredibilă făcută dintr-o chestie mulată, neagră, sclipicioasă. M-aş fi aşteptat să văd îmbrăcată astfel o fată care mergea la balul de absolvire, o fată fără prea mulţi bani, care încerca să arate inedit şi sexy. Cu corpul său solid şi cu părul negru, plus mustaţa, Milos cel îmbrăcat într-o singură piesă părea mai degrabă un acrobat dintr-un circ de mâna a treia.

Urmă o bolboroseală agitată pe un ton scăzut. Calvin zise:

— Ei... rahat.

Colonelul Flood făcu un semn hotărât cu capul, ca să arate că era de acord.

Barmanul luase o atitudine regală în faţa lui Eric, care, după un moment de uimire, se înclină în faţa vampirului mai mărunţel.

— Stăpâne, zise Eric. Sunt servitorul vostru. Că ne faceţi această onoare... că de fapt sunteţi aici... în această zi dintre toate zilele... Sunt copleşit.

— Al naibii mincinos, îmi şopti Pam la ureche. Se strecurase în spatele meu în agitația provocată de anunțul făcut de barman.

— Crezi?

Am urmărit cum încrezătorul şi nobilul Eric se bâlbâia şi se lăsa într-un genunchi.

Dracula făcu semn să fie linişte, iar gura lui Eric se închise la jumătatea frazei. La fel se întâmplă şi cu gurile tuturor vampirilor care se aflau acolo.

— Deoarece am stat aici incognito o săptămână, rosti măreț Dracula, cu accentul său aspru, dar nu neatrăgător, m-am ataşat atât de tare de acest loc, încât mi-am propus să stau un an. O să percep un tribut cât sunt aici, ca să trăiesc în stilul de care m-am bucurat cât am fost în viață. Deşi Royalty este acceptabil pentru un surogat, eu, Dracula, nu sunt interesat de acest obicei modern de a bea sânge artificial, aşa că voi avea nevoie de o femeie în fiecare zi. Aceasta va fi numai bună pentru început.

Arătă spre mine, iar colonelul Flood şi Calvin se mişcară instantaneu astfel încât să mă încadreze, într-un gest pe care l-am apreciat. Vampirii păreau confuzi, o expresie care nu stă bine pe fețele celor nevii; cu excepția lui Bill. Chipul lui era complet lipsit de expresie.

Eric urmări degetul butucănos al lui Vlad Țepeş, care mă indica pe post de viitor Happy Meal. Apoi se uită la Dracula, privind în sus din poziția sa îngenuncheată. Nu-i puteam vedea deloc fața şi am simțit teamă. Ce ar fi făcut Charlie Brown dacă Marele Dovleac ar fi vrut să o mănânce pe fetița cu părul roşu?

— Iar pentru nevoile mele financiare, o zecime din veniturile clubului tău şi o casă vor fi suficiente, dacă mai adaugi şi nişte servitori: adjuncta ta, sau administratorul clubului, unul dintre ei ar fi foarte potrivit...

Pam mârâi, un sunet atât de adânc, încât făcu să mi se ridice părul pe ceafă. Clancy arăta de parcă i-ar fi bătut

cineva câinele.

Pam îşi făcea de lucru cu aranjamentul din centrul mesei, ascunsă de corpul meu. După o secundă, am simţit că-mi pune ceva în mână. Am privit în jos.

— Tu eşti fiinţa umană, şopti ea.

— Haide, fetiţo, zise Dracula, făcându-mi semn cu degetul. Eu foame. Vino şi fii onorată în faţa acestei adunări.

Deşi colonelul Flood şi Calvin mă apucară amândoi de mâini, am spus foarte încet:

— Nu merită să vă puneţi vieţile în pericol. Or să vă omoare dacă opuneţi rezistenţă. Nu vă faceţi griji.

Şi m-am îndepărtat de ei, căutându-le în schimb privirea, în timp ce vorbeam. Nu ştiam ce au văzut, dar au priceput că exista un plan.

Am încercat să alunec spre barmanul sclipicios, ca şi cum aş fi fost în transă. Deoarece asta e ceva ce vampirii nu-mi puteau face, iar Dracula nu se îndoia de puterile sale, am scăpat nedescoperită.

— Stăpâne, cum ai scăpat din mormântul de la Târgovişte? am întrebat, străduindu-mă să par plină de admiraţie şi visătoare.

Mi-am ţinut mâinile pe lângă mine, astfel încât faldurile de sifon să le mascheze.

— Mulţi m-au întrebat asta, zise Prinţul Întunecat, înclinându-se graţios, în timp ce Eric îşi ridică brusc capul, încruntându-şi sprâncenele. Dar această poveste trebuie să aştepte. Frumoasa mea, sunt atât de încântat că nu ţi-ai acoperit gâtul în seara asta. Vino mai aproape de mine…

AUUUUU!

— *Asta* e pentru replicile proaste! am spus, cu vocea tremurându-mi în timp ce încercam să înfig şi mai tare ţăruşul.

— Şi *asta* e pentru neruşinare, zise Eric, lovind cu pumnul capătul acestuia ca să mă ajute, pe când „Prinţul” se uita cu oroare la noi. Ţăruşul dispărea în pieptul său.

— Ai îndrăznit... ai îndrăznit, cârâi vampirul cel scund. Vei fi executat.

— Nu prea cred, am spus.

Fața lui îşi pierdu orice expresie, iar ochii îi deveniră goi. Bucăți din piele începură să i se desprindă în vreme ce se prăbuşea.

Dar pe când autoproclamatul Dracula se prăbuşea, iar eu priveam în jurul meu, nu mai eram la fel de sigură. Doar prezența lui Eric alături de mine împiedica adunarea să se repeadă asupra mea şi să rezolve problema. Vampirii veniți din afara oraşului erau cei mai periculoşi; vampirii care mă cunoşteau ar fi ezitat.

— Nu era Dracula, am spus cât de tare şi de clar am putut. Era un impostor.

— Omorâți-o! strigă o femeie-vampir, slabă, cu părul scurt, şaten. Omorâți ucigaşa!

Avea un accent puternic. M-am gândit că era rusesc. Eram cam obosită de noul val de vampiri. *Râde ciob de oală spartă*, m-am gândit. Am zis:

— Chiar credeți că impostorul era Prințul Întunericului?

Am arătat cu degetul spre grămada descompusă de pe podea, ținută laolaltă de salopeta sclipicioasă.

— E mort. Oricine îl omoară pe Dracula trebuie să moară, zise Indira încet, dar nu ca şi cum s-ar fi grăbit să se repeadă la mine şi să-mi sfâşie beregata.

— Orice *vampir* care-l omoară pe Dracula trebuie să moară, o corectă Pam. Dar Sookie nu e vampir, iar ăsta nu a fost Dracula.

— Ea a omorât pe cineva care pretindea că este fondatorul nostru, spuse Eric, asigurându-se că poate fi auzit în tot clubul. Milos nu era adevăratul Dracula. L-aş fi omorât chiar eu, dacă aş fi avut suficient curaj.

Însă eu stăteam chiar lângă Eric, cu mâna pe brațul său, şi-l simțeam cum tremură.

— De unde ştii asta? Cum de şi-a dat ea seama, o ființă

umană care a stat doar câteva minute în prezența lui? Semăna exact cu cel reprezentat în sculpturi?

Asta o spusese un bărbat înalt, cu accent franțuzesc.

— Vlad Țepeş a fost îngropat la mănăstirea Snagov, zise Pam calmă, şi toți se întoarseră spre ea. Sookie l-a întrebat cum a scăpat din mormântul său de la Târgovişte.

Ei, asta i-a făcut să tacă, măcar pentru o vreme. Am început să mă gândesc că era posibil să supraviețuiesc totuşi acestei nopți.

— Creatorul său trebuie să fie despăgubit, spuse un vampir înalt şi solid. Se liniştise destul de mult în ultimele câteva minute.

— Dacă putem descoperi cine este creatorul său, zise Eric, cu siguranță.

— O să caut în baza mea de date, se oferi Bill. Stătea în umbră, unde fusese toată seara. Acum înainta un pas, iar ochii lui mă făcură să mă gândesc la luminile unui elicopter de poliție care prind în bătaia lor fugarii de la *Cops*.

— O să aflu care este numele lui adevărat, dacă nimeni de aici nu l-a mai întâlnit înainte.

Toți vampirii prezenți aruncară o privire în jur. Nimeni nu ieşi în față să spună că-l cunoştea pe Milos/Dracula.

— Între timp, zise Eric calm, să nu uităm că această seară trebuie să rămână secretul nostru până ce aflăm mai multe detalii.

Zâmbi arătându-şi colții, ceea ce exprimă destul de clar punctul său de vedere.

— Ce se întâmplă în Shreveport rămâne în Shreveport.

Se auzi un murmur de aprobare.

— Ce spuneți, oaspeți? îi întrebă Eric pe invitații care nu erau vampiri.

Colonelul Floode zise:

— Treburile vampirilor nu sunt şi ale haitei. Nu ne pasă dacă vă omorâți unii pe alții. Nu ne amestecăm în afacerile voastre.

Calvin ridică din umeri:

— Panterelor nu le pasă ce faceți. Goblinul zise:

— Am uitat deja toată povestea.

Iar femeia cu privire amenințătoare care-i era alături încuviință şi râse. Ceilalți, care nu erau vampiri, încuviințară şi ei grăbiți.

Nimeni nu-mi ceru să răspund. Cred că se gândeau că oricum o să tac, şi aveau dreptate.

Pam mă trase într-o parte. Scoase un sunet enervat, ca un fel de *țțț*, şi arătă spre rochia mea. Am privit în jos ca să văd o fină urmă de sânge pe fusta din sifon. Imediat mi-am dat seama că nu voi mai purta minunata mea rochie-chilipir niciodată.

— Păcat, arăți bine în roz, zise Pam. Primul impuls a fost să-i ofer ei rochia, apoi m-am gândit mai bine. Aveam să o duc acasă şi să o ard. Sânge de vampir pe rochia mea? Nimeni nu vrea să-i atârne în dulap o asemenea dovadă.

Dacă experiența m-a învățat ceva a fost să scap imediat de hainele pătate cu sânge.

— A fost un gest foarte curajos ce ai făcut, zise Pam.

— Ei, avea de gând să mă muşte, am răspuns. Până muream.

— Cu toate astea, spuse.

Nu mi-a plăcut privirea calculată pe care o avea.

— Mulțumesc că l-ai ajutat pe Eric atunci când eu nu am putut s-o fac, zise Pam. Creatorul meu este un mare idiot când vine vorba de prinț.

— Am făcut-o pentru că avea de gând să-mi sugă sângele, i-am spus.

— Ai făcut ceva cercetări despre Vlad Țepeş.

— Da, m-am dus la librărie după ce mi-ai povestit despre adevăratul Dracula şi l-am căutat pe Google.

Ochii lui Pam străluceau:

— Legenda spune că adevăratul Vlad al III-lea a fost decapitat înainte să fie îngropat.

— Asta e una dintre poveştile legate de moartea lui, am spus.

— Adevărat. Dar ştii că nici măcar un vampir nu poate supravieţui decapitării.

— Cred că nu.

— Aşa că ştiai că toată chestia era o minciună.

— Pam, am spus oarecum şocată. Ei bine, poate fi aşa. Sau poate nu. În fond, Eric a vorbit cu cineva care a spus că e comisionarul adevăratului Dracula.

— Ai ştiut că Milos nu este adevăratul Dracula din clipa în care a ieşit în faţă.

Am ridicat din umeri. Pam clătină din cap.

— Eşti prea moale, Sookie Stackhouse. Asta o să-ţi aducă moartea într-o bună zi.

— Noo, nu prea cred, am spus.

Mă uitam la Eric cu părul său auriu, care-i cădea în faţă în timp ce privea la rămăşiţele autoproclamatului Prinţ al Întunericului, care se dezintegrau rapid. Cei o mie de ani ai vieţii sale îl apăsau şi, pentru o secundă, l-am văzut pe fiecare în parte. Apoi, treptat, chipul i se lumină şi, când privi în sus spre mine, avea nerăbdarea unui copil în Ajunul Crăciunului.

— Poate la anul, zise el.

UN RĂSPUNS SIMPLU

ÎN JUR DE MIEZUL NOPȚII, Bubba Vampirul şi cu mine adunam ramurile tăiate de la tufişurile din curtea mea, când apăru o limuzină neagră. Mă bucuram de mirosul tufelor proaspăt tăiate şi de cântecul greierilor şi al broaştelor care sărbătoreau venirea primăverii. Totul tăcu odată cu apariția limuzinei. Bubba dispăru instantaneu, pentru că nu recunoscu maşina. De când fusese transformat în vampir, Bubba era mai degrabă timid.

M-am sprijinit în greblă, încercând să par relaxată. În realitate, nu eram nici pe departe relaxată. Stau destul de departe de oraş şi trebuie să vrei să ajungi la mine ca să găseşti drumul. Nu există nici un indicator pe drumul principal care să trimită spre aleea mea şi pe care să scrie STACKHOUSE.

Clădirea nu e vizibilă de pe şosea, pentru că aleea coteşte de mai multe ori prin pădure ca să ajungă în luminişul unde casa se află de o sută şaizeci de ani.

Nu primesc prea des vizite şi nu-mi amintesc să fi venit vreo limuzină până acum. Vreo două minute nu ieşi nimeni din maşină neagră. Am început să mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să mă ascund şi eu, aşa cum făcuse Bubba. Bineînțeles că aveam luminile exterioare aprinse, pentru că eu nu vedeam pe întuneric ca Bubba, dar geamurile limuzinei erau fumurii. Eram foarte tentată să izbesc cu grebla în bara de protecție strălucitoare ca să văd ce se întâmplă. Din fericire, portiera se deschise cât eu încă mă gândeam la asta.

Un bărbat solid ieşi din partea din spate a limuzinei. Avea cam un metru optzeci şi doi şi era făcut din cercuri. Cercul

cel mai mare îl forma burta. Capul rotund de deasupra acesteia era aproape chel, dar era înconjurat de un cerc de păr negru deasupra urechilor. Şi ochii săi mici erau rotunzi şi la fel de negri ca şi părul şi costumul. Cămaşa îi era strălucitor de albă, dar purta o cravată neagră, simplă. Arăta ca directorul unei case de pompe funebre pentru criminali nebuni.

— Nu prea mulți oameni lucrează în curte la miezul nopții, comentă el, cu o voce surprinzător de melodioasă.

Răspunsul adevărat - că-mi plăcea să greblez când aveam cu cine sta de vorbă, şi că aveam companie în seara aceea, pe Bubba, care nu putea să iasă la lumina zilei — era mai bine să nu-l pomenesc. Am încuviințat doar. Nu puteai contrazice această afirmație.

— Tu eşti femeia cunoscută drept Sookie Stackhouse? întrebă bărbatul cel solid.

O zise ca şi cum deseori s-ar fi adresat unor creaturi care nu erau bărbați sau femei, ci cu totul şi cu totul altceva.

— Da, domnule, eu sunt, am răspuns politicoasă.

Bunica mea, odihnească-se în pace, mă educase bine. Dar nu educase vreo fraieră; nu aveam de gând să-l invit înăuntru. M-am întrebat de ce şoferul nu coborâse.

— Atunci, am o moştenire pentru tine. Moştenire înseamnă automat că a murit cineva.

Eu nu aveam pe nimeni cu excepția fratelui meu, Jason, iar acesta era la Merlotte's cu prietena lui, Crystal. Cel puțin acolo era când îmi terminasem eu ziua de lucru ca barmaniță, cu vreo două ore înainte.

Micile creaturi nocturne începură să facă din nou gălăgie, după ce îşi dădură seama că marile creaturi nocturne nu aveau de gând să atace.

— O moştenire de la care? am întrebat.

Ceea ce mă face să fiu diferită de alți oameni este faptul că sunt telepată. Vampirii, ale căror minți sunt pur şi simplu găuri tăcute într-o lume gălăgioasă din cauza cacofoniei

creierelor umane, sunt tovarăşi odihnitori pentru mine, aşa că mă bucuram de pălăvrăgeala lui Bubba. Acum trebuia să revin la darul meu. Asta nu era o vizită întâmplătoare. Mi-am deschis mintea pentru vizitatorul meu. Acesta se strâmba auzindu-mi întrebarea, care suna într-adevăr cam anapoda din punct de vedere gramatical. Am încercat să arunc o privire în mintea lui. În locul fluxului de imagini şi idei (ceea ce emit de obicei oamenii), gândurile sale îmi apărură ca un fel de zgomot parazit. Era un fel de creatură supranaturală.

— De la cine, m-am corectat, iar el îmi zâmbi. Avea dinții foarte ascuțiți.

— Îți aminteşti de verişoara ta, Hadley? Nimic nu m-ar fi putut surprinde mai mult decât această întrebare. Am sprijinit grebla de tufişul de mimoză şi am apucat sacul de plastic pe care-l umplusem deja. L-am strâns la gură cu banda de plastic înainte să răspund. Speram să nu-mi pierd vocea în timp ce îi răspundeam.

— Da, îmi amintesc de ea.

Deşi vocea mi-a sunat răguşit, cuvintele îmi erau foarte clare

Hadley Delahoussaye, singura mea verişoara, dispăruse în lumea întunecată a drogurilor şi prostituției cu ani buni în urmă. Aveam fotografia ei din primul an de liceu în albumul meu foto. Asta fusese ultima fotografie pe care o făcuse, pentru că în acel an a fugit la New Orleans ca să-şi câştige existența prin mijloace proprii, punându-şi trupul la bătaie. Mătuşa Linda, maică-sa, murise de cancer în cel de-al doilea an după plecarea ei.

— Mai trăieşte? am spus, abia reuşind să rostesc cuvintele.

— Din păcate, nu, zise bărbatul cel solid, lustruindu-şi absent ochelarii cu ramă neagră cu o batistă curată, albă.

Pantofii săi negri luceau ca nişte oglinzi.

— Mi-e teamă că, din păcate, vara ta, Hadley, este moartă.

Părea să-i placă să spună asta. Era un bărbat — sau ce-o fi fost — căruia îi plăcea sunetul propriei voci.

Dincolo de neîncrederea şi confuzia pe care le resimţeam din cauza acestui episod ciudat, eram conştientă de o undă puternică de durere. Hadley fusese amuzantă când era mică şi petrecusem o mulţime de timp împreună, bineînţeles. Deoarece eram un copil ciudat, Hadley şi fratele meu, Jason, fuseseră singurii copii cu care mă jucasem în majoritatea timpului. Când Hadley ajunsese la pubertate, lucrurile se schimbaseră; dar aveam câteva amintiri plăcute legate de verişoara mea.

— Ce a păţit? am întrebat încercând să-mi păstrez vocea egală, dar ştiam că nu am reuşit.

— A fost implicată într-un Incident Nefericit, zise.

Acesta era eufemismul pentru omorul provocat de un vampir. Când apărea în ziare, însemna de obicei că un vampir nu-şi putuse stăpâni pofta de sânge şi atacase un om.

— A omorât-o un vampir? Eram îngrozită.

— Ah, nu chiar. Vara ta, Hadley, era vampirul. A fost înjunghiată cu o ţepuşă.

Asta era o veste atât de rea şi de uimitoare că nu o puteam accepta. Am ridicat mâna ca să-i fac semn că nu trebuie să spună nimic un minut, cât digeram eu ce-mi spusese, bucată cu bucată.

— Te rog, spune-mi cum te numeşti?

— Domnul Cataliades, zise.

Mi l-am repetat de mai multe ori deoarece era un nume pe care nu-l mai întâlnisem. Accentul pe *tal*, mi-am zis. Şi cu un *e* lung.

— De unde eşti?

— De mulţi, mulţi ani, casa mea este în New Orleans.

New Orleans era la celălalt capăt al Louisianei faţă de orăşelul meu, Bon Temps. Louisiana de Nord este al naibii de diferită faţă de Louisiana de Sud în mai multe feluri: este Centura Creştină fără pizza din New Orleans; este sora mai

mare care stă acasă şi are grijă de fermă cât sora mai mică se duce la petrecere. Dar are alte lucruri în comun cu partea sudică a statului: drumuri proaste, politicieni corupţi, şi o mulţime de oameni, atât albi cât şi negri, care trăiesc la limita sărăciei.

— Cine este şoferul? am întrebat direct, privind maşina.

— Waldo, zise domnul Cataliades, doamna vrea să te vadă.

După ce Waldo a coborât din limuzină, de pe locul şoferului şi l-am privit, mi-a părut rău că fusesem curioasă. Waldo era vampir, aşa cum stabilisem deja în gând, identificând semnătura tipică a creierului unui vampir, care pentru mine apare ca un fel de negativ fotografic, unul pe care-l „văd” cu mintea. Majoritatea vampirilor sunt foarte arătoşi sau sunt talentaţi într-un fel sau altul. Bineînţeles, atunci când un vampir transformă un om, este mai probabil ca vampirul să transforme un om care l-a atras prin frumuseţe sau prin vreun talent care-i era necesar. Nu ştiam cine naiba îl transformase pe Waldo, dar mi-am imaginat că era un nebun. Waldo avea părul lung, subţire şi alb, aproape de aceeaşi culoare cu faţa sa. Avea poate înjur de un metru şaptezeci, dar părea mai înalt pentru că era foarte slab. Ochii lui Waldo păreau roşii la lumina becului din curte. Faţa vampirului era de un alb cadaveric cu o nuanţă de verzui şters, iar pielea îi era ridată. Nu mai văzusem niciodată un vampir care să nu fi fost transformat în floarea vârstei.

— Waldo, am spus dând din cap. Am fost fericită că aveam atâta experienţă în a păstra o expresie plăcută. Pot să-ţi ofer ceva? Cred că am nişte sânge îmbuteliat. Şi dumneavoastră, domnule Cataliades? O bere? Nişte suc?

Bărbatul cel solid se cutremură şi încercă să ascundă asta cu un fel de plecăciune.

— E mult prea cald pentru cafea sau alcool pentru mine, dar poate vom bea ceva mai încolo.

Erau probabil în jur de şaptesprezece grade, dar am

observat că domnul Cataliades într-adevăr transpira.

— Putem intra? întrebă el.

— Îmi pare rău, am spus fără nici o urmă de regret în voce. Cred că nu.

Speram că Bubba avusese suficientă minte încât să se grăbească să traverseze valea care ne separa proprietățile spre cel mai apropiat vecin, fostul meu iubit, Bill Compton, cunoscut cetățenilor din Bon Temps drept Vampirul Bill.

— Atunci rezolvăm treburile chiar aici în curte, zise rece domnul Cataliades.

El şi Waldo ocoliră limuzina. Nu m-am simțit bine când n-am mai avut-o între noi, dar ei au păstrat distanța.

— Domnişoară Stackhouse, eşti singura moştenitoare a verişoarei tale.

Am înțeles ce spusese, dar nu-mi venea să cred.

— Nu fratele meu, Jason? Jason şi Hadley, amândoi cu trei ani mai în vârstă decât mine, erau prieteni buni.

— Nu, în acest document, Hadley spune că l-a sunat pe Jason Stackhouse odată când nu mai avea bani. El i-a ignorat cererea, aşa că şi ea îl ignoră.

— Când a fost Hadley înjunghiată?

Mă concentram foarte tare să alung imaginile care-mi veneau în minte. Din moment ce era cu trei ani mai tânără decât mine, Hadley avusese douăzeci şi nouă de ani când a murit. Din punct de vedere fizic, era opusul meu. Eu eram robustă şi blondă, ea era slabă şi brunetă. Eu eram puternică, ea era fragilă. Ea avea ochi mari, căprui, cu gene dese, ai mei erau albaştri, iar acum omul acesta îmi spunea că ea închisese acei ochi definitiv.

— Cu o lună în urmă.

Domnul Cataliades trebui să se gândească.

— A murit cam acum o lună.

— Şi tu abia acum mă anunți?

— Circumstanțele au fost de aşa natură. M-am gândit la asta.

— A murit în New Orleans?

— Da. Era domnişoara de onoare a reginei, spuse el ca şi cum mi-ar fi povestit că devenise partener într-o firmă de avocatură sau că reuşise să-şi cumpere propriul magazin.

— Regina Louisianei, am spus precautǎ.

— Ştiam că ai să înțelegi, zise el, zâmbind larg spre mine. Această femeie îi cunoaşte pe vampiri, mi-am spus atunci când te-am întâlnit.

— Îl cunoaşte pe acest vampir, spuse Bill apărând lângă mine în felul acela surprinzător al său.

O umbră de neplăcere traversă fața domnului Cataliades ca un fulger cerul.

— Şi tu cine eşti? întrebă el cu o politețe rece.

— Eu sunt Bill Compton, rezident în acest district şi prieten cu domnişoara Stackhouse, zise Bill amenințător. Sunt de asemenea şi un angajat al reginei, ca şi tine.

Regina îl angajase pe Bill pentru ca baza de date despre vampiri la care el lucra să intre în proprietatea ei. Cumva, m-am gândit că domnul Cataliades oferea şi altfel de servicii personale. Părea că ştie unde sunt îngropate toate cadavrele, iar Waldo arăta ca şi cum el le-ar fi îngropat acolo.

Bubba se afla chiar în spatele lui Bill şi, când ieşi din umbra lui, pentru prima dată l-am văzut pe vampirul Waldo exprimând vreo emoție. Avea o expresie de venerație.

— Oh, Doamne! Este El..., trânti domnul Cataliades.

— Da, zise Bill. Le aruncă celor doi străini o privire cu înțeles. El este *Bubba*. Trecutul îl supără foarte tare.

Aşteptă până când cei doi încuviințară că au înțeles. Apoi privi în jos spre mine. Ochii săi căprui-închis păreau negri în umbrele aruncate de becuri. Pielea sa avea strălucirea aceea palidă care spunea „vampir”.

— Sookie, ce s-a întâmplat?

I-am povestit o versiune condensată a mesajului domnului Cataliades. Din moment ce Bill şi cu mine ne despărțiserăm când mi-a fost infidel, încercaserăm să

stabilim o altfel de relație funcțională. El se dovedea a fi un prieten pe care puteam conta, iar eu îi eram recunoscătoare pentru prezență.

— Regina a ordonat moartea lui Hadley? îi întrebă Bill pe vizitatorii mei.

Domnul Cataliades reuşi să arate şocat.

— Oh, nu! exclamă el. Înălțimea Sa nu ar provoca niciodată moartea cuiva atât de drag.

OK, încă un şoc.

— Ah, ce fel de drag...? Cât de dragă îi era verişoara mea reginei? am întrebat.

Voiam să fiu sigură că interpretam corect toate implicațiile.

Domnul Cataliades îmi aruncă o privire de modă veche.

— Hadley îi era foarte dragă.

— Bine, am înțeles.

Fiecare teritoriu al vampirilor avea un rege sau o regină, şi acest titlu însemna putere. Dar regina Louisianei avea ceva în plus, pentru că era stabilită în New Orleans, care era cel mai popular oraş din Statele Unite pentru cei nevii. Din moment ce turismul legat de vampiri aduce o cotă atât de mare veniturilor oraşului, chiar şi oamenii țineau cont de dorințele reginei, într-un mod neoficial.

— Dacă Hadley îi era aşa de dragă reginei, cine a fost atât de nebun să-i înfigă un țăruş în inimă? am întrebat.

— Frăția Soarelui, zise Waldo, iar eu am tresărit. Vampirul tăcuse atâta vreme, încât am crezut că nu avea să vorbească niciodată. Vocea vampirului era spartă şi la fel de ciudată ca şi aspectul său.

— Cunoşti bine oraşul?

Am clătinat din cap. Fusesem în Big Easy doar o singură dată într-o excursie cu şcoala.

— Eşti familiarizată probabil cu cimitirele care sunt numite Oraşele Morților?

Am încuviințat. Bill zise:

— Da.

Iar Bubba scoase un:

— Ă-hăă.

Mai multe cimitire din New Orleans aveau cripte supraterane pentru că pânza freatică din Louisiana de Sud era mult prea sus ca să permită înmormântările obişnuite, sub pământ. Cavourile arătau ca nişte căsuțe mici şi albe şi, în unele cazuri, erau decorate şi sculptate, aşa că aceste cimitire vechi sunt numite Oraşele Morților. Cimitirele istorice sunt fascinante şi uneori periculoase. Există prădători adevărați de care trebuie să te temi în Oraşele Morților, iar turiştilor li se atrage atenția să le viziteze în grupuri mari, conduse de ghid şi să plece înainte de căderea serii.

— Hadley şi cu mine am mers în Numărul Unu din St. Louis în acea seară, după ce ne-am trezit, ca să ținem un ritual.

Fața lui Waldo era destul de lipsită de expresie. Gândul că acest bărbat fusese tovarăşul pe care verişoara mea şi-l alesese fie chiar şi pentru o excursie de o seară, era pur şi simplu de necrezut.

— Au sărit din spatele mormintelor în jurul nostru. Fanaticii Frăției erau înarmați cu lucruri sfinte, țepuşe şi usturoi — tot arsenalul obişnuit. Au fost suficient de proşti încât să aibă cruci din aur.

Frăția refuza să creadă, în ciuda tuturor evidențelor, că vampirii nu puteau fi constrânşi de obiectele sfințite. Acestea aveau efect doar asupra vampirilor foarte vechi, care fuseseră transformați şi credeau orbeşte. Vampirii mai noi sufereau din cauza crucilor dacă acestea erau din argint. Argintul l-ar fi ars pe orice vampir. Oh, şi o cruce de lemn ar fi avut efect, dacă i-ar fi fost înfiptă în inimă.

— Am luptat cu curaj, Hadley şi cu mine dar, în cele din urmă, au fost prea mulți pentru noi şi au omorât-o pe Hadley. Eu am scăpat doar cu câteva răni serioase de cuțit.

Fața sa albă ca hârtia avea mai degrabă o expresie plină de regret decât tragică.

Am încercat să nu mă gândesc la mătuşa Linda şi la ce ar fi avut de spus despre faptul că fata ei devenise vampir. Mătuşa Linda ar fi fost şi mai şocată de circumstanțele morții lui Hadley: asasinată într-un cimitir cu aer gotic, în compania acestei creaturi groteşti. Bineînțeles toate aceste detalii exotice nu ar fi devastat-o pe mătuşa Linda ca faptul simplu al morții lui Hadley.

Eu eram mai detaşată. Renunțasem cu multă vreme în urmă la Hadley. Nu am crezut niciodată că aveam să o mai revăd, aşa că aveam puțin spațiu emoțional în care puteam pune alte lucruri. Însă m-am întrebat, cu durere, de ce Hadley nu venise acasă, să ne vadă. Poate se temuse, fiind un vampir tânăr, că pofta sa de sânge se va trezi într-un moment jenant şi se va trezi doritoare să-l sugă de la cineva nepotrivit. Poate fusese şocată de schimbarea naturii sale; Bill îmi spusese, iar şi iar, că vampirii nu mai erau ființe umane, că erau diferiți emoțional de oameni. Poftele şi nevoia lor de a păstra secretul îi modelaseră iremediabil pe bătrânii vampiri.

Dar Hadley nu trebuise niciodată să țină cont de aceste reguli; ea fusese transformată după Marea Revelație, când vampirii îşi deconspiraseră existența în fața lumii.

Şi Hadley cea aflată la post-pubertate, cea de care eram cel mai puțin ataşată, nu ar fi fost prinsă alături de cineva ca Waldo nici moartă. Hadley fusese populară în liceu şi, cu siguranță, era suficient de umană atunci încât să cadă pradă propriilor stereotipuri. Fusese rea cu copiii care nu erau populari; sau doar îi ignorase. Viața ei fusese dominată de haine şi machiaj şi de propria sa ființă.

Fusese majoretă până să adopte un aspect gotic.

— Ai spus că voi doi erați în cimitir ca să vă ocupați de un ritual. Ce ritual? l-am întrebat pe Waldo, ca să câştig nişte timp de gândire.

Cu siguranță, Hadley nu era şi vrăjitoare. Mai dădusem şi înainte peste un vârcolac vrăjitor, dar niciodată peste vreun vampir care să facă vrăji.

— Există tradiții printre vampirii din New Orleans, zise cu grijă domnul Cataliades. Una dintre aceste tradiții este că sângele morților îi poate ridica pe cei morți, cel puțin temporar. Pentru discuții, înțelegi.

Domnul Cataliades cu siguranță nu arunca vorbe în vânt. Trebuia să mă gândesc la fiecare propoziție pe care o scotea pe gură.

— Hadley voia să vorbească cu o persoană moartă? am întrebat imediat ce am înghițit ultima bombă ce-mi fusese aruncată.

— Da, zise Waldo, intervenind din nou. Voia să vorbească cu Marie Laveau.

— Regina voodoo? De ce? Nu puteai trăi în Louisiana şi să nu cunoşti legenda lui Marie Laveau, o femeie ale cărei puteri magice i-a fascinat atât pe albi cât şi pe negri, într-o vreme când negresele nu aveau nici un fel de putere.

— Hadley credea că e rudă cu ea. Waldo părea să rânjească sardonic.

— Bine, acum ştiam că inventează.

— Cum să nu! Marie Laveau era afro-americancă, iar familia mea e albă, am spus.

— Pe linie paternă, zise Waldo calm.

Soțul mătuşii Linda, Carey Delahoussaye, era originar din New Orleans, şi avea descendență franceză. Familia sa fusese aici de mai multe generații. Tot povestise despre asta până când familiei mele îi ajunsese până peste cap mândria lui. M-am întrebat dacă unchiul Carey îşi dăduse seama că sângele său creol fusese înnobilat de puțin ADN afro-american, cu multă vreme în urmă. Pe unchiul Carey mi-l aminteam doar din copilăria mea, dar mi-am imaginat că o astfel de informație ar fi fost cel mai bine păzit secret al său.

Hadley, pe de altă parte, ar fi crezut că e ca lumea să fii

descendenta cunoscutei Marie Laveau.

M-am trezit acordându-i lui Waldo ceva mai multă încredere. De unde putuse face rost Hadley de aşa o informaţie nu-mi puteam da seama. Bineînţeles nu mi-o puteam imagina nici pe ea ca iubita unei femei, dar, în mod evident, aceasta fusese alegerea ei. Verişoara mea, Hadley, majoreta, devenise vampir, lesbiană şi vrăjitoare voodoo. Cine putea şti?

M-am simţit plină de informaţie pe care nu avusesem timp să o absorb, dar eram nerăbdătoare să aud toată povestea. Am făcut un gest către vampirul numai piele şi os să continue.

— Am pus trei X-uri pe mormânt, zise Waldo. Aşa cum fac oamenii. Cei care cred în voodoo consideră că asta e o asigurare că dorinţa le va fi îndeplinită. Apoi, Hadley s-a tăiat, a lăsat sângele să-i curgă pe piatra de mormânt şi apoi a spus cuvintele magice.

— Abracadabra, te rog şi mulţumesc, am zis automat, iar Waldo s-a uitat urât la mine.

— Nu ar trebui să iei în derâdere treaba asta, zise.

Cu câteva excepţii notabile, vampirii nu sunt cunoscuţi pentru simţul umorului, iar Waldo era categoric un tip serios. Ochii săi cu tiviţi cu roşu mă fixară.

— Asta face parte dintre tradiţii, Bill? am întrebat.

Nu-mi mai păsa dacă cei doi tipi din New Orleans ştiau că nu am încredere în ei.

— Da, zise Bill. Eu nu am încercat-o, pentru că eu cred că morţii ar trebui lăsaţi în pace. Dar am văzut-o pusă în practică.

— Funcţionează? Eram uimită.

— Da. Uneori.

— A mers şi în cazul lui Hadley? l-am întrebat pe Waldo.

Vampirul mă privi fix.

— Nu, şuieră el. Motivul ei nu era suficient de pur.

— Şi aceşti fanatici se ascundeau pur şi simplu printre

morminte, aşteptând să sară pe voi?

— Da, răspunse Waldo. Ți-am zis.

— Şi voi, cu auzul şi mirosul vostru de vampiri, nu ați ştiut că erau oameni în cimitir, în preajma voastră?

În stânga mea, Bubba se agită. Chiar şi un vampir slab, cum era mult-prea-grăbit-transformatul Bubba îşi putea da seama unde bătea întrebarea mea.

— Poate că ştiam că sunt oameni, zise Waldo arogant, dar aceste cimitire sunt pline noaptea de criminali şi prostituate. Nu mi-am dat seama ce fel de oameni fac zgomot.

— Waldo şi Hadley erau amândoi favoriți ai reginei, zise domnul Cataliades cu reproş.

Tonul său sugera că orice favorit al reginei era dincolo de orice bănuială. Dar nu asta spuneau cuvintele sale. M-am uitat gânditoare la el. În acelaşi moment, am simțit că Bill vine lângă mine. Bănuiesc că nu am fost suflete-pereche, din moment ce relația noastră nu a mers, dar în momente dificile se pare că gândeam la fel, iar acesta era unul din acele momente. Mi-am dorit ca de data asta să pot citi gândurile lui Bill — deşi marea calitate pentru care Bill devenise iubitul meu era tocmai că nu puteam face asta. Telepaților nu le este uşor atunci când vine vorba de relații. De fapt, domnul Cataliades era singura persoană de față a cărei minte o puteam scana, şi nici a lui nu era prea umană.

M-am gândit să-l întreb ce era, dar părea o lipsă de tact. În loc de asta, i-am cerut lui Bubba să aducă nişte scaune de grădină pliante, ca să putem sta jos şi, în timp ce el se ocupa de asta, m-am dus în casă şi am încălzit nişte SângeAdevărat pentru cei trei vampiri şi am pus gheață în nişte Mountain Dew pentru domnul Cataliades, care se arătase încântat de ofertă.

În timp ce eram în casă, stând în fața cuptorului cu microunde şi holbându-mă la el ca şi cum ar fi fost vreun fel de oracol, m-am gândit să încui uşa şi să-i las să facă ce voiau. Simțeam care avea să fie deznodământul nopții şi

eram tentată să-l las să aibă loc fără mine. Dar Hadley fusese vara mea. Dintr-un impuls, i-am dat poza jos de pe perete să mă uit mai îndeaproape la ea.

Toate fotografiile pe care bunica mea le agățase pe perete erau tot acolo; în ciuda faptului că murise, continuam să mă gândesc la casă ca fiind a ei. Prima imagine era a lui Hadley la şase ani, cu un singur dinte în față. Ținea în mână un desen mare cu un dragon. Am agățat-o la loc lângă poza lui Hadley de când avea zece ani, slabă, cu codițe împletite, ținându-ne în brațe pe Jason şi pe mine. Lângă ea, se afla fotografia făcută de un reporter de la ziarul local când Hadley fusese încoronată Miss Adolescența din Bon Temps. La cincisprezece ani, radia de fericire în rochia ei albă cu paiete, cu coroana strălucindu-i pe cap şi cu brațele pline de flori. Ultima poză era cu Hadley în primul an de liceu. Pe atunci începuse deja să ia droguri şi avea o imagine gotică: machiaj puternic la ochi, păr negru, buze sângerii. Unchiul Carey o părăsise pe mătuşa Linda cu nişte ani înainte ca Hadley să-şi compună această imagine, mutându-se înapoi la mândra sa familie din New Orleans; iar pe când Hadley abia plecase şi ea, mătuşa Linda începuse deja să se simtă rău. La câteva luni după ce Hadley fugise, am reuşit în cele din urmă să o convingem pe sora tatălui meu să meargă la doctor, şi am descoperit că avea cancer.

În anii care au trecut de atunci, m-am întrebat deseori dacă Hadley a aflat vreodată că mama ei era bolnavă. Era important pentru mine. Dacă ştiuse şi nu venise acasă era o treabă. Dacă nu ştiuse niciodată era altă treabă. Acum, că ştiam că trecuse dincolo şi devenise unul dintre nevii, aveam o nouă opțiune. Poate că Hadley ştiuse şi, pur şi simplu, nu-i păsase.

M-am întrebat cine i-a spus lui Hadley că ar fi putut fi o descendentă a lui Marie Laveau. Trebuie să fi fost cineva care făcuse suficiente cercetări încât să pară convingător, cineva care o studiase suficient pe Hadley ca să ştie cât de mult îi

plăcea picanteria de a fi înrudită cu o astfel persoană celebră.

Am dus băuturile afară pe o tavă şi ne-am aşezat cu toţii în cerc pe vechile mele scaune de grădină. Era o adunare bizară: ciudatul domn Cataliades, un telepat şi trei vampiri, dintre care unul era atât de afectat mental pe cât putea fi un vampir, şi totuşi să se poată spune despre el că „trăieşte”.

Când m-am aşezat, domnul Cataliades îmi întinse un teanc de hârtii, iar eu le-am aruncat o privire. Becurile erau suficient de puternice ca să aduni crengile, dar nu ca să poţi citi. Vederea lui Bill era de douăzeci de ori mai puternică decât a mea, aşa că i-am dat lui hârtiile.

— Vara ta ţi-a lăsat nişte bani şi lucrurile din apartamentul ei, zise Bill. Eşti şi executorul ei testamentar.

Am ridicat din umeri.

— Bine, am zis.

Ştiam că Hadley nu putea avea prea mare lucru. Vampirii sunt buni la adunat averi, dar Hadley era vampir doar de câţiva ani.

Domnul Cataliades ridică din sprâncenele sale aproape invizibile.

— Nu pari încântată.

— Sunt mai interesată de felul în care Hadley şi-a găsit sfârşitul.

Waldo păru ofensat.

— Ţi-am descris circumstanţele. Vrei o poveste a luptei, lovitură cu lovitură? A fost neplăcut, te pot asigura de asta.

L-am privit câteva momente.

— Tu ce ai păţit? l-am întrebat.

E mai mult decât nepoliticos să întrebi pe cineva ce naiba l-a făcut să arate atât de ciudat, dar intuiţia mi-a spus că aveam ceva de aflat. Simţeam o obligaţie faţă de vara mea, o obligaţie neafectată de moştenirea pe care mi-o lăsase. Poate de asta Hadley îmi lăsase ceva prin testament. Ştia că eu voi pune întrebări, iar fratele meu, să-l ţină Dumnezeu, n-o va face.

O undă de furie marcă trăsăturile lui Waldo, iar apoi dispăru ca şi cum faţa i-ar fi fost atinsă de un diluant magic pentru emoţii. Pielea sa albă ca hârtia se relaxa, liniile feţei îi deveniră calme, la fel şi ochii.

— Când eram om, eram albinos, zise sec Waldo, iar eu am simţit oroarea reflexă a cuiva care a fost neruşinat de curios în faţa unei dizabilităţi. Chiar pe când mă pregăteam să mă scuz, interveni domnul Cataliades.

— Şi, bineînţeles, zise calm bărbatul cel solid, a fost pedepsit de regină.

De data asta, Waldo nu-şi mai stăpâni privirea tăioasă.

— Da, zise el în cele din urmă. Regina m-a pus câţiva ani într-un rezervor.

— Un rezervor cu ce? Eram perplexă.

— Soluţie salină, zise Bill foarte încet. Am auzit de această pedeapsă. De asta este atât de ridat, înţelegi.

Waldo se făcu că nu-l auzi pe Bill, dar Bubba deschise gura:

— Chiar că eşti ridat, omule, dar nu-ţi face griji, gagicilor le plac bărbaţii deosebiţi.

Bubba era un vampir amabil şi plin de intenţii bune.

Mi-am imaginat cum e să stai într-un rezervor cu apă sărată ani la rând. Apoi am încercat să nu-mi mai imaginez asta. M-am putut doar întreba ce a făcut Waldo ca să merite pedeapsa asta.

— Şi tu eşti un favorit? am întrebat. Waldo încuviinţă cu demnitate:

— Am avut această onoare.

Am sperat să nu am parte niciodată de o astfel de onoare.

— Şi Hadley era o favorită?

Faţa lui Waldo rămase nemişcată, deşi un muşchi i se contractă la maxilar.

— Pentru o perioadă. Domnul Cataliades interveni:

— Reginei îi plăceau entuziasmul şi purtarea copilărească de care dădea dovadă Hadley. Hadley era doar una dintr-o

serie de favorite. În cele din urmă, favorurile reginei ar fi fost îndreptate spre altcineva, iar Hadley ar fi trebuit să-şi găsească un alt loc în anturajul reginei.

Waldo păru destul de mulțumit de asta şi încuviință.

— Aşa se petrec lucrurile.

Nu înțelegeam de ce ar fi trebuit să-mi pese, iar Bill făcu o mişcare pe care o opri brusc. Am prins-o cu coada ochiului şi mi-am dat seama că Bill nu voia ca eu să vorbesc. Să-l ia naiba; oricum nu aveam de gând să o fac.

Domnul Cataliades zise:

— Bineînțeles, vara ta era oarecum diferită de predecesorii ei. Nu crezi, Waldo?

— Nu, zise Waldo. În timp, lucrurile s-ar fi petrecut ca de obicei.

Părea să-şi muşte buzele ca să se oprească din vorbit; ceea ce nu e o mişcare prea înțeleaptă din partea unui vampir. O mică picătură de sânge îşi făcu apariția încet.

— Regina s-ar fi plictisit de ea. Ştiu eu. O atrăgea tinerețea fetei, faptul că era unul dintre vampirii noi care nu cunoscuse niciodată tenebrele. Spune-i asta reginei, Cataliades, atunci când te vei întoarce la New Orleans. Dacă nu ai fi ținut geamul despărțitor ridicat pe toată durata călătoriei, aş fi putut vorbi cu tine despre asta în timp ce veneam încoace. Nu trebuia să te ții departe de mine, ca şi cum aş fi fost vreun lepros.

Domnul Cataliades ridică din umeri.

— Nu voiam tovărăşia ta, zise el. Acum, nu vom şti niciodată cât ar fi domnit Hadley ca favorită, nu-i aşa, Waldo?

Atinsesem un punct sensibil şi eram conduşi în direcția corectă de tovarăşul de călătorie al lui Waldo, domnul Cataliades. M-am întrebat de ce. Pentru moment, am continuat pe linia sugerată de el.

— Hadley era foarte drăguță, am zis. Poate regina i-ar fi oferit o poziție permanentă.

— E plină lumea de fete frumoase, zise Waldo. Oameni idioţi. Nu ştiu ce le poate face regina noastră.

— Dacă ea vrea, murmură Bill. Dacă această Hadley ar fi avut un talent în a o mulţumi pe regină, dacă ar fi avut farmecul lui Sookie, atunci poate că ar fi putut fi fericită mulţi ani în poziţia de favorită.

— Şi cred că tu ai fi stat în banca ta, Waldo, am zis prozaic. Aşadar, spune-mi, chiar erau fanatici în cimitir? Sau doar un singur fanatic, slăbănog şi plin de riduri, gelos şi disperat?

Apoi, brusc, toţi eram în picioare, toţi, cu excepţia domnului Cataliades, care-şi căuta ceva în servietă.

În faţa ochilor mei, Waldo se transformă în ceva chiar şi mai puţin uman. Îi ieşiră colţii, iar ochii îi sclipiră roşii. Deveni şi mai slab, corpul prăbuşindu-i-se în interior. Lângă mine, Bill şi Bubba se schimbară şi ei. Nu voiam să mă uit la ei când erau furioşi. Să-mi văd prietenii schimbându-se astfel era chiar şi mai rău decât să-mi văd inamicii făcând-o. Starea de luptă era înspăimântătoare.

— Nu poţi acuza un slujitor al reginei, zise Waldo şuierând.

Atunci domnul Cataliades se dovedi a fi capabil să ne ofere nişte surprize, ca şi cum aş fi avut vreun dubiu. Mişcându-se rapid şi uşor, se ridică de scaunul său şi aruncă un lasou de argint în jurul vampirului, suficient de larg încât să-i cuprindă umerii. Cu o graţie care mă uimi, îl strânse exact la momentul potrivit, blocându-i lui Waldo mâinile pe lângă corp.

Am crezut că vampirul o s-o ia razna, dar mă surprinse rămânând nemişcat.

— O să mori pentru asta, îi spuse vampirul bărbatului cel solid, iar domnul Cataliades îi zâmbi.

— Nu prea cred, zise el. Domnişoară Sookie, poftim.

Aruncă un obiect în direcţia mea şi, mai repede decât putu privirea mea să observe, mâna lui Bill ţâşni să-l prindă.

Ne holbarăm amândoi la ce ținea Bill în mână. Era lustruit, ascuțit şi din lemn: un țăruş.

— Ce e cu el? l-am întrebat pe domnul Cataliades, apropiindu-mă de limuzina neagră.

— Draga mea domnişoară Stackhouse, regina vrea ca tu să ai această plăcere.

Waldo, care se uita cu dispreț la toți cei care se aflau în poiană, păru să se dezumfle când auzi ce spunea domnul Cataliades.

— Ştie, zise vampirul albinos, şi singurul fel în care îi puteam descrie vocea era „distrusă”.

M-am cutremurat. Îşi iubea regina, chiar o iubea.

— Da, zise bărbatul cel solid, aproape amabil. I-a trimis pe Valentine şi Charity la cimitir aproape imediat după ce ai venit tu cu veştile. Nu au găsit nici o urmă a vreunui atac uman asupra lui Hadley. Doar mirosul tău, Waldo.

— Ea m-a trimis aici cu tine, zise Waldo aproape şoptind.

— Regina noastră voia ca ruda lui Hadley să aibă dreptul să conducă execuția, zise domnul Cataliades.

M-am apropiat de Waldo până când am ajuns cât de aproape se putea. Argintul îi slăbise puterile, deşi aveam senzația că nu s-ar fi opus nici măcar dacă lanțul nu ar fi fost făcut dintr-un metal pe care vampirii nu-l pot suporta. O parte din energie îl părăsise pe vampir, deşi buza sa superioară i se retrase lăsând să i se vadă dinții atunci când i-am pus vârful țăruşului în dreptul inimii. M-am gândit la Hadley şi m-am întrebat dacă în locul meu ar fi putut face asta?

— Poți să conduci limuzina, domnule Cataliades? am întrebat.

— Da, doamnă, pot.

— Poți să ajungi singur înapoi la New Orleans?

— Ăsta a fost planul meu de la început.

Am apăsat pe lemn până mi-am dat seama că-i făcea rău. Avea ochii închişi. Mai omorâsem şi altă dată vampiri, dar o făcusem ca să ne salvez viețile, mie şi lui Bill. Waldo era

patetic. Nu era nimic dramatic sau romantic la el. Era pur şi simplu rău. Eram sigură că pot face pagube serioase atunci când situaţia o cerea, şi mai eram sigură că o omorâse pe vara mea, Hadley.

Bill zise:

— O fac eu pentru tine, Sookie.

Vocea îi era calmă şi relaxată, ca întotdeauna, iar mâna sa pe braţul meu era rece.

— Şi eu pot să ajut, se oferi Bubba. Tu ai face-o pentru mine, domnişoară Sookie.

— Vara ta era o curvă ticăloasă, zise brusc Waldo.

Am întâlnit privirea ochilor săi roşii.

— Bănuiesc că era, am zis. Cred că pur şi simplu nu te pot omorî.

Mâna, cea care ţinea ţăruşul, îmi căzu pe lângă corp.

— Trebuie să mă omori, zise Waldo, arogant şi sigur. Regina m-a trimis aici ca să fiu ucis.

— Va trebui să te trimit pachet înapoi la regină, i-am răspuns. N-o pot face.

— Pune-l pe peştele tău să o facă; e mai mult decât doritor.

Bill arăta tot mai mult ca un vampir cu fiecare secundă care trecea şi apucă ţăruşul din mâinile mele.

— Încearcă să se sinucidă cu mâna noastră, Bill, am zis.

Bill păru uimit, la fel şi Bubba. Faţa domnului Cataliades era impenetrabilă.

— Încearcă să ne enerveze sau să ne sperie suficient încât să-l omoram, pentru că nu se poate sinucide. E sigur că regina îi va face ceva mult, mult mai rău decât mine. Şi are dreptate.

— Regina a încercat să-ţi ofere darul răzbunării, zise domnul Cataliades. Nu-l vei accepta? S-ar putea să nu fie fericită dacă i-l trimiţi înapoi.

— Asta e problema ei, am zis. Nu-i aşa?

— Cred că s-ar putea să cam fie şi problema ta, zise încet

Bill.

— Ca şi cum m-ar durea de asta, am zis. Ai... — am făcut o pauză şi mi-am spus să nu fiu nechibzuită. Domnule Cataliades, ai fost foarte amabil că mi l-ai adus pe Waldo, şi a fost foarte inteligent felul în care m-ai condus la adevăr. Am tras adânc aer în piept şi m-am gândit. Apreciez faptul că mi-ai adus hârtiile, la care mă voi uita mai pe îndelete într-un moment mai liniştit. M-am gândit că am inclus totul. Acum, dacă ai vrea să deschizi portbagajul, o să-i rog pe Bill şi pe Bubba să-l pună acolo.

Am făcut un semn cu capul spre vampirul legat cu argint care stătea la nici un metru de mine.

În acel moment, când cu toții ne gândeam la altceva, Waldo se aruncă spre mine, cu fălcile larg deschise, ca ale unui şarpe, cu colții complet scoşi. M-am aruncat în spate, dar am ştiut că nu avea să fie suficient. Acei colți aveau să-mi sfâşie gâtul şi aveam să sângerez chiar acolo, în propria mea curte. Dar Bubba şi Bill nu erau legați cu argint şi, cu o viteză înspăimântătoare, îl apucară pe bătrânul vampir şi-l trântiră la pământ. Mai rapid decât ar fi putut clipi o ființă umană, brațul lui Bill se ridică şi coborî, iar Waldo privi la țăruşul din pieptul său cu profundă satisfacție. În secunda următoare, acei ochi dispărură şi corpul său lung şi slab începu procesul instantaneu de descompunere. Nu e nevoie să îngropi un vampir cu adevărat mort.

Pentru câteva clipe extrem de lungi, am rămas nemişcați în aceleaşi poziții. Domnul Cataliades era în picioare, eu eram în fund, pe jos, iar Bubba şi Bill erau în genunchi lângă ceea ce fusese Waldo.

Apoi, portiera limuzinei se deschise şi, înainte ca domnul Cataliades să se poată mişca pentru a o ajuta, regina Louisianei ieşi din maşină.

Era foarte frumoasă, bineînțeles, dar nu în felul în care sunt prințesele din poveşti. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar nu era aşa. În timp ce Bill şi Bubba se ridicau în picioare,

apoi făceau o plecăciune adâncă, am cercetat-o din cap până-n picioare. Purta un costum bleumarin foarte scump şi pantofi cu toc. Părul îi era o nuanță bogată de castaniu-arămiu. Bineînțeles avea o piele albă ca laptele, dar ochii îi erau mari, sfredelitori şi aveau aproape aceeaşi nuanță cu părul. Unghiile îi erau date cu ojă roşie, şi cumva asta părea foarte ciudat. Nu purta bijuterii.

Acum ştiam de ce domnul Cataliades ținuse ridicat geamul din interiorul maşinii în timpul călătoriei sale spre nord. Şi eram sigură că regina avea mijloacele de a nu lăsa simțurile lui Waldo să-i detecteze prezența, şi să facă în aşa fel încât acesta să nu o vadă.

— Bună, am spus nesigură. Eu sunt...

— Ştiu cine eşti, zise ea.

Avea un accent vag; m-am gândit că ar putea fi franțuzesc.

— Bill. Bubba, continuă ea salutul. Biiiine. Cam atât cu conversația politicoasă.

Am respirat adânc şi am închis gura. Nu avea nici un rost să vorbesc până nu-şi explica prezența. Bill şi Bubba stăteau în picioare. Bubba zâmbea. Bill nu.

Regina mă examina din cap până-n picioare, într-un fel pe care l-am considerat aproape nepoliticos. Din moment ce ajunsese regină, era un vampir foarte bătrân, iar cei mai bătrâni, cei care-şi aveau forța în infrastructura vampirilor, se dovedeau printre cei mai înspăimântători. Trecuse atât de mult de când fusese o ființă umană încât era posibil să nu mai aibă prea multe amintiri despre asta.

— Nu văd ce atâta tevatură, zise ea, ridicând din umeri.

Buzele mele schițară un surâs. Nu mă puteam abține. Zâmbetul mi se întinse pe față şi am încercat să mi-l ascund cu mâna. Regina mă privi întrebător.

— Zâmbeşte când e nervoasă, zise Bill.

Aşa era, dar nu ăsta era motivul pentru care zâmbeam acum.

— Erai pe cale să mi-l trimiți înapoi pe Waldo ca să fie torturat şi omorât, mi se adresă regina.

Fața îi era aproape impasibilă. Nu-mi dădeam seama dacă mă aproba sau nu, dacă îşi imagina că sunt deşteaptă sau nebună.

— Da, am zis.

Cel mai scurt răspuns era, categoric, cel mai bun.

— Ți-a forțat mâna.

— Ă-hă.

— Era mult prea înspăimântat de mine ca să rişte să se întoarcă acasă cu prietenul meu, domnul Cataliades.

— Da.

Ajunsesem să mă pricep la răspunsuri simple.

— Mă întreb dacă nu ai manipulat toată situația.

„Da”, nu ar fi fost răspunsul potrivit în acest caz. Am păstrat tăcerea.

— Voi afla, zise ea cu o siguranță absolută. Ne vom întâlni din nou, Sookie Stackhouse. Vara ta îmi era dragă, dar chiar şi ea a fost suficient de nechibzuită încât să meargă singură într-un cimitir cu cel mai mare inamic al său. S-a bazat prea mult pe simpla putere a numelui meu ca să o apere.

— Ți-a spus Waldo cumva dacă Marie Laveau chiar s-a ridicat din morți? am întrebat, prea măcinată de curiozitate ca să las întrebarea nepusă.

Tocmai se urca în maşină când am început să vorbesc, şi se opri cu un picior în limuzină şi cu celălalt afară. Oricine altcineva ar fi arătat ciudat, dar nu şi regina Louisianei.

— Interesant, zise ea. Nu, de fapt, nu mi-a spus. Când veniți la New Orleans, tu şi Bill puteți repeta experimentul.

Am dat să-i atrag atenția că, spre deosebire de Hadley, eu nu eram moartă, dar am avut inspirația să-mi țin gura. Poate îmi ordona să devin vampir şi mi-era teamă, foarte teamă că atunci Bill şi cu Bubba m-ar fi pus jos şi m-ar fi transformat pe loc. Era prea îngrozitor să mă gândesc la asta, aşa că i-am

zâmbit.

După ce regina se instala în limuzină, domnul Cataliades îmi făcu o plecăciune.

— A fost o plăcere să vă cunosc, domnişoară Stackhouse. Dacă ai orice întrebare legată de bunurile verişoarei tale, sună-mă la numărul de pe cartea de vizită. O găseşti prinsă de hârtii.

— Mulțumesc, am spus, pentru că nu aveam încredere să mai spun şi altceva.

În plus, răspunsurile simple nu fac rău niciodată. Waldo aproape se dezintegrase. Bucățele din el aveau să mai rămână prin curtea mea o perioadă.

Câh. „Unde-i Waldo? Prin toată curtea mea" le-aş fi putut răspunde celor care m-ar fi întrebat.

Categoric noaptea aceasta fusese prea mult pentru mine. Limuzina ieşi din curtea mea. Bill îşi puse palma pe obrazul meu, dar eu nu mi-am sprijinit fața de ea. Îi eram recunoscătoare că venise şi i-am spus asta.

— Nu ar trebui să fii în pericol, zise.

Bill avea obiceiul de a folosi câte un cuvânt care schimba sensul spuselor sale, care le făcea să sune ambiguu şi neliniştitor. Ochii săi erau nişte ape adânci. Nu cred că voi ajunge să-l înțeleg vreodată.

— M-am descurcat bine, domnişoară Sookie? întrebă Bubba.

— Te-ai descurcat de minune, Bubba, i-am răspuns. Ai făcut ceea ce trebuia fără ca eu să trebuiască să-ți spun.

— Ai ştiut tot timpul că era în limuzină, zise Bubba. Nu-i aşa, domnişoară Sookie?

Bill se uită uimit la mine. I-am evitat privirea.

— Da, Bubba, am spus cu blândețe. Ştiam, înainte ca Waldo să coboare, am ascultat cu celălalt simț al meu şi am descoperit două minți de necitit în maşină. Asta nu putea însemna decât doi vampiri. Aşa că am ştiut că domnul Cataliades avea companie în spatele limuzinei.

— Dar te-ai comportat ca şi cum nu ai fi ştiut că e aici.

Bill părea să nu înțeleagă asta. Poate credea că nu am învățat nimic de când l-am întâlnit.

— Ai ştiut dinainte că Waldo avea să te atace?

— Am bănuit că ar putea să o facă. Nu voia să ajungă din nou la mâna ei.

— Aşadar... Bill mă apucă de mâini şi privi în jos către mine. Încercai să te asiguri că moare sau încercai să-l trimiți înapoi la regină?

— Da, am zis.

Răspunsurile simple nu fac rău.

NOROCUL

AMELIA BROADWAY ŞI CU MINE ne pictam reciproc unghiile de la picioare, când agentul meu de asigurări bătu la uşa din faţă. Eu alesesem Trandafiri Glaciari. Amelia, Burgund Nebun Cireşe Glasate. Ea terminase cu picioarele mele, eu mai aveam trei unghii la piciorul ei stâng, când ne-a întrerupt Greg Aubert.

Amelia stătea deja de luni bune la mine şi era plăcut să am pe cineva cu care să-mi împart bătrâna mea casă. Amelia este o vrăjitoare din New Orleans şi stătea la mine pentru că avusese un ghinion magic despre care nu voia să afle nici una dintre tovarăşele ei vrăjitoare din Big Easy. De asemenea, de când cu Katrina, chiar nu mai avea unde să se ducă, cel puţin o perioadă. Micul meu orăşel, Bon Temps, era plin până la refuz cu refugiaţi.

Greg Aubert trecuse pe la mine pe-acasă după ce avusese loc un incendiu care provocase o mulţime de pagube. Din câte ştiam, nu aveam nevoie de nici o asigurare în acest moment. Mărturisesc că eram destul de curioasă în legătură cu scopul vizitei sale.

Amelia îi aruncase o privire lui Greg, părul său nisipiu şi ochelarii fără ramă i se părură neinteresante, aşa că îşi văzu de pictatul unghiilor de la picioare în timp ce eu îl conduceam spre fotoliu.

— Greg, aceasta este prietena mea, Amelia Broadway, am spus. Amelia, acesta este Greg Aubert.

Amelia se uită la Greg cu ceva mai mult interes. Îi spusesem că Greg era un fel de coleg al ei din mai multe puncte de vedere. Mama lui Greg fusese vrăjitoare, iar lui i se părea foarte util acest talent pentru a-şi apăra clienţii. Nici o maşină nu era asigurată la agenţia lui Greg fără ca asupra ei

să nu fie aruncată o vrajă. Eu eram singura din Bon Temps care ştia de micul talent al lui Greg. Vrăjitoria nu ar fi prea apreciată în micul nostru oraş bigot. Greg întotdeauna le oferea clienților săi un picior norocos de iepure pe care să-l țină în maşina sau în casa lor.

După ce a refuzat propunerea obligatorie de ceai cu gheață sau apă sau cola, Greg s-a aşezat pe marginea fotoliului, în timp ce eu m-am întors la locul meu de la capătul canapelei. Amelia stătea la celălalt capăt.

— Am simțit vrăjile de pază când m-am apropiat, îi spuse Greg Ameliei. Impresionant.

Încerca din răsputeri să nu se uite la maioul meu. Mi-aş fi pus un sutien dacă aş fi ştiut că urma să avem companie.

Amelia încerca să pară indiferentă şi poate că ar fi ridicat din umeri dacă n-ar fi ținut sticluța cu ojă. Amelia, bronzată şi atletică, cu păr şaten lucios, tuns scurt, nu numai că e încântată de cum arată, dar este şi foarte mândră de abilitățile ei de vrăjitoare.

— Nimic special, zise ea, cu o modestie deloc convingătoare.

Cu toate acestea, îi zâmbi lui Greg.

— Ce pot face azi pentru tine, Greg? l-am întrebat.

Trebuia să plec la muncă într-o oră şi trebuia să mă schimb şi să-mi prind părul în coadă.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise el, luându-şi brusc ochii de la fața mea.

Greg nu prea te lua pe ocolite.

— Bine, cum?

Dacă el putea fi direct, la fel puteam şi eu.

— Cineva îmi sabotează agenția, zise el. Vocea îi deveni brusc nervoasă şi mi-am dat seama că Greg era foarte aproape de o cădere nervoasă. Nu era un emițător la fel de bun ca Amelia, puteam citi majoritatea gândurilor pe care le avea Amelia ca şi cum le-ar fi rostit, dar cu siguranță îi puteam citi frământările interne.

— Povesteşte-ne despre asta, am spus, pentru că Amelia nu putea citi gândurile lui Greg.

— Oh, mulţumesc, zise el ca şi cum eu aş fi acceptat să fac ceva.

Am deschis gura să corectez această idee, dar el mi-a luat-o înainte.

— Săptămâna trecută, când am ajuns la birou, am descoperit că îmi umbla cineva prin dosare.

— Marge Barker mai lucrează pentru tine? Încuviinţă. O rază de soare sclipi în ochelarii săi. Era octombrie şi încă mai era cald în Louisiana de Nord. Greg scoase o batistă imaculată şi-şi tampona fruntea.

— O am şi pe soţia mea, Christy; vine la birou de trei ori pe săptămână pentru o jumătate de zi. Iar Marge lucrează cu normă întreagă.

Christy, soţia lui Greg, era dulce pe cât era Marge de acră.

— De unde ştii că ţi-a umblat cineva în hârtii? întrebă Amelia.

Înşuruba dopul sticluţei cu ojă şi o puse pe măsuţă

Greg trase adânc aer în piept.

— Mă tot gândesc de vreo două săptămâni că a fost cineva noaptea la birou. Dar nu lipseşte nimic. Nu e schimbat nimic. Vrăjile de pază sunt în regulă. Dar, acum două zile, am ajuns la birou şi am descoperit că unul dintre sertarele principale cu dosare era deschis. Bineînţeles, le încuiem noaptea, zise el. Avem unul din acele sisteme care se încuie automat când răsuceşti cheia în încuietoarea sertarului de sus. Aproape toate dosarele clienţilor erau puse în pericol. Dar, în fiecare zi, ultimul lucru pe care Marge îl face la încheierea serii este să încuie toate dulapurile. Dacă bănuieşte cineva... ce mă fac?

Am văzut cât de tare îl îngrozea asta pe Greg.

— Ai întrebat-o pe Marge dacă îşi aminteşte să fi încuiat totul?

— Bineînțeles că am întrebat-o. A luat-o razna, ştii cum e Marge, şi a spus că a făcut-o cu siguranță. Soția mea a lucrat în după-amiaza aceea, dar nu-şi poate aminti dacă a văzut-o sau nu pe Marge încuind dulapurile. Iar Terry Bellefleur a picat în ultimul moment, pentru că voia să verifice din nou asigurarea pentru afurisitul său de câine. Poate el a văzut-o pe Marge încuind.

Greg părea atât de iritat, încât m-am trezit apărându-l pe Terry.

— Greg, ştii, lui Terry nu-i place să fie aşa cum este, am spus, încercând să-mi îmblânzesc vocea. A fost afectat luptând pentru țara noastră şi ar trebui să fim mai blânzi cu el.

Greg păru morocănos un minut. Apoi se relaxa.

— Ştiu, Sookie, zise el. Era pur şi simplu atât de încântat de câinele său.

— Care-i povestea? întrebă Amelia.

Dacă are momente de curiozitate, pentru Amelia acestea reprezintă o urgență. Ea vrea să ştie totul despre toată lumea. Telepatia ar fi trebuit să fie a ei, nu a mea. Ea s-ar fi putut chiar bucura, în loc să o considere un handicap.

— Terry Bellefleur este vărul lui Andy, am zis. Ştiam că Amelia îl întâlnise pe Andy, un detectiv din poliție, la Merlotte's.

— Vine după ce închidem şi face curat în bar. Uneori îi ține locul lui Sam. Poate nu în cele câteva dați când ai lucrat tu.

Amelia mă ajuta, din când în când, la bar.

— Terry a luptat în Vietnam, a fost luat prizonier şi a avut nişte momente nasoale. A rămas cu cicatrici pe dinăuntru şi pe dinafară. Povestea despre câini sună cam aşa: lui Terry îi plac câinii de vânătoare şi tot îşi cumpără Catahoulas foarte scumpi, iar aceştia tot pățesc tot felul de lucruri. Cățeaua lui actuală are pui. El stă ca pe ace să nu i se întâmple ceva ei şi cățeilor.

— Vrei să spui că Terry e puțin cam instabil?

— Are momente mai proaste, am spus. Uneori e bine.

— Oh, zise Amelia, şi la fel de bine ar fi putut să se aprindă un beculeț deasupra capului. El e tipul cu părul lung, arămiu, care încărunțeşte şi care cheleşte în față? Cu cicatrici pe obraji? Camionetă mare?

— El e, am zis.

Amelia se întoarse spre Greg.

— Ai spus că ai simțit că în ultimele două săptămâni a fost cineva în clădire după ce ai închis. Nu putea fi vorba despre soția ta sau despre Marge?

— Soția mea e cu mine toată seara, asta dacă nu trebuie să ducem copiii în diferite locuri. Şi nu ştiu de ce Marge ar putea simți nevoia să se întoarcă în timpul nopții. E acolo toată ziua, în fiecare zi, şi deseori de una singură. Ei bine, vrăjile care apără clădirea îmi par în regulă. Dar le tot fac.

— Povesteşte-mi despre vrăji, zise Amelia, ajungând la partea ei favorită.

Ea şi Greg au vorbit câteva minute despre vrăji, iar eu am ascultat lucruri pe care nu le-am înțeles. Nici măcar nu le puteam înțelege gândurile.

Apoi Amelia zise:

— Greg, ce vrei? Vreau să zic, de ce ai venit la noi?

El de fapt venise la mine, dar era chiar drăguț că exista un „noi”.

Greg se uită la Amelia, apoi la mine şi spuse:

— Vreau ca Sookie să descopere cine mi-a deschis dosarele şi de ce. Am muncit din greu să devin cel mai bun agent Pelican State[1] din nordul Louisianei, şi nu vreau ca afacerea mea să se ducă de râpă. Fiul meu este pe cale să meargă la Rhodes în Memphis şi nu e ieftin deloc.

— De ce ai venit la mine în loc să te duci la poliție?

---

1 Aluzie la emblema statului Louisiana, care reprezintă un pelican.

— Nu vreau ca altcineva să afle ce sunt, zise el ruşinat, dar hotărât. Şi s-ar putea ca poliția să înceapă să se uite prin lucrurile mele de la birou. Plus că, ştii, Sookie, ți-am obținut o despăgubire frumuşică pentru bucătărie.

Bucătăria mea arsese cu câteva luni înainte, din cauza unui incendiator. Abia reuşisem să o refac.

— Greg, asta ți-e treaba, am zis. Nu ştiu ce legătură are recunoştința cu asta.

— Ei, am ceva putere de decizi în cazurile de incendiu, zise el. Aş fi putut spune la biroul central că eu cred că ai făcut-o tu.

— Nu ai fi făcut asta, am spus calmă, deşi vedeam o parte a lui Greg care nu-mi plăcea.

Amelia scotea, practic, fum pe nări, atât era de furioasă. Dar îmi dădeam seama că Greg era deja ruşinat că pomenise de această posibilitate.

— Nu, zise el, privind în jos către mâini. Cred că nu aş fi făcut-o. Sookie, îmi pare rău că am spus asta. Mi-e teamă că va spune cineva întregului oraş cu ce mă ocup, de ce oamenii pe care-i asigur sunt atât de... norocoşi. Îți dai seama de ce poți descoperi tu?

— Adu-ți familia la bar pentru cină în seara asta şi dă-mi ocazia să-i studiez, am zis. De fapt, ăsta e adevăratul motiv pentru care vrei să aflu eu, nu-i aşa? Bănui eşti că e implicat cineva din familie. Sau din personal.

Încuviință şi păru jalnic.

— O să încerc să trec mâine pe acolo să vorbesc cu Marge. O să spun că tu ai vrut să trec pe acolo.

— Da, uneori îi sun pe oameni de pe mobilul meu şi îi invit pe acolo, zise el. Marge o să creadă asta.

Amelia zise:

— Eu ce pot face?

— Păi, ai putea merge cu ea? zise Greg. Sookie poate face lucruri pe care tu nu le poți face şi invers. Poate că amândouă...

— Bine, zise Amelia, oferindu-i lui Greg recompensa zâmbetului său larg şi scânteietor.

Tatăl ei probabil că a plătit scump pentru zâmbetul alb, perfect, al Ameliei Broadway, vrăjitoare şi chelneriță.

Pisica Bob se întinse chiar atunci, ca şi cum şi-ar fi dat seama cu întârziere că aveam un musafir. Bob sări pe scaun chiar lângă Greg şi-l examina cu grijă.

Greg se uită în jos la Bob la fel de intens.

— Amelia, ai făcut ceva ce nu trebuia?

— Nu e nimic ciudat la Bob, zise Amelia, ceea ce nu era adevărat.

Luă pisica, o combinație de alb cu negru, în brațe şi-i mângâie blana moale.

— E doar o pisică mare. Nu-i aşa, Bob?

Fu uşurată când Greg renunță la subiect. Acesta se ridică să plece.

— Voi fi recunoscător pentru tot ce ați putea face ca să mă ajutați, zise.

Şi trecând brusc la stilul său profesional, adăugă:

— Uite, un picior norocos de iepure în plus, şi scoase din buzunar o bucată de blană artificială.

— Mulțumesc, am spus şi m-am decis să-l pun în dormitor.

Aş fi avut nevoie de ceva noroc acolo.

După ce Greg a plecat, mi-am tras pe mine hainele de lucru (pantaloni negri şi tricou alb cu decolteu bărcuță, care avea brodat pe piept, în partea stângă, Merlotte's), mi-am pieptănat părul lung şi blond, l-am prins în coadă şi am plecat la bar, purtând sandale Teva ca să-mi arăt minunatele unghii de la picioare. Amelia, care nu era programată să lucreze în seara aceea, spuse că era posibil să meargă să arunce o privire pe la agenția de asigurări.

— Ai grijă, am zis. Dacă cineva chiar se învârte pe acolo, nu vrei să te trezeşti într-o situație neplăcută.

— O să-i dobor cu minunatele mele puteri de vrăjitoare,

zise ea, glumind doar pe jumătate.

Amelia avea o părere bună despre capacitățile sale, ceea ce ducea la greşeli cum fusese cea cu Bob. El fusese de fapt un tânăr vrăjitor slăbuț, frumuşel ca un tocilar. În timp ce-şi petrecea noaptea cu Amelia, Bob fusese victima uneia dintre încercările ei mai puțin reuşite de a face vrăji importante.

— Şi în plus, cine ar vrea să spargă o agenție de asigurări? zise ea, citind rapid neîncrederea de pe chipul meu. Toată povestea asta este ridicolă. Vreau totuşi să cercetez vrăjile lui Greg, să văd dacă s-a umblat la ele.

— Poți face asta?

— Da, e o treabă-standard.

Spre uşurarea mea, barul a fost liniştit în acea seară. Era miercuri, o zi în care nu prea e niciodată aglomerație la ora cinei, pentru că mulți dintre locuitorii din Bon Temps merg la biserică miercuri seara. Când am ajuns, Sam Merlotte, şeful meu, era ocupat cu număratul lăzilor de bere din depozit; atât de puțini clienți erau. Chelnerițele de serviciu îşi amestecau singure băuturile de care aveau nevoie. Mi-am pus geanta în sertarul biroului lui Sam, pe care acesta îl ține gol în acest scop, apoi m-am dus în față să mă ocup de mesele mele. Femeia pe care o schimbam, o refugiată din calea Katrinei, pe care abia o cunoşteam, îmi făcu semn şi plecă.

După o oră, Greg Aubert veni cu familia, aşa cum promisese. La Merlotte's nu te conduce nimeni la masă, aşa că am făcut semn spre o masă din zona mea. Tata, mama şi doi adolescenți, familia tipică. Soția lui Greg, Christy, avea părul deschis la culoare, ca Greg, şi tot ca el purta ochelari. Avea un corp cu care se putea simți confortabil la vârsta a doua, şi nu părea grozavă în nici un fel. Micul Greg (aşa îi spuneau ei) era cu aproape zece centimetri mai înalt decât tatăl, cu vreo cincisprezece kilograme mai greu şi avea IQ-ul cu vreo zece puncte mai mare. Vorbim de ceea ce ştia din cărți. Ca majoritatea celor de nouăsprezece ani, era cam

prostuț când venea vorba de lumea adevărată. Lindsay, fiica, își deschisese culoarea părului cu vreo cinci nuanțe, se înghesuise într-un costum cu cel puțin o măsură prea mic, şi abia aştepta să plece de lângă părinții ei ca să-l poată întâlni pe Iubitul Interzis.

În timp ce le-am luat comenzile de băutură şi mâncare am descoperit că (a) Lindsay avea ideea greşită că seamănă cu Christina Aguilera, (b) Micul Greg se gândea că nu se va ocupa niciodată de asigurări că e prea plictisitor şi (c) Christy credea că Greg ar putea fi interesat de o altă femeie pentru că fusese atât de distrat în ultima vreme. După cum vă puteți imagina, e mult de lucru din punct de vedere mental să separ ceea ce aud din gândurile oamenilor de ceea ce aud direct din gura lor, de unde şi zâmbetul forțat pe care-l am deseori - zâmbetul care-i face pe unii oameni să creadă că sunt pur şi simplu nebună.

După ce le-am adus băuturile şi am transmis comanda lor pentru mâncare, m-am învârtit prin preajmă studiind familia Aubert. Păreau atât de obişnuiți, încât era incredibil. Micul Greg se gândea în majoritatea timpului la prietena lui, şi am aflat mai mult decât voiam să ştiu.

Greg era doar îngrijorat.

Christy se gândea la uscătorul din spălătoria lor, întrebându-se dacă era momentul să ia unul nou.

Vedeți? Gândurile majorității oamenilor sunt aşa. Christy punea de asemenea în balanță virtuțile lui Marge Barker (eficiență, loialitate) cu faptul că nu-i plăcea deloc.

Lindsay se gândea la prietenul ei secret. Ca fetele adolescente de peste tot era convinsă că părinții ei erau cei mai plictisitori oameni din univers şi pe lângă asta mai erau şi foarte înțepați. Nu înțelegeau *nimic*. Lindsay însăşi nu înțelegea de ce Dustin nu o ducea să o prezinte părinților, de ce nu voia să o lase să vadă unde stă. Nimeni în afară de Dustin nu înțelegea cât de plin de poezie îi era sufletul, cât de fascinantă putea fi cu adevărat, cât de neînțeleasă era.

Dacă aş fi primit un bănuţ de câte ori am auzit asta în gândurile unui adolescent, aş fi la fel de bogată ca John Edward[1], mediumul.

Am auzit clopoţelul care anunţa că e gata comanda şi m-am dus să iau mâncarea familiei Aubert de la bucătarul nostru. Mi-am umplut braţele de farfurii şi le-am dus la masă. A trebuit să suport să fiu măsurată din cap până-n picioare de către Micul Greg, dar asta era ceva obişnuit. Tipii nu se pot abţine. Lindsay nici măcar nu m-a observat. Se întreba de ce Dustin era atât de secretos când venea vorba despre ce face în timpul zilei. Nu ar trebui să fie la şcoală?

Bun. Ajungeam undeva.

Dar apoi Lindsay a început să se gândească la D-ul pe care-l luase la algebră şi cum va fi certată atunci când părinţii ei îl vor descoperi şi apoi nu va reuşi să-l vadă pe Dustin decât dacă sărea pe fereastra dormitorului ei la două dimineaţa. Se gândea serios să-i cedeze.

Lindsay m-a făcut să mă simt bătrână şi tristă. Şi foarte deşteaptă.

Când familia Aubert a plătit nota şi a plecat, eram sătulă de ei, iar creierul îmi era epuizat (un sentiment ciudat, unul pe care nu-l pot descrie).

M-am luptat cu munca tot restul serii, bucuroasă până în vârful unghiilor mele Trandafiri Glaciari când am pornit spre ieşire.

— Psst, zise o voce în spatele meu tocmai când îmi descuiam maşina.

Cu un ţipăt înăbuşit, m-am răsucit, cu cheile în mână, gata de atac.

— Eu sunt, zise Amelia veselă.

— La naiba, Amelia, nu te mai strecura aşa! M-am

---

1 Medium celebru, cu o emisiune TV în care contactează spiritele morţilor, punându-le în legătură cu cei dragi.

sprijinit de maşină.

— Îmi pare rău, zise ea, dar nu prea părea să-i pese. Auzi, continuă ea. Am trecut pe la agenția de asigurări. Şi, ghici ce!

— Ce?

Lipsa mea de entuziasm păru să fie observată de Amelia.

— Eşti obosită sau ce ai? întrebă ea.

— Am avut doar o seară în care am ascultat cea mai obişnuită familie din lume, am zis. Greg e îngrijorat, Christy e îngrijorată, Micul Greg e excitat, iar Lindsay are un iubit secret.

— Ştiu, zise Amelia. Şi ghici ce?

— Ar putea fi vampir.

— Oh, se dezumflă. Ştiai deja?

— Nu eram sigură. Cu toate astea, ştiu alte lucruri fascinante. Ştiu că o înțelege pe Lindsay aşa cum nu a mai fost ea înțeleasă în toată viața ei deloc apreciată, că ar putea fi Alesul, şi că se gândeşte să facă sex cu individul ăsta.

— Ei bine, ştiu unde stă. Să trecem pe acolo. Tu conduci; eu trebuie să pregătesc nişte chestii.

Am urcat în maşina Ameliei. M-am aşezat pe scaunul şoferului. Amelia începu să cotrobăie prin geantă printre nenumăratele pungulițe închise care o umpleau. Toate erau pline cu remedii magice gata de a fi folosite: ierburi şi alte ingrediente. Puteau fi şi aripi de liliac, din câte ştiam eu.

— Stă singur într-o casă mare cu un semn DE VÂNZARE în curtea din față. Nu are mobilă. Arată ca şi cum ar avea optsprezece ani.

Amelia arătă spre casa întunecată şi izolată.

— Hmmm.

Privirile ni se întâlniră.

— Ce crezi? întrebă Amelia.

— Vampir, aproape sigur.

— Se poate. Dar de ce ar fi un vampir ciudat în Bon Temps. De ce nu ştie despre el nici unul dintre ceilalți

vampiri?

Era în regulă să fii vampir în vremurile astea în America, dar vampirii încercau să nu iasă prea mult în evidență. Aveau mare grijă.

— De unde ştii că nu? Să ştie despre el, vreau să zic.

Bună întrebare. Oare vampirii din zonă erau obligați să mă informeze? Nu era ca şi cum aş fi făcut parte din comitetul de primire al vampirilor.

— Amelia, te-ai învârtit pe aici căutând un vampir? Nu e prea inteligent din partea ta.

— Nu ştiam că ar putea avea colți atunci când am început. L-am urmărit după ce l-am văzut învârtindu-se prin preajma casei Aubert.

— Cred că e pe cale să o seducă pe Lindsay, am zis. Mai bine dau un telefon.

— Dar are asta ceva legătură cu afacerea lui Greg?

— Nu ştiu. Unde e puştiul acum?

— La Lindsay acasă. În cele din urmă, a oprit pur şi simplu în stradă. Cred că o aşteaptă să iasă afară.

— Rahat.

Am tras puțin mai jos pe strada pe care se afla casa cu aspect de ranch a familiei Aubert. Mi-am deschis telefonul ca să sun la Fangtasia. Poate că nu e un semn bun atunci când barul de vampiri din zona ta e pe apelare rapidă.

— Fangtasia, barul care muşcă, zise o voce necunoscută.

Ca şi Bon Temps şi toată zona noastră care erau pline de oameni evacuați, la fel era şi comunitatea de vampiri din Shreveport.

— Sunt Sookie Stackhouse. Vreau să vorbesc cu Eric, vă rog, am zis.

— Oh, telepata. Îmi pare rău, domnişoară Stackhouse. Eric şi Pam nu sunt aici în noaptea asta.

— Poate îmi poți spune dacă vreunul din vampirii nou-veniți stă în oraşul meu, Bon Temps?

— Lasă-mă să mă interesez. Vocea reveni după câteva

minute.

— Clancy zice că nu.

Clancy era al treilea la comandă după Eric, iar eu nu eram personajul lui favorit. După cum ați băgat de seamă, Clancy nici măcar nu l-a întrebat pe tipul de la telefon de ce aveam nevoie să ştiu asta. I-am mulțumit vampirului de la telefon pentru efort şi am închis.

Eram confuză. Pam, adjuncta lui Eric, era prietenă cu mine, iar Eric era, ocazional, ceva mai mult de atât. Din moment ce nu se aflau acolo, trebuia să-l sun pe vampirul local, Bill Compton.

Am oftat.

— Trebuie să-l sun pe Bill, am zis, iar Amelia ştia destul despre trecutul meu ca să înțeleagă de ce ideea mă traumatiza.

Apoi m-am adunat şi l-am sunat.

— Da? zise o voce calmă.

Slavă Cerului. Îmi fusese teamă că avea să-mi răspundă Selah, noua lui prietenă.

— Bill, sunt Sookie. Nu dau de Eric şi Pam, şi am o problemă.

— Ce anume?

Bill fusese întotdeauna un tip concis.

— În oraş este un tânăr despre care noi credem că e vampir. L-ai întâlnit?

— Aici în Bon Temps?

Bill era clar neplăcut surprins.

Asta îmi răspundea la întrebare.

— Da, şi Clancy mi-a spus că nu au trimis nici un vampir în Bon Temps. Aşa că m-am gândit că poate l-ai întâlnit tu pe tipul ăsta?

— Nu, ceea ce înseamnă că probabil are grijă să nu-mi iasă în cale. Unde eşti?

— Am parcat în apropiere de casa familiei Aubert. E interesat de fiică, o adolescentă. Am tras pe aleea unei case

de vânzare, aflată peste dram, în mijlocul cvartalului de pe Hargrove.

— Vin repede. Nu vă apropiați de el. Ca şi cum aş fi făcut-o.

— Crede că sunt suficient de proastă..., am început, iar Amelia îşi luase fața de „ofensată”, când portiera de pe partea şoferului se deschise şi o mână albă se opri pe umărul meu. Am scâncit până ce o altă mână îmi astupă gura.

— Taci, zise o voce chiar mai rece decât a lui Bill. Tu eşti cea care m-ai urmărit toată noaptea?

Atunci mi-am dat seama că nu ştia că Amelia era pe scaunul pasagerului. Asta era bine.

Din moment ce nu puteam vorbi, am încuviințat cu o mişcare uşoară din cap.

— De ce? mârâi el. Ce vrei de la mine?

Mă scutura ca şi cum aş fi fost o cârpă de praf şi m-am gândit că toate oasele mele se vor dezmembra.

Apoi Amelia sări din cealaltă parte a maşinii şi se îndreptă spre noi aruncând conținutul unei pungi în capul lui. Bineînțeles, habar nu aveam ce spunea, dar efectul fu dramatic. După o tresărire de uimire, vampirul rămase împietrit. Problema era că înțepeni cu mine lipită cu spatele de pieptul lui. Eram strivită de el, iar mâna sa stângă era pusă peste gura mea, mâna lui dreaptă în jurul taliei. Până acum echipa formată din Sookie Stackhouse, telepată, şi Amelia Broadway, vrăjitoare, nu se descurca prea bine.

— Aproape grozav, nu-i aşa? întrebă Amelia. Am reuşit să-mi mişc capul un milimetru.

— Da, dacă aş putea respira, am zis. Mi-am dorit să nu-mi fi consumat respirația ca să vorbesc.

Apoi apăru Bill, cercetând situația.

— Femeie proastă, Sookie e blocată, zise Bill. Anulează vraja.

În lumina lămpilor de pe stradă, Amelia părea supărată. Să desfacă o vrajă nu era tocmai lucrul la care se pricepea cel

mai bine, mi-am dat seama cu oarecare îngrijorare. Nu puteam face nimic, aşa că am aşteptat până desfăcea vraja.

— Dacă asta nu merge, nu-mi va lua decât o secundă să-i rup braţul, îmi spuse Bill.

Am încuviinţat... mă rog, mi-am mutat capul un milimetru... pentru că asta era tot ce puteam face. Cam rămâneam fără aer.

Brusc, s-a auzit un mic *puf* şi tânărul vampir îmi dădu drumul ca să se arunce asupra lui Bill care însă nu era acolo. Bill trecuse în spatele lui, şi apuca una dintre mâinile băiatului răsucind-o în sus şi spre spate. Băiatul ţipă şi căzu la pământ. M-am întrebat dacă cineva avea să cheme poliţia. Era destul de multă agitaţie şi gălăgie pentru o zonă rezidenţială după ora unu noaptea. Dar nu se aprinse nici o lumină.

— Acum vorbeşte!

Bill era foarte hotărât şi cred că băiatul şi-a dat seama.

— Care-i problema ta? întrebă puştiul. Avea părul castaniu, ţepos, era slab şi avea vreo două piercinguri cu diamante în nas.

— Femeia asta m-a urmărit. Trebuia să ştiu cine e.

Bill se uită întrebător la mine. Am făcut un semn cu capul spre Amelia.

— Nici măcar nu ai apucat femeia care trebuie, zise Bill. Părea oarecum dezamăgit de tânăr. Ce cauţi aici în Bon Temps?

— Am fugit de Katrina, zise puştiul. Stăpânul meu a fost omorât cu un ţăruş de către un om atunci când a rămas fără sânge artificial după inundaţii. Am furat o maşină, nu din New Orleans, i-am schimbat plăcuţele de înmatriculare şi am ieşit din oraş. Am ajuns aici la ivirea zorilor. Am găsit o casă goală cu un indicator DE VÂNZARE şi o baie fără fereastră, aşa că m-am mutat. Am început să ies cu o fată de aici. Am luat câte o înghiţitură în fiecare noapte. Nu e chiar cea mai deşteaptă, rânji el.

— De ce te interesează? întrebă Bill.

— Voi doi ați fost în biroul tatălui ei, noaptea? am întrebat.

— Da, o dată sau de două ori. Rânji. Biroul tatălui ei are o canapea.

Voiam să-l iau la omor, poate să smulg ca din greşeală bijuteriile din nas.

— De cât timp eşti vampir? întrebă Bill.

— Ah... poate vreo două luni. Bun, asta explica multe.

— Aşadar de asta nu a ştiut că trebuie să vorbească cu Eric. De asta nu a ştiut că face ceva care ar putea să-i atragă moartea cu un țăruş.

— Sunt o mulțime de scuze pentru prostie, zise Bill.

— Ai umblat prin dosarele de acolo? l-am întrebat pe băiat, care părea puțin uimit.

— Ce?

— Ai umblat prin dosarele din biroul de asigurări?

— Aă, nu. De ce aş face asta? Eu doar mă iubeam cu fata, ca să pot lua câte o înghițitură de sânge, ştii? Am fost foarte atent să nu iau prea mult. Nu am bani să cumpăr chestia aia artificială.

— Oh, eşti atât de *prost*. Amelia era plictisită de puştiul ăsta. Pentru numele Cerului, învață ceva despre starea în care te afli. Vampirii la ananghie pot primi ajutor la fel ca oamenii la ananghie. Doar ceri Crucii Roşii nişte sânge artificial şi ei îți dau gratis.

— Sau ai fi putut afla cine este şeriful acestui district, zise Bill. Eric nu ar fi refuzat un vampir care are nevoie de ajutor. Dacă te găsea cineva muşcând-o pe această fată? Nu are vârsta la care să consimtă, bănuiesc... pentru „a dona” sânge unui vampir.

— Da, am zis, când Dustin nu spuse nimic. E Lindsay, fata lui Greg Aubert, agentul meu de asigurări. Voia să afle cine intră în biroul lui pe timpul nopții. Ne-a rugat pe mine şi pe Amelia să cercetăm.

— Ar trebui să-şi facă singur treaba murdară, zise Bill destul de calm. Dar palmele îi erau încleştate. Auzi, băiete, cum te cheamă?

— Dustin.

Îi dăduse lui Lindsay numele său adevărat.

— Ei bine, Dustin, în noaptea asta vom merge la Fangtasia, barul din Shreveport pe care Eric Northman îl foloseşte drept cartier general. O să vorbească cu tine acolo, o să se hotărască ce face cu tine.

— Sunt un vampir liber. Merg unde vreau.

— Nu în Districtul 5, aici nu. Mergi la Eric, şeriful zonei.

Bill îl conduse pe tânărul vampir în noapte, probabil ca să-l bage în maşina sa şi să-l ducă la Shreveport. Amelia zise:

— Îmi pare rău, Sookie.

— Măcar l-ai oprit să-mi rupă gâtul, am spus încercând să privesc situația filosofic.

Încă nu rezolvasem problema de la care am pornit. Nu Dustin a fost cel care a umblat prin dosare, deşi bănuiesc că Dustin şi Lindsay au fost cei care au intrat în birou noaptea şi au tulburat magia. Cum au trecut de ea?

— După ce Greg mi-a povestit despre vraja lui, mi-am dat seama că nu era prea mare vrăjitor. Lindsay e membru al familiei. Cu vraja lui Greg, făcută să-i țină la distanță pe intruşi, asta conta, zise Amelia. Iar uneori vampirii ocolesc oarecum vrăjile făcute pentru oameni. În fond, nu sunt vii. Eu mi-am pregătit vraja de „înghețare" special pentru vampir.

— Cine altcineva ar fi putut trece prin vrajă fără probleme?

— Cei imunii la magie, răspunse ea.

— Ăă?

— Sunt oameni care nu pot fi afectați de magie, zise Amelia. Sunt rari, dar există. Eu am mai întâlnit doar unul până acum.

— Cum îți dai seama că sunt imuni? Au o vibrație specială sau ceva de genul ăsta?

— Doar vrăjitoarele cu foarte multă experiență pot detecta imunii fără să arunce asupra lor o vrajă care să eşueze, recunoscu Amelia. Probabil că Greg nu a întâlnit niciodată unul.

— Să-i facem o vizită lui Terry, am sugerat. El e treaz toată noaptea.

Lătratul câinilor ne anunță sosirea la cabana lui Terry. Terry trăia în mijlocul unui teren cu pădure de peste un hectar. Lui Terry îi plăcea să stea singur în majoritatea timpului şi orice necesități de socializare ar fi avut erau satisfăcute atunci când, ocazional, făcea pe barmanul.

— Asta trebuie să fie Annie, am spus atunci când lătratul se auzi tot mai tare. Ea e a patra.

— Nevastă? Sau câine?

— Câine. Ca să fim corecți, Catahoula. Primul a fost lovit de un camion, cred, unul a fost otrăvit, iar altul a fost muşcat de un şarpe.

— La naiba, ăsta chiar e ghinion.

— Da, dacă nu cumva nu e deloc întâmplător. Poate cineva are grijă să se întâmple aşa ceva.

— La ce foloseşte un Catahoula?

— La vânătoare. La mânat animalele. Nu-l provoca pe Terry să-ți povestească istoria rasei, te implor.

Uşa rulotei lui Terry se deschise, iar Annie țâşni pe scări să afle dacă eram prieteni sau duşmani. Ne latră bine şi, când noi am rămas nemişcate, îşi aminti în cele din urmă că mă cunoştea.

Annie cântărea în jur de douăzeci şi cinci de kilograme, cred că era un câine bine făcut. Catahoulas nu sunt nişte câini frumoşi decât dacă eşti un iubitor al rasei. Annie avea mai multe nuanțe de maro şi roşcat, iar unul dintre umerii săi avea o culoare, în timp ce picioarele aveau alta, iar partea din spate era pătată.

— Sookie, ai venit să iei un pui? întrebă Terry. Annie, lasă-le să treacă.

Annie, ascultătoare, se retrase, păstrându-ne în raza ei vizuală în timp ce noi ne apropiam de rulotă.

— Am venit să-i văd, am spus. Am venit cu prietena mea, Amelia. Iubeşte câinii.

Amelia se gândea să-mi ardă una după ceafă, căci era o persoană căreia îi plăceau pisicile.

Annie şi căţeii ei transformaseră rulota în canisă, deşi mirosul nu era chiar neplăcut. Annie păstră o atitudine vigilentă cât ne uitarăm noi la cei trei pui pe care Terry încă îi mai avea. Mâinile pline de cicatrici ale lui Terry erau blânde în timp ce manevra câinii. Annie întâlnise mai mulţi masculi în plimbările ei neprevăzute, iar căţeii erau diferiţi. Erau adorabili. Aşa sunt căţeii. Dar, cu siguranţă, erau diferiţi. Am apucat o grămăjoară de blană scurtă şi roşcată, cu un botic alb, şi am simţit cum puiul se lipea de mine şi-mi mirosea degetele. Hii, era simpatic.

— Terry, am întrebat, ai fost îngrijorat în legătură cu Annie?

— Da, zise el.

Din moment ce el însuşi era cam ciudat, Terry era foarte tolerant cu bizareriile celorlalţi.

— M-am gândit la chestiile care li s-au întâmplat câinilor mei şi am început să mă întreb dacă nu le provoca cineva.

— Ţi-ai asigurat câinii la Greg Aubert?

— Noo, Diane de la Liberty South i-a asigurat pe ceilalţi. Şi ai văzut ce au păţit? M-am decis să schimb agentul şi toată lumea a zis că Greg e cel mai norocos ticălos din Districtul Renard.

Căţeluşul începu să-mi molfăie degetele. Au. Amelia privea în jurul ei în rulota întunecată. Era destul de curată, dar aranjarea mobilei era bazată strict pe utilitate, ca şi mobila însăşi.

— Aşadar, ai verificat dosarele din biroul lui Greg Aubert?

— Nu, de ce aş face asta?

Sincer, nu mă puteam gândi la un motiv. Din fericire,

Terry nu păru interesat de motivul pentru care voiam să aflu.

— Sookie, zise el, dacă e cineva la bar care se gândeşte la câinii mei, ştie ceva de ei, îmi spui?

Terry îmi cunoştea problema. Era unul dintre acele secrete pe care le ştie toată lumea, dar despre care nu discută nimeni dacă nu au nevoie de mine.

— Da, Terry, o să-ți spun.

Era o promisiune şi i-am strâns mâna. Ezitând, am pus înapoi cățelul, iar Annie l-a cercetat îngrijorată să vadă dacă era bine.

Curând am plecat, fără să ne fi luminat.

— Aşadar, ce ne-a mai rămas? întrebă Amelia. Nu crezi că a făcut-o familia, iubitul vampir e curat, iar Terry, singura persoană care mai rămăsese în scenă, nu a făcut-o. Unde căutăm în continuare?

— Nu ai nişte magie care să ne ofere un indiciu? am întrebat.

Mi-am imaginat că dădea cu praf magic pe dosare ca să iasă la iveală amprentele.

— Ăă. Nu.

— Atunci hai să ne bazăm pe logică. Aşa cum se întâmplă în romanele polițiste. Pur şi simplu stau de vorbă despre asta.

— Mă bag. Facem economie la benzină. Ne-am întors acasă şi ne-am aşezat una în fața celeilalte la masa din bucătărie. Amelia îşi pregăti o cană cu ceai, iar eu mi-am luat o cola fără cofeină. Am început eu:

— Greg e speriat că îi umblă cineva prin dosarele de la muncă. Am rezolvat partea cu cine a fost în biroul lui. Era vorba de fiică-sa şi de iubitul ei. Aşa că ne-au mai rămas dosarele. Deci, cine ar fi interesat de clienții lui Greg?

— Întotdeauna există posibilitatea ca unul dintre clienți să creadă că Greg nu a plătit destul pentru o daună, sau poate că îşi imaginează că Greg îşi înşală clienții.

Amelia luă o gură de ceai.

— Dar ce să caute în dosare? De ce să nu facă o plângere la comisia de supraveghere a asigurărilor sau ceva de genul ăsta?

— Bine. Atunci singurul răspuns este... un alt agent de asigurări. Cineva care se întreabă de ce Greg are acest noroc fenomenal cu asigurările pe care le face. Cineva care nu crede în noroc sau în picioarele alea ridicole de iepure sintetic.

Era atât de simplu, dacă te gândeai bine la asta, atunci când eliminai surplusul de detalii. Eram sigură că vinovatul era cineva care avea aceeaşi profesie.

Credeam că îi cunoşteam pe ceilalţi trei agenţi de asigurări din Bon Temps, dar am verificat în cartea de telefon ca să fiu sigură.

— Propun să mergem din agent în agent, începând cu cei locali, zise Amelia. Eu sunt relativ nouă în oraş, aşa că le pot spune că vreau să-mi mai fac nişte asigurări.

— Vin cu tine şi o să-i scanez.

— În timpul conversaţiei o să pomenesc Agenţia Aubert, ca să se gândească la ce trebuie.

Amelia pusese suficiente întrebări ca să ştie cum funcţiona telepatia mea. Am încuviinţat.

— Asta facem mâine-dimineaţă.

În acea seară, ne-am dus la culcare cu un sentiment plăcut de anticipare. Să ai un plan era un lucru minunat. Stackhouse şi Broadway intrau în acţiune.

Ziua următoare nu a început chiar cum am plănuit. În primul rând, vremea se decisese să fie de toamnă. Ploua cu găleata. Am pus deoparte cu tristeţe maioul şi pantalonii scurţi, ştiind că nu le voi mai purta probabil vreo câteva luni.

Primul agent, Diane Porchia, era păzită de un funcţionar docil. Alma Dean pur şi simplu cedă când am insistat să vedem agentul propriu-zis. Amelia, cu zâmbetul ei strălucitor şi cu dinţii minunaţi, pur şi simplu îi zâmbi larg până ce domnişoara Dean o chemă pe Diane din biroul ei. Agentul de vârstă mijlocie, o femeie solidă într-un costum cu pantalon

verde, ieşi să ne salute. Am abordat-o:

— O conduc pe Amelia la toți agenții din oraş. Am început cu Greg Aubert.

Am ascultat cât de atent am putut şi tot ce am obținut a fost mândrie profesională... şi o notă de disperare. Diane Porchia era speriată de numărul mare de cereri pe care le procesase în ultima vreme. Era anormal de mare. Se gândea să vândă. Amelia îmi făcu semn, Diane Porchia nu era imună la magie.

— Greg Aubert crede că i-a intrat cineva în birou azi-noapte, zise Amelia.

— Şi la noi, zise Diane părând sincer uimită. Dar nu a fost furat nimic. Se adună şi reveni la scopul ei. Ratele noastre sunt foarte competitive cu orice v-ar putea oferi Greg. Dacă te uiți la acoperirea pe care o oferim, cred că vei fi de acord.

La scurt timp după asta, cu mințile pline de cifre, am pornit spre Bailey Smith. Bailey era un fost coleg de clasă din liceu al fratelui meu, Jason, şi la el a trebuit să petrecem mai mult timp jucându-ne de-a „Ce mai face el/ea?” Dar rezultatul fu acelaşi. Singura preocupare a lui Bailey era să îi facă Ameliei asigurare şi poate să o scoată în oraş dacă se putea gândi la un loc unde să nu-l descopere nevastă-sa.

Şi în biroul lui intrase cineva. În cazul său o fereastră fusese spartă. Dar nu fusese luat nimic. Şi am auzit direct din mintea lui că afacerea mergea prost. Foarte prost.

În cazul lui Robert Briscoe, problema se punea diferit. El nu a vrut să ne vadă. Angajatul lui, Sally Lundy, era ca un înger cu o sabie strălucitoare care-i păzea biroul. Am avut noroc când a intrat un client, o femeie în vârstă care avusese un accident cu o lună în urmă. Aceasta zise:

— Nu ştiu cum se face, dar, în clipa în care am semnat cu John Robert, am avut un accident. Apoi, după o lună, am mai avut unul.

— Veniți în spate, doamnă Hanson.

Sally ne aruncă o privire neîncrezătoare în timp ce o conducea pe femeia cea micuță spre sanctuar. În clipa în care dispărură, Amelia începu să umble în hârtiile din tăvița cu documente „de rezolvat”, spre surprinderea şi spaima mea.

Sally se întoarse la biroul ei, iar Amelia şi cu mine ne luarăm la revedere. Am spus:

— Ne vom întoarce mai târziu. Acum avem o altă întâlnire.

— Toate erau cereri de despăgubire, zise Amelia când am ieşit pe uşă. Absolut toate.

Îşi dădu gluga jos, pentru că ploaia se oprise în cele din urmă.

— E ceva în neregulă. John Robert a fost lovit chiar mai rău decât Diane sau Bailey.

Ne-am uitat una la cealaltă. În final, eu am rostit lucrul la care ne gândeam amândouă.

— Oare Greg a tulburat echilibrul când a cerut o parte mai mare de noroc decât i se cuvenea?

— Nu am mai auzit de aşa ceva, zise Amelia. Dar eram sigure că Greg a călcat din întâmplare pe o pârghie celestă.

— Nu a fost nici un imun în celelalte agenții, zise Amelia. Trebuie să fie John Robert sau angajata lui. Nu i-am verificat pe nici unul.

— O să plece la masă dintr-o clipă într-alta, am spus aruncând o privire spre ceasul meu. Probabil şi Sally. O să merg în spate unde parchează să-i supraveghez. Trebuie să fii aproape?

— Dacă aş avea una dintre vrăjile mele ar fi mai bine, zise ea.

Țâşni spre maşină şi o deschise, scoțându-şi geanta. Eu m-am grăbit spre spatele clădirii, la mică distanță de strada principală, dar înconjurată de tufişuri dese.

Am reuşit să-l prind pe John Robert când ieşea din birou să meargă la masă. Avea maşina murdară. Hainele îi erau în

dezordine. Se prăbuşea. Îl ştiam din vedere, dar nu stătusem niciodată de vorbă cu el.

— Domnule Briscoe, am zis.

A ridicat capul. Părea confuz. Apoi faţa i se lumină şi încercă să zâmbească.

— Sookie Stackhouse, nu-i aşa? Fetiţă, a trecut o veşnicie de când nu te-am mai văzut.

— Cred că nu veniţi prea des la Merlotte's.

— Nu, seara, în general, merg acasă la nevastă şi la copii, zise el. Au o mulţime de chestii de făcut.

— Ai fost vreodată la biroul lui Greg Aubert? am întrebat încercând să par blândă.

Se uită fix la mine, un moment destul de lung.

— Nu, de ce aş face asta?

Şi mi-am dat seama, auzind direct gândurile sale, că nu ştia despre ce vorbesc. Dar chiar atunci apăru Sally Lundy, practic scoţând fum pe nări la vederea mea stând de vorbă cu şeful ei, când ea se străduise cât putuse să-l apere.

— Sally, zise John Robert uşurat să o vadă pe femeia care era mâna sa dreaptă, această tânără doreşte să ştie dacă am fost în ultima vreme la biroul lui Greg Aubert.

— Pun pariu că asta vrea, zise ea, şi chiar şi John Robert tresări la veninul din vocea ei.

Şi atunci am obţinut numele de care aveam nevoie.

— Tu ai fost, am spus. Tu ai fost, domnişoară Lundy. De ce ai făcut asta?

Dacă nu aş fi ştiut că am întăriri, aş fi fost speriată. Că tot veni vorba de întăriri...

— De ce am făcut-o? scrâşni ea. Ai tupeul, ai curajul, ai... *coaiele* să mă întrebi asta?

John Robert nu ar fi putut arăta mai îngrozit nici dacă ea ar fi scuipat flăcări.

— Sally, zise el, foarte speriat. Sally, poate ai nevoie să stai jos.

— Tu nu vezi! ţipă ea. Tu nu vezi! Greg Aubert ăsta, s-a

înhăitat cu diavolul! Diane şi Bailey sunt în aceeaşi barcă cu noi, şi barca asta se scufundă! Ştii câte cereri de despăgubire a avut săptămâna trecută? Trei! Ştii câte polițe noi a încheiat? Treizeci!

John Robert înțepeni la propriu când auzi cifrele. Îşi reveni suficient ca să poată spune:

— Sally, nu putem arunca cu acuzații aiurea în Greg. E un tip ca lumea. Nu ar...

Dar Greg o făcuse. Chiar fără să-şi dea seama.

Sally se hotărâse că ar fi un moment bun să-mi tragă un şut la picioare şi am fost foarte bucuroasă că în ziua aceea purtam blugi în loc de pantaloni scurți. *Bine*, *acum e momentul*, *Amelia*, m-am gândit. John Robert dădea haotic din mâini şi țipa la Sally, deşi nu se mişca să o oprească, am observat, iar Sally țipa şi ea din rărunchi şi-şi exprima sentimentele față de Greg Aubert şi de ticăloasa de Marge care lucra pentru el. Nici vorbă de iubire aici.

În final, reuşisem să o țin pe Sally la distanță, dar eram sigură că picioarele mele vor fi pline de vânătăi a doua zi.

În cele din urmă, *în cele din urmă*, apăru şi Amelia cu răsuflarea tăiată şi răvăşită.

— Scuze, zise ea, n-o să crezi, dar întâi mi s-a înțepenit piciorul între scaun şi prag, apoi cheile mi-au căzut sub maşină... oricum, *Congelo!*

Piciorul lui Sally se opri în mijlocul mişcării, aşa că se clătina acum pe un singur picior slăbănog. John Robert rămăsese cu ambele mâini în aer, într-un gest de disperare. I-am atins brațul, iar acesta părea la fel de dur ca al vampirului imobilizat noaptea trecută. Cel puțin, John Robert nu mă ținea strâns.

— Şi acum? am întrebat.

— Am crezut că ştii tu! zise ea. Trebuie să-i împiedicăm să se mai gândească la Greg şi la norocul său!

— Problema este că eu cred că Greg a folosit tot norocul din jur, am zis. Gândeşte-te numai la problema pe care ai

avut-o ca să ieşi din maşină şi să ajungi aici.
Păru să se gândească intens.
— Da, va trebui să avem o discuție cu Greg, zise ea. Dar, mai întâi, să ieşim din această situație.
Întinzându-şi mâna către cei doi oameni, zise:
— Ăă... *atnicus cum Greg Aubert*.
Nu păreau mai prietenoşi, dar poate schimbarea avea loc în inima lor.
— *Regelo*, zise Amelia, iar piciorul lui Sally izbi cu putere pământul.
Femeia în vârstă s-a clătinat puțin, iar eu am prins-o.
— Ai grijă, domnişoară Sally, am spus, sperând că nu o să mă mai lovească. Ți-ai cam pierdut echilibrul.
Mă privi surprinsă:
— Ce cauți aici, în spate? Bună întrebare.
— Amelia şi cu mine o luam pe scurtătură ca să ajungem la McDonald's, am spus făcând un gest spre litera galbenă ce se zărea peste stradă. Nu ne-am dat seama că sunt atât de multe tufişuri aici în spate. O să ne întoarcem în față, să luăm maşina şi să ocolim.
— Cred că ar fi mai bine, zise John Robert. Aşa nu trebuie să ne mai facem griji că maşina voastră ar putea păți ceva în timp ce a fost lăsată în parcarea noastră. Părea din nou trist. Putea fi lovită sau putea să cadă ceva pe ea. Poate ar trebui să-l sun pe acel amabil Greg şi să-l întreb dacă nu ştie cum aş putea să alung ghinionul de care am parte.
— Aşa să faci, am zis. Greg va fi bucuros să stea de vorbă cu tine. O să-ți dea o mulțime din picioarele lui norocoase de iepure, pun pariu.
— Da, Greg ăsta cu siguranță e drăguț, fu de acord Sally Lundy.
Se întoarse în biroul ei, puțin confuză, dar întreagă.
Amelia şi cu mine ne-am întors la biroul Pelican State. Amândouă eram destul de preocupate de toată povestea asta.
Greg se afla acolo şi ne-am aşezat de cealaltă parte a

biroului său.

— Greg, trebuie să încetezi să mai foloseşti atât de mult vrăjile, am spus şi i-am explicat de ce.

Greg păru înspăimântat şi furios.

— Dar sunt cel mai bun agent din Louisiana. Am un record incredibil.

— Nu te pot obliga să schimbi nimic, dar ai atras tot norocul din Districtul Renard, am spus. Trebuie să mai laşi şi pentru ceilalţi. Diane şi Bailey sunt atât de afectaţi, încât se gândesc să-şi schimbe meseria. John Robert Briscoe se află la un pas de sinucidere.

Greg, spre meritul său, s-a arătat îngrozit după ce i-am explicat situaţia.

— O să-mi modific vrăjile, zise el. O să accept şi ceva ghinion. Nu pot să cred că am folosit părţile celorlalţi. Tot nu părea fericit, dar era resemnat. Şi oamenii care au intrat în birou peste noapte? întrebă umil Greg.

— Nu-ţi face griji pentru asta, am spus. Ne-am ocupat de treaba asta.

Cel puţin, aşa speram. Doar pentru că Bill îl dusese pe tânărul vampir la Shreveport să-l întâlnească pe Eric, asta nu însemna că nu avea să se întoarcă din nou. Dar poate că amorezii îşi vor găsi un alt loc în care să se distreze.

— Mulţumesc, zise Greg, strângându-ne mâinile.

De fapt, Greg ne oferi un cec, ceea ce era de asemenea un gest drăguţ, deşi îl asigurasem că nu era necesar. Amelia părea mândră şi fericită. Şi eu eram destul de veselă. Rezolvasem câteva din problemele din lume, iar lucrurile stăteau mai bine datorită nouă.

— Suntem nişte detectivi grozavi, am spus în timp ce conduceam spre casă.

— Bineînţeles, zise Amelia. Nu suntem numai buni. Am avut noroc.

CADOUL

ERA AJUNUL CRĂCIUNULUI. Eram singură.

Vi se pare suficient de trist şi de patetic încât să vă facă să exclamaţi: „Biata Sookie Stackhouse!”? Nu e nevoie, îmi plângeam de milă şi de ce mă gândeam mai mult la singurătatea mea în această perioadă a anului, cu atât ochii mi se împăienjeneau şi bărbia îmi tremura mai tare.

Majoritatea oamenilor petrec sărbătorile cu familia şi prietenii. De fapt, am un frate, dar nu ne vorbim. Am descoperit de curând că am un străbunic în viaţă, deşi nu credeam că el îşi va da măcar seama că e Crăciunul. (Nu pentru că ar fi senil - nici pe departe - ci pentru că nu e creştin.) Cei doi sunt pentru mine cam toată familia mea.

De fapt am şi prieteni, dar cu toţii par a avea propriile planuri în acest an. Amelia Broadway, vrăjitoarea care trăieşte la etajul casei mele, plecase la New Orleans ca să-şi petreacă sărbătorile cu tatăl ei. Prietenul şi şeful meu, Sam Merlotte, plecase acasă, în Texas, ca să-şi vadă mama, tatăl vitreg, şi fraţii. Prietenii mei din copilărie, Tara şi JB, vor petrece Crăciunul alături de familia lui JB; plus că era primul lor Crăciun în calitate de proaspăt căsătoriţi. Cine putea concura cu asta? Aveam şi alţi prieteni... prieteni destul de apropiaţi încât, dacă mi-aş fi luat o privire tristă, de căţeluş, atunci când vorbeau despre planurile lor, m-ar fi inclus pe lista lor de invitaţi într-o clipă. Într-un acces pervers, nu am vrut să fiu compătimită pentru că eram singură. Cred că am vrut să mă descurc de una singură.

Sam găsise un barman să-i ţină locul, dar barul Merlotte's se închide la două după-amiaza în Ajunul Crăciunului şi rămâne închis până la ora două în ziua de după Crăciun, aşa că nici măcar nu munceam ca să fac o pauză într-o perioadă neîntreruptă de tristeţe.

Rufele erau spălate. Casa era curată. În săptămâna de dinainte pusesem decoraţiunile de Crăciun ale bunicii mele, pe care le moştenisem odată cu casa. Deschiderea cutiilor cu ornamente m-a făcut să simt acut lipsa bunicii mele. Ea

murise de aproape doi ani, şi încă îmi doream să mai pot vorbi cu ea. Nu numai că bunica era foarte amuzantă, ea era foarte perspicace şi dădea sfaturi bune — dacă se gândea că ai avea nevoie de ele. Mă crescuse de când aveam şapte ani şi fusese cea mai importantă figură din viaţa mea.

Fusese atât de încântată când am început să mă întâlnesc cu vampirul Bill Compton. Atât de disperată era bunica să-mi fac rost de un iubit; chiar şi vampirul Bill era bine-venit. Când eşti telepat, aşa ca mine, e greu să ieşi cu un tip obişnuit; sunt sigură că vă daţi seama de ce. Oamenii se gândesc la tot felul de lucruri despre care nu vor ca apropiaţii şi cei dragi lor să afle, cu atât mai puţin o femeie pe care o scot la cină şi la un film. Prin contrast, minţile vampirilor sunt pentru mine nişte minunate găuri tăcute, iar minţile vârcolacilor sunt aproape la fel de bune ca şi cele ale vampirilor, deşi primesc o cantitate mare de emoţii şi câte o frântură de gând de la ocazionalele mele cunoştinţe cu blană.

Bineînţeles, după ce m-am gândit la bunica acceptându-l pe Bill, am început să mă întreb ce făcea Bill. Apoi mi-am dat ochii peste cap la gândul propriei mele prostii. Era mijlocul după-amiezii, era zi. Bill dormea undeva în casa lui, care se afla în pădure, la sud de a mea, dincolo de cimitir. Mă despărţisem de Bill, dar eram sigură că ar veni într-o clipă dacă l-aş chema — bineînţeles imediat ce se lăsa întunericul.

Afurisită să fiu dacă aveam să-l chem. Sau pe altcineva.

Dar m-am surprins uitându-mă plină de dorinţă la telefon de fiecare dată când treceam pe lângă el. Trebuia să ies din casă sau sunam pe cineva, pe oricine.

Aveam nevoie de o misiune. Un proiect. O sarcină. O diversiune.

Mi-am amintit că mă trezisem pentru vreo treizeci de secunde la orele mici ale dimineţii. Din moment ce lucrasem în schimbul de seară la Merlotte's, abia adormisem de-a binelea. Am stat trează suficient de mult încât să mă întreb ce mă trezise. M-am gândit că auzisem ceva în pădure.

Zgomotul nu s-a mai repetat, iar eu am căzut înapoi într-un somn adânc, ca o piatră aruncată în apă.

Acum mă uitam pe fereastra bucătăriei în pădure. Deloc surprinzător, nu era nimic neobişnuit la privelişte.

— Pădurea e înzăpezită, întunecată şi adâncă, am spus încercând să-mi amintesc versurile poemului lui Frost, pe care a trebuit să-l învățăm cu toții în liceu. Sau era „minunată, întunecată şi adâncă”?

Bineînțeles, pădurea mea nu era minunată *sau* înzăpezită - nu e niciodată aşa de Crăciun în Louisiana, nici măcar în Louisiana de Nord. Dar era rece (aici, asta însemna că temperatura ajungea pe la trei grade Celsius), iar pădurea era categoric întunecată şi adâncă, şi umedă. Aşa că mi-am pus bocancii înalți cu şiret, pe care-i cumpărasem cu ani în urmă când fratele meu, Jason, şi cu mine am mers la vânătoare împreună, şi m-am strecurat în cea mai groasă haină „nu-mi pasă ce se întâmplă cu ea” pe care o aveam, de fapt mai degrabă o canadiană matlasată. Era un roz-deschis. Deoarece hainele groase nu sunt purtate foarte des aici şi aceasta era foarte veche; am douăzeci şi şapte de ani, categoric am trecut de etapa rozului-deschis. Mi-am strâns tot părul sub o căciulă tricotată şi mi-am pus mănuşile pe care le-am găsit înghesuite într-unul din buzunare. Nu purtasem haina asta de o bună bucată de timp şi am fost surprinsă să descopăr vreo doi dolari şi nişte cotoare de bilete în buzunare, plus o chitanță pentru un cadou de Crăciun pe care i-l luasem lui Alcide Herveaux, un vârcolac cu care mă întâlnisem pentru scurt timp.

Buzunarele sunt ca nişte capsule ale timpului. De când îi cumpărasem lui Alcide cartea de sudoku, tatăl său murise într-o luptă pentru postul de lider de haită şi, după o serie de evenimente violente, Alcide însuşi ajunsese şef. M-am întrebat cum mergeau treburile haitei în Shreveport.

Nu mai vorbisem cu nici unul dintre vârcolaci de vreo două luni. De fapt pierdusem şirul, când fusese ultima lună

plină? Noaptea trecută?

Acum mă gândeam la Bill *şi* Alcide. Am început să plâng după cel mai proaspăt pierdut iubit al meu, Quinn. Era timpul să mă urnesc.

Familia mea trăise în această umilă casă de mai bine de o sută cincizeci de ani. Mult-adaptata mea casă se află într-o poieniță în mijlocul pădurii de la Hummingbird Road, în afara orăşelului Bon Temps, în districtul Renard. Copacii sunt mai înalți şi mai deşi către est, în spatele casei, din moment ce nu fuseseră tăiați de mai bine de cincizeci de ani. Sunt mai rari spre sud, unde se află cimitirul. Terenul vălureşte blând, iar în partea cea mai îndepărtată a proprietății se află un mic izvor, dar nu mai mersesem până la izvor de veacuri. Viața mea fusese foarte plină, cu dusul băuturilor de la bar, telepatizând (ăsta e un verb?) pentru vampiri, participând fără voie la lupte pentru putere între vampiri şi vârcolaci şi cu alte lucruri la fel de magice şi de lumeşti.

M-am simțit bine să mă aflu în pădure, deşi aerul era rece şi umed, şi mă simțeam bine punându-mi muşchii la treabă.

Mi-am croit drum printre tufişuri pentru cel puțin treizeci de minute, atentă la orice indiciu despre ce a provocat gălăgia noaptea trecută.

Sunt o mulțime de animale tipice Louisianei de Nord, dar majoritatea sunt tăcute şi timide: oposumi, ratoni, căprioare. Apoi sunt cele puțin mai puțin tăcute, dar tot mamifere timide, cum ar fi coioții şi vulpile. Mai avem câteva creaturi formidabile. La bar am auzit poveşti vânătoreşti tot timpul. Vreo doi vânători entuziaşti zăriseră un urs cu spinarea neagră într-o rezervație privată de vânătoare la vreo patru kilometri de casa mea. Iar Terry Bellefleur îmi jurase că a văzut o panteră cu mai puțin de doi ani în urmă. Majoritatea vânătorilor pasionați zăriseră mistreți.

Bineînțeles, nu mă aşteptam să găsesc nimic de acest fel.

Mi-am pus telefonul mobil în buzunar, pentru orice eventualitate, deşi nu eram sigură că aş fi avut semnal în pădure.

Până când am ajuns eu prin pădurea deasă până la izvor, mă încălzisem în haina cu puf. Eram gata să mă ghemuiesc un minut sau două ca să cercetez pământul de lângă apă. Pârâul, care nici măcar nu era prea mare, ajunsese la nivelul malurilor sale după ploile recente. Deşi nu sunt o cercetaşă, îmi puteam da seama că acolo fuseseră căprioare, şi ratoni şi poate un câine. Sau doi. Sau trei. *Asta nu e bine*, m-am gândit cu o urmă de neplăcere. O haită de câini avea întotdeauna potențialul de a deveni periculoasă. Nu eram nici pe departe suficient de pricepută pentru a spune cât de vechi erau urmele, dar mă aşteptam să fi arătat mai altfel, mai uscate, dacă ar fi fost făcute cu mai mult de o zi în urmă.

În stânga mea se auzi un sunet din tufişuri. Am înțepenit, încercând să-mi ridic fața şi să o îndrept în direcția potrivită. Mi-am scos telefonul mobil din buzunar şi i-am verificat antena. ÎN AFARA ARIEI DE ACOPERIRE, scria pe micul ecran. *Rahat*, m-am gândit.

Sunetul se repetă. Părea a fi un geamăt. Nu ştiam dacă era scos de un om sau de un animal. Mi-am muşcat tare buzele şi m-am forțat să mă ridic, foarte încet şi cu multă grijă. Nu se întâmplă nimic. Nu se mai auzi nici un sunet. M-am stăpânit şi m-am îndreptat cu grijă spre stânga. Am dat la o parte un tufiş mare de dafin.

Un bărbat era întins pe jos, în noroiul rece şi ud. Era gol puşcă, dar pătat de sânge uscat.

M-am apropiat de el cu grijă, pentru că, şi dezbrăcați, bărbații însângerați şi plini de noroi pot fi destul de periculoşi; poate chiar *foarte* periculoşi.

— Ah, am spus. Ca o declarație de deschidere, aceasta lăsa de dorit. Ah, ai nevoie de ajutor? Bine, asta intra în aceeaşi categorie cu „Cum te simți?” în calitate de început de conversație.

Ochii i se deschiseră — căprui, sălbatici şi rotunzi ca nişte ochi de bufniță.

— Pleacă, zise el agitat. Se pot întoarce.

— Atunci mai bine ne grăbim, am spus.

Nu aveam nici cea mai mică intenție să las un bărbat rănit în calea a ceea ce l-a rănit, în primul rând.

— Cât de rău eşti rănit?

— *Nu*, *fugi*, zise el. Nu mai e mult până la lăsarea întunericului.

Cu greu întinse o mână să mă apuce de gleznă. Categoric voia să-mi atragă atenția.

Îmi era greu să-l ascult, cu atâta goliciune care-mi atrăgea privirea. Cu hotărâre mi-am fixat privirea la nivelul pieptului său. Care era acoperit cu păr şaten-închis, nu prea des. Pe o suprafață mare. Nu că aş fi fost atentă!

— Vino, am zis, îngenunchind lângă străin. Un amestec de urme erau întipărite în noroi, indicând o activitate intensă în jurul lui.

— De când eşti aici?

— De câteva ore, zise el, icnind în timp ce încerca să se ridice într-un cot.

— Pe frigul ăsta?

La naiba. Nu era de mirare că pielea lui avea o nuanță albăstrie.

— Trebuie să mergem înăuntru, am spus. Acum.

L-am cercetat cu privirea de la sângele de pe umăr peste tot, că să descopăr dacă mai erau şi alte răni.

Asta a fost o greşeală. Restul — deşi în mod vizibil plin de noroi, sânge şi foarte rece — era foarte, foarte...

Ce era în neregulă cu mine? Iată-mă, uitându-mă la un bărbat complet străin (dezbrăcat şi minunat) cu dorință, în timp ce el era speriat şi rănit.

— Haide, am spus, încercând să par decisă şi categorică şi neutră. Apucă-mă de după gât cu mâna ta sănătoasă şi te ridic în genunchi. Apoi te poți ridica şi ne putem mişca.

Am remarcat că era tot acoperit de vânătăi, dar nu am văzut nici o altă rană care să-i fi lăsat urme pe piele. A protestat de mai multe ori, dar cerul devenea tot mai întunecat pe măsură ce se apropia noaptea, aşa că i-am retezat-o scurt:

— Mişcă-te, l-am sfătuit. Nu vrem să stăm aici afară mai mult decât e cazul. O să ne ia aproape o oră să ajungem acasă.

Bărbatul tăcu. În cele din urmă, încuviinţă. Cu destul efort l-am ridicat în picioare. Am tresărit când am văzut cât de zgâriate şi murdare erau.

— Aşa, am spus încurajator. A făcut cu greu un pas.

— Cum te cheamă? am zis, încercând să-i distrag atenţia de la durerea provocată de mers.

— Preston, zise el. Preston Pardloe.

— De unde eşti, Preston?

Ne mişcăm ceva mai repede acum, ceea ce era bine. Pădurea devenea tot mai întunecată.

— Sunt din Baton Rouge, zise el. Părea puţin surprins.

— Şi cum de ai ajuns în pădurea mea?

— Păi...

Mi-am dat seama care era problema lui.

— Preston, eşti vârcolac? l-am întrebat.

Am simţit cum i se relaxează corpul sprijinit de al meu. Îmi dădusem deja seama din tiparul său mental, dar nu voiam să-l sperii povestindu-i de mica mea problemă. Preston avea un... — cum să-i spun? — un tipar mai uniform, mai dens decât alţi vârcolaci pe care-i întâlnisem, dar fiecare minte avea propria ei textură.

— Da, zise. Asta înseamnă că ştii.

— Da, am spus. Ştiu.

Ştiam chiar mai mult decât îmi doream. Vampirii ieşiseră la iveală odată cu naşterea sângelui sintetic produs de japonezi, care-i putea ajuta, dar alte creaturi ale nopţii şi umbrelor nu făcuseră acest pas uriaş.

— Ce haită? am întrebat în timp ce ne împiedicam de o creangă căzută, apoi ne redresam.

Se sprijinea bine pe mine. M-am temut că ne vom prăbuşi la pământ. Trebuia să mărim pasul. Părea să se mişte mai bine acum, că muşchii i se încălziseră puţin.

— Haita Ucigaşilor de Căprioare, din sudul orăşelului Baton Rouge.

— Ce faci la mine în pădure? am întrebat din nou.

— Asta e pământul tău? Îmi pare rău că am intrat pe el.

Îşi recapătă respiraţia în timp ce-l ajutam să ocolească un arbust ţepos. Unul dintre ţepi îmi agăţă haina cea roz şi am desprins-o cu greutate.

— Asta e ultima dintre grijile mele, am spus. Cine te-a atacat?

— Haita Gheara Ascuţită din Monroe.

Nu cunoşteam nici un vârcolac din Monroe.

— De ce erai aici? am întrebat din nou, gândindu-mă că, mai devreme sau mai târziu, avea să-mi răspundă dacă tot insistam cu întrebarea.

— Trebuia să ne întâlnim pe teren neutru, zise el cu faţa marcată de durere. Un vârcolac-panteră de undeva din zona rurală ne-a propus terenul ăsta ca punct de întâlnire, o zonă neutră. Haitele noastre se... certau de multă vreme. El a spus că acesta ar fi un loc potrivit ca să ne rezolvăm diferendele.

Fratele meu oferise pământul meu ca zonă de negocieri? Străinul şi cu mine ne-am poticnit în tăcere, în timp ce eu încercam să mă lămuresc cu asta. Fratele meu, Jason, era într-adevăr vârcolac-panteră, deşi devenise unul fiind muşcat; soţia lui, de care era despărţit, era născută vârcolac-panteră, o panteră din gene. La ce se gândise Jason când trimisese aşa o adunare periculoasă la mine? Nu la binele meu, asta-i sigur.

E adevărat, nu aveam o relaţie prea grozavă, dar era dureros când mă gândeam că voia chiar să-mi facă rău. Adică mai mult decât îmi făcuse deja.

Un şuierat de durere îmi atrase din nou atenția asupra tovarăşului meu. Încercând să-l ajut mai eficient, mi-am pus mâna în jurul taliei lui, iar el şi-a pus mâna pe după gâtul meu. Spre uşurarea mea, aşa eram capabili să ne mişcăm mai repede. Cinci minute mai târziu, am zărit lumina pe care o lăsasem aprinsă deasupra verandei. Asta era o treabă bună.

— Slavă Cerului, am spus.

Am început să ne mişcăm mai repede şi am ajuns la casă chiar când cădea întunericul. Pentru o secundă, tovarăşul meu se arcui şi se încorda, dar nu se transformă. M-am liniştit.

Urcatul scărilor se transformă într-o experiență neplăcută, dar în cele din urmă l-am băgat pe Preston în casă şi l-am aşezat la masa din bucătărie. Am privit temătoare spre el. În mod ciudat, nu era prima dată când aduceam un bărbat plin de sânge şi dezbrăcat în bucătăria mea. Găsisem, în circumstanțe destul de asemănătoare, un vampir numit Eric. Nu era asta incredibil de ciudat, chiar şi pentru mine? Bineînțeles, nu aveam timp să mă gândesc la asta, pentru că bărbatul ăsta avea nevoie de atenție.

Am încercat să mă uit la umăr la lumina mult mai bună din bucătărie, dar era atât de murdar, încât era imposibil să-l examinez cu atenție.

— Crezi că ai putea suporta un duş? am întrebat, încercând să nu par că o spuneam pentru că ar fi mirosit sau ceva.

De fapt, mirosea puțin ciudat, dar mirosul nu era neplăcut.

— Cred că pot sta în picioare cât durează, zise el scurt.

— Bine, stai aici o secundă, am zis, aducând o pătură veche din spatele canapelei din sufragerie şi înfăşurându-l cu grijă.

Nu era prea uşor să mă concentrez.

M-am grăbit în baia de pe hol ca să dau drumul la duş,

care fusese adăugat la mult timp după ce cada cu picioare fusese instalată. M-am aplecat să dau drumul la apă, am aşteptat să vină caldă şi am scos două prosoape curate. Amelia lăsase şampon şi balsam în suportul agăţat de capul duşului, şi era o mulţime de săpun. Am încercat apa cu mâna. Era bună şi caldă.

— Bine, am strigat. Vin să te iau! Vizitatorul meu neaşteptat părea uimit când m-am întors în bucătărie.

— Pentru ce? întrebă el, şi m-am întrebat dacă nu cumva se lovise la cap în pădure.

— Pentru duş. Nu auzi apa curgând? am zis, încercând să par directă. Nu pot să văd cum sunt rănile tale până nu te cureţi.

Eram din nou în picioare şi ne mişcăm, şi m-am gândit că se mişca mai bine, ca şi cum căldura casei şi netezimea podelei i-ar fi ajutat muşchii să se relaxeze. Lăsase pătura pe scaun. Am observat că nu avea nici o problemă să stea gol, ca majoritatea vârcolacilor de altfel. Bine, asta era bine, nu-i aşa? Gândurile sale erau de nepătruns pentru mine, aşa cum erau de obicei gândurile vârcolacilor, dar am mai prins câte o sclipire de teamă.

Brusc, se sprijini mult mai greu de mine, iar eu m-am lipit de perete.

— Scuze, zise el, icnind. Am avut un junghi în picior.

— Nici o problemă, i-am răspuns. Probabil ţi se întind muşchii.

Am reuşit să ajungem în baia mică, foarte demodată. Baia de lângă dormitorul meu era mult mai modernă, dar asta era mai puţin personală.

Dar Preston nu păru să observe faianţa alb cu negru. Cu o nerăbdare inconfundabilă se uita la apa caldă care curgea în cadă.

— Ai nevoie să te las singur o clipă înainte să te ajut să intri în cadă? am întrebat, arătându-i toaleta cu mâna.

Se uită la mine fără să înţeleagă.

— Oh, zise el în cele din urmă, pricepând aluzia. Nu, nu-i nevoie.

Aşa că am ajuns la marginea căzii, care era înaltă. Cu o mulţime de manevre neîndemânatice, Preston puse un picior peste marginea căzii, iar eu l-am împins, apoi reuşi să ridice şi al doilea picior suficient de mult încât să poată intra cu totul. După ce m-am asigurat că putea sta şi singur, am început să trag perdeaua de duş.

— Doamnă, zise el, iar eu m-am oprit. Stătea sub jetul de apă fierbinte, cu părul lipit de cap, cu apa izbindu-i pieptul şi scurgându-se în jos spre... Bine, se încălzise peste tot.

— Da?

Am încercat să nu pară că m-am înecat.

— Cum te cheamă?

— Oh! Scuză-mă, am înghiţit cu greu. Mă numesc Sookie. Sookie Stackhouse, am înghiţit din nou. Uite săpunul; uite şamponul. Las uşa deschisă, bine? Mă strigi când eşti gata şi te ajut să ieşi din cadă.

— Mulţumesc, zise el. O să strig dacă am nevoie de tine.

Am tras perdeaua de duş, nu fără regrete. După ce am verificat că prosoapele curate erau suficient de aproape încât Preston să poată ajunge la ele, m-am întors în bucătărie. M-am întrebat dacă ar fi vrut cafea sau ciocolată caldă sau ceai? Sau poate alcool? Aveam nişte bourbon, şi mai erau câteva beri în frigider. O să-l întreb. Supă, avea nevoie de nişte supă. Nu aveam făcută în casă, dar aveam nişte supă cu pui şi tortilla de la Campbell. Am pus supa într-un vas pe foc, am pregătit cele necesare pentru cafea şi am fiert nişte apă în caz că se hotăra la ceai sau ciocolată. Practic vibram de activitate.

Când Preston ieşi din baie, partea inferioară îi era înfăşurată într-un prosop mare, albastru, al Ameliei. Credeţi-mă, nu arătase niciodată atât de bine. Preston îşi pusese un prosop pe după gât ca să absoarbă apa care îi curgea din păr, iar acesta îi acoperea rana de la umăr. Se strâmbă puţin în

timp ce mergea, şi am ştiut că probabil trebuie să-l doară picioarele. La ultimul meu drum la Wal-Mart cumpărasem din greşeală nişte şosete bărbăteşti, aşa că le-am scos din sertar şi i le-am întins lui Preston, care-şi reluă locul la masă. Se uită cu multă atenție la ele, spre nedumerirea mea.

— Trebuie să-ți pui şosete, am spus, întrebându-mă dacă se oprise pentru că-şi imagina că poartă hainele altui bărbat. Sunt ale mele, am spus încercând să-l liniştesc. Probabil că ai picioarele rănite.

— Da, zise Preston, şi mai degrabă încet se aplecă să le pună.

— Ai nevoie de ajutor?

Eu tocmai puneam supa într-un castron.

— Nu, mulțumesc, zise el, cu fața ascunsă de părul des şi închis la culoare, în timp ce se apleca să-şi vadă de treabă. Ce miroase atât de bine?

— Ți-am încălzit nişte supă, am spus. Vrei cafea sau ceai, sau...

— Ceai, mulțumesc, răspunse el.

Eu nu beau niciodată ceai, dar Amelia are. Am căutat prin cutiile ei, sperând că nici una dintre plante nu-l va transforma în vreo broască sau altceva. Magia Ameliei avusese rezultate neprevăzute în trecut. Bănuiesc că pe orice scria LIPTON era în regulă? Am introdus pliculețul de ceai în apa fierbinte şi am sperat să am noroc.

Preston a mâncat cu grijă supa. Poate o încălzisem prea tare. O băga în gură ca şi cum nu ar mai fi mâncat niciodată supă. Poate că mama lui îi oferise întotdeauna supă făcută în casă. M-am simțit oarecum jenată. Mă holbam la el pentru că nu aveam nimic mai bun la care să mă uit. Îşi ridică privirea şi o întâlni pe a mea.

Uau. Lucrurile se mişcau repede pe aici.

— Şi cum ai fost rănit? am întrebat. A fost o luptă? Cum de te-a abandonat haita?

— A fost o luptă, zise el. Negocierile nu au mers.

Păru puțin gânditor şi neatent.
— Cumva, pe întuneric, m-au abandonat.
— Crezi că se vor întoarce să te recupereze? Îşi termină supa, iar eu i-am pus ceaiul pe masă, la îndemână.
— Haita mea sau cea din Monroe, zise el amar. Asta nu suna prea bine.
— Bine, acum mai bine mă laşi să-ți văd rănile, am spus.
Cu cât descopeream mai repede cum stătea cu condiția fizică, cu atât mai repede puteam decide ce să facem. Preston îşi luă prosopul de după gât, iar eu m-am aplecat să mă uit la rană. Era aproape vindecată.
— Când ai fost rănit? am întrebat.
— Spre dimineață.
Ochii săi uriaşi, căprui, îi întâlniră pe ai mei.
— Am zăcut acolo ore întregi.
— Dar...
Brusc, m-am întrebat dacă fusesem cu adevărat deşteaptă că adusesem un străin la mine în casă. Ştiam că nu era înțelept să-l las pe Preston să vadă că aveam îndoieli față de povestea lui. Rana fusese proaspătă şi urâtă când îl găsisem în pădure. Şi acum, că venise în casă, se vindecase în doar câteva minute? Ce era asta? Vârcolacii se vindecă repede, dar nu instantaneu.
— Ce s-a întâmplat, Sookie? întrebă el.
Era destul de greu să mă gândesc la altceva când părul lung şi ud îi cobora pe piept, iar prosopul albastru se lăsa tot mai jos.
— Chiar eşti vârcolac? i-am aruncat şi m-am dat înapoi cu câțiva paşi.
Creierul său avea ritmul clasic al vârcolacilor, cadența întunecată, sinuoasă pe care o cunoşteam. Preston Pardloe păru absolut îngrozit.
— Ce altceva să fiu? zise el, întinzând un braț. Brusc, de la umăr în jos începu să-i apară blană, iar degetele i se transformară în gheare. Era cea mai lipsită de efort

schimbare pe care o văzusem vreodată, şi era şi zgomotul slab pe care-l asociam cu transformarea, pe care o urmărisem de câteva ori.

— Trebuie să fii un soi de super-vârcolac, am zis.

— Familia mea are daruri speciale, zise el mândru.

Se ridică, iar prosopul îi căzu.

— Serios? am spus cu voce sugrumată. Puteam simți cum îmi iau foc obrajii.

Afară se auzi un urlet. Nu există sunet mai ciudat, mai ales într-o noapte întunecată şi rece; iar când acest sunet vine din zona unde curtea ta se întâlneşte cu pădurea, face ca părul să ți se ridice pe ceafă. I-am aruncat o privire brațului transformat în lup al lui Preston, ca să văd dacă urletul avea asupra lui acelaşi efect, şi am văzut că mâna îi revenise la forma umană.

— S-au întors să mă caute, zise el.

— Haita ta? am spus, sperând că ai lui veniseră să-l recupereze.

— Nu.

Fața îi era palidă.

— Gheară Ascuțită.

— Cheamă-i pe ai tăi. Adu-i aici.

— M-au lăsat aici cu un motiv. Păru umilit. Nu voiam să vorbesc despre asta, dar ai fost atât de bună.

Situația îmi plăcea din ce în ce mai puțin.

— Şi care ar fi acest motiv?

— Eram plata pentru o ofensă.

— Povesteşte-mi în douăzeci de cuvinte sau mai puțin.

Se uită fix în jos către podea şi, mi-am dat seama, că-şi număra cuvintele în gând. Tipul ăsta chiar era special.

— Sora liderului haitei mă voia, eu nu am vrut-o, a spus că am insultat-o, torturarea mea era prețul.

— De ce ar fi un lider de haită de acord cu aşa ceva?

— Încă mai sunt condiționat de numărul de cuvinte?

Am clătinat din cap. Părea foarte serios. Poate că doar

avea un real simț al umorului.

— Eu nu sunt favoritul liderului haitei, iar el voia să creadă că sunt vinovat. El însuşi o vrea pe sora liderului haitei Gheară Ascuțită, iar asta ar fi fost o alegere bună din punctul de vedere al haitelor. Aşa că am fost sacrificat.

Cu siguranță puteam crede că sora liderului haitei îl dorise. Restul poveştii nu era de neconceput dacă avusesei de-a face cu vârcolacii. Sigur, cu toții sunt umani şi rezonabili la exterior, dar când sunt vârcolaci sunt diferiți.

— Aşadar, sunt aici ca să pună mâna pe tine şi să te bată în continuare?

Încuviință sumbru. Nu îmi venea să-i spun să-şi recupereze prosopul. Am tras adânc aer în piept şi m-am decis că mai bine mă duceam să-mi aduc arma.

Urletele îşi răspundeau unele altora, prin noapte, când am luat eu arma din dulapul din living. Gheară Ascuțită dăduse categoric de urma lui Preston care ducea la casa mea. Nu aveam nici o posibilitate să-l ascund şi să spun că a plecat. Sau poate aveam? Dacă nu veneau înăuntru.

— Trebuie să intri în gaura vampirului, am spus.

Preston îşi întoarse privirea de la uşa din spate, ochii mărindu-i-se la vederea puştii.

— E în dormitorul de oaspeți.

Gaura vampirului data de pe vremea când Bill Compton fusese prietenul meu, şi ne-am gândit că ar fi prudent să aibă un loc în care să nu pătrundă lumina la mine acasă, pentru cazul că l-ar fi prins zorii aici.

Când vârcolacul cel uriaş nu se mişcă, l-am apucat de braț şi l-am condus pe hol, i-am arătat podeaua falsă din debaraua din dormitorul de oaspeți. Preston începu să protesteze — toți vârcolacii mai degrabă s-ar lupta decât să se ascundă — dar l-am împins înăuntru, am coborât „podeaua” şi am aruncat pantofi şi lucruri peste ea ca să o fac să pară cât mai naturală.

Se auzi un ciocănit puternic la uşa din față. Am verificat

arma să fiu sigură că e încărcată şi gata de tras, apoi m-am dus în living. În viețile lor umane, vârcolacii tind să-şi ia slujbe ce presupun efort fizic, deşi unii dintre ei transformă aceste slujbe în adevărate imperii. Am privit prin vizor şi mi-am dat seama că vârcolacul de la uşă trebuie să fi fost un luptător semi-profesionist de wrestling. Era uriaş. Părul îi atârna în bucle date cu gel până la umeri, şi avea o barbă şi o mustață îngrijite. Purta o vestă şi pantaloni din piele şi bocanci de motociclist. Avea chiar şi benzi de piele legate pe brațe, şi brățări de piele la încheieturi. Arăta ca o persoană care lucrează la un magazin pentru fetişişti.

— Ce vrei? am întrebat prin uşă.

— Dă-mi drumul să intru, spuse el cu o voce surprinzător de ascuțită.

Purceluşule, o, purceluşule, lasă-mă să intru[1] *!*

— De ce aş face asta? *Nici nu mă gândesc.*

— Pentru că putem intra cu forța dacă trebuie. Nu avem nici o treabă cu tine. Ştim că ăsta e pământul tău, iar fratele tău ne-a spus că tu ştii totul despre noi. Dar urmărim un tip şi trebuie să ştim dacă e aici.

— A fost un tip aici, a venit la uşa din spate, am spus. Dar a dat un telefon şi a venit cineva şi l-a luat.

— Nu de aici, zise vârcolacul cel masiv.

— Nu, de la uşa din spate.

Acolo avea să-i conducă mirosul lui Preston.

— Hmmmm.

Lipindu-mi urechea de uşă, l-am putut auzi pe vârcolac spunându-i unei forme masive şi întunecate să verifice. Aceasta din urmă plecă să execute ordinul.

— Tot trebuie să vin şi să verific, zise vizitatorul meu nepoftit. Dacă e aici, ai putea fi în pericol.

Ar fi trebuit să înceapă cu asta, ca să mă convingă că

---

1 Replică din povestea „Cei trei purceluşi”.

încerca să mă salveze.

— Bine, dar doar tu, am acceptat. Şi să ştii că sunt prietena haitei din Shreveport şi, dacă păţesc ceva, va trebui să le dai socoteală. Sună-l pe Alcide Herveaux dacă nu mă crezi.

— Oooo, sunt speriat, zise bărbatul-munte cu o voce voit piţigăiată.

Dar, în timp ce deschideam uşa, iar el a zărit puşca, mi-am dat seama că într-adevăr el arăta ca şi cum s-ar fi gândit mai bine. Bun.

M-am dat la o parte, ţinând puşca Benelli îndreptată în direcţia lui ca să-i arăt că vorbeam serios. Se plimbă prin casă, adulmecând întruna. Simţul mirosului nu-i era la fel de precis în forma sa umană şi, dacă ar fi început să se transforme, intenţionam să-i spun că-l împuşcam dacă o făcea.

Bărbatul-munte urcă scările şi l-am putut auzi deschizând dulapuri şi uitându-se sub paturi. A intrat chiar şi în pod. Am auzit scârţâitul pe care-l scoate uşa acestuia când se deschide.

Apoi a coborât scările bocănind cu ghetele sale mari şi vechi. Era nemulţumit de rezultatul căutării sale, îmi dădeam seama, pentru că practic pufnea. Am ţinut puşca îndreptată spre el.

Brusc, îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet. Am tresărit, şi a fost tot ce puteam face ca să nu-mi pierd avantajul. Mâinile îmi obosiseră.

Se uita la mine de sus, din toată înălţimea lui.

— Femeie, ne ascunzi ceva. Dacă aflu ce, mă voi întoarce.

— Ai căutat şi nu e aici. E momentul să pleci. Este ajunul Crăciunului, pentru numele lui Dumnezeu. Du-te acasă şi împachetează nişte cadouri.

Cu o ultimă privire aruncată livingului, se cără. Nu-mi venea să cred. Cacealmaua mersese. Am lăsat puşca jos şi am pus-o cu grijă în dulap. Braţele îmi tremurau pentru că o

ținusem ridicată. Am închis şi încuiat uşa în urma lui.
Preston venea pe hol în ciorapi şi fără nimic altceva, cu o expresie îngrijorată.
— Stop! am spus, înainte să poată păşi în living.
Draperiile erau trase. Am pornit să trag toate draperiile din casă, doar ca să fiu sigură. Am apelat şi la metoda mea de cercetare, şi nu erau creiere vii în zona din jurul casei. Nu am fost niciodată sigură cât de departe putea funcționa această abilitate, dar măcar ştiam că cei din haita Gheară Ascuțită plecaseră.
Când m-am întors după ce am tras ultima draperie, Preston era în spatele meu, apoi pusese brațele în jurul meu şi apoi mă săruta. M-am adunat ca să pot spune:
— Eu chiar nu...
— Prefă-te că m-ai găsit împachetat sub brad, şopti el. Prefă-te că stăm sub vâsc.
A fost uşor să mă prefac în ambele cazuri. De mai multe ori. De-a lungul mai multor ore.
Când m-am trezit în dimineața de Crăciun, eram atât de relaxată că mai mult nici nu se putea. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că Preston dispăruse; şi, deşi am avut o senzație de regret, am simțit şi o oarecare uşurare. În fond nu-l ştiam pe tip şi, chiar după ce devenisem apropiați şi intimi, trebuia să mă întreb cum ar fi decurs o zi numai cu el. Îmi lăsase un bilet în bucătărie.
„Sookie, eşti incredibilă. Mi-ai salvat viața şi mi-ai oferit cel mai bun Ajun al Crăciunului pe care l-am avut vreodată. N-o să uit niciodată cât de grozavă ai fost din toate punctele de vedere.” Şi urma semnătura.
M-am simțit abandonată, dar în mod ciudat m-am simțit şi fericită. Era Crăciunul. Am intrat şi am aprins luminile bradului şi m-am aşezat pe canapea înfăşurată în cuvertura bunicii mele, care încă mai mirosea vag ca vizitatorul meu. Aveam o cană mare de cafea şi nişte chec cu banane şi alune la micul dejun. Aveam cadouri de deschis. Şi pe la prânz,

telefonul a început să sune. M-a sunat Sam, apoi Amelia, şi chiar şi Jason a sunat ca să-mi spună „La mulți ani, surioară”. A închis înainte să-l pot acuza că a împrumutat terenul meu unor haite de vârcolaci. Luând în considerare fericitul deznodământ, m-am decis să iert şi să uit — cel puțin această greşeală. Am pus un piept de curcan la cuptor, am pregătit un gratin de cartofi dulci, am deschis o conservă cu suc de merişor şi am făcut un sufleu cu făină de porumb şi unul cu broccoli şi brânză.

Cu vreo treizeci de minute înainte ca ospățul simplificat să fie gata, a sunat clopoțelul. Purtam o pereche nouă de pantaloni albastru-deschis şi un top din catifea, un cadou de la Amelia. Mă simțeam super-satisfăcută de persoana mea.

Am fost uimită să descopăr cât de fericită eram să-l văd pe străbunicul meu la uşă. Numele lui este Niall Brigant şi este un prinț al zânelor. Bine, e o poveste lungă, dar asta este el. L-am întâlnit doar cu câteva săptămâni înainte şi nu pot spune că ne cunoşteam bine, dar făcea parte din familie. Are aproape un metru optzeci, aproape întotdeauna poartă costume negre cu cămăşi albe şi papion, şi are părul auriu fin ca mătasea de porumb; este mai lung decât părul meu, şi pare să plutească în jurul capului său la cea mai mică adiere.

Oh, da, străbunicul meu are mai mult de o mie de ani. Sau pe acolo. Cred că e greu să le ții socoteala după atâta vreme.

Niall îmi zâmbi. Toate ridurile minuscule care-i brăzdau pielea se mişcară atunci când îmi zâmbi, şi oarecum asta îi adăugă un plus de farmec. Căra nişte cutii împachetate, asta ca să-mi sporească şi mai mult uimirea.

— Te rog, intră, bunicule, am spus. Sunt atât de fericită să te văd! Poți să iei cina de Crăciun cu mine?

— Da, zise el. De asta am venit. Deşi, adăugă el, nu am fost invitat.

— Oh, am spus, simțindu-mă îngrozitor de prost-crescută. Nu m-am gândit niciodată că ai fi interesat să vii,

vreau să zic, în fond, nu eşti...

Am ezitat, nevrând să dau dovadă de prost-gust.

— Nu sunt creştin, zise el blând. Nu, draga mea, dar tu iubeşti Crăciunul, şi m-am gândit să-l petrec cu tine.

— Uau, am zis.

Chiar împachetasem un cadou pentru el, intenționând să i-l dau când aveam să-l întâlnesc din nou (pentru că a-l vedea pe Niall nu este un eveniment obişnuit), aşa că am putut fi cu adevărat fericită. Îmi oferi un colier de opal, iar eu i-am dat nişte cravate noi (papionul trebuia să dispară) şi un fanion al Shreveport Mudbugs (pentru culoarea locală).

Când masa a fost gata, am luat cina, iar lui i s-a părut delicioasă.

A fost un Crăciun minunat.

Creatura pe care Sookie Stackhouse o ştia sub numele de Preston era în pădure. Îi putea vedea pe Sookie şi pe străbunicul ei mişcându-se prin sufragerie.

— E cu adevărat minunată şi dulce ca nectarul, îi spuse tovarăşului său, vârcolacul masiv care cercetase casa lui Sookie. Eu a trebuit să folosesc doar puțină magie ca să declanşez atracția.

— Cum te-a convins Niall să o faci? întrebă vârcolacul.

El era cu adevărat un vârcolac, nu ca Preston, care era o zână cu capacitatea de a se transforma.

— Oh, m-a ajutat odată să ies din necaz, zise Preston. Să spunem doar că erau implicați un elf şi un vrăjitor, şi să ne limităm la asta. Niall a spus că voia să-i facă acestei ființe umane Crăciunul foarte fericit, că nu avea familie şi merita.

Se uită mai degrabă gânditor spre Sookie atunci când trecu prin dreptul ferestrei.

— Niall a pus la punct întreaga poveste, croită după nevoile ei. Ea nu vorbeşte cu fratele ei, aşadar el era cel care „a împrumutat” terenul. Îi place să ajute oamenii, aşa că am fost „rănit”; îi place să apere oamenii, aşa că am fost „vânat”. Nu mai făcuse sex de multă vreme, aşa că am sedus-o.

Preston oftă. Mi-ar plăcea să mai fac o dată toate astea. A fost minunat, dacă-ți plac oamenii. Dar Niall a spus că nu trebuie să o mai întâlnesc după asta, iar cuvântul lui e lege.

— De ce crezi că a făcut toate astea pentru ea?

— Habar nu am. Cum v-a atras pe tine şi pe Curt în asta?

— Oh, noi lucrăm pentru una din firmele lui, suntem curieri. Ştie că ne ocupăm de teatru de amatori, chestii din astea.

Vârcolacul încercă, deloc convingător, să pară modest.

— Aşa că eu m-am ales cu rolul Uriaşei Brute Amenințătoare, iar Curt cu rolul de Cealaltă Brută.

— Şi bună treabă ați făcut, spuse Preston, zâna, încurajator. Ei, mai bine mă duc la treaba mea. Ne vedem mai târziu, Ralph.

— Pe curând, zise Ralph, iar Preston dispăru din vedere.

— Cum naiba fac asta? zise Ralph, şi se îndreptă prin pădure spre motocicleta lui şi prietenul care-l aştepta, Curt.

Avea buzunarele pline şi o poveste pe care promisese să o țină secretă.

În interiorul casei, Niall Brigant, prinț al zânelor şi străbunic iubitor, îşi ciuli urechile la zgomotul abia auzit al plecării celor doi, Preston şi Ralph. Ştia că acesta putea fi auzit doar de urechile sale. Îi zâmbi strănepoatei lui. Nu înțelegea Crăciunul, dar înțelegea că era un moment în care oamenii primeau şi ofereau daruri, şi se adunau la un loc în familie. Privind chipul fericit al lui Sookie, ştiu că îi ofense o amintire de Crăciun de neuitat.

— Crăciun fericit, Sookie, zise el şi o sărută pe obraz.